

**CANTARILE
CREDINTEI SI
INCHINARII**

Gânduri de lectură biblică și rugăciune

Psalmii 1-134

Octavian D. Baban, Petrică Morariu

Binecuvântările rugăciunii

Ghid de studiu biblic pentru Psalmi 1-134

Conținut

Psalmi 1, 15, Cultivă un caracter frumos: 2 repere majore.	13
Psalm 2, Onorează-l pe Hristos ca Împărat.....	15
Psalmi 3-4, Fii liniștit în încercări.....	17
Psalm 5, Bazează-te pe călăuzirea Domnului.....	19
Psalmi 6-7, Verifică-ți faptele și motivele.....	21
Psalmi 8-9, Bucură-te de puterea laudei lui Dumnezeu.....	23
Psalmi 10-11, Nu uita că Domnul aude rugăciunile.....	25
Psalmi 12-13, 17, Veghează asupra vorbirii curate.....	27
Psalmi 14, 16, Caută părtașia celor sfinți.....	29
Psalm 18, Fii fără vină și încrede-te în Domnul.....	31
Psalm 19, Lasă gloria creației să te motiveze la sfințenie..	33
Psalmi 20-21, Prețuiește sărbătorile sfinte.....	35
Psalm 22, Încrede-te în mântuirea Domnului.....	37
Psalmi 23-24, Bucură-te de prezența Domnului.....	41
Psalmi 25-26, Caută prietenia cu Dumnezeu.....	43
Psalmi 27-28, Fii curajos prin credință în Domnul.....	45
Psalmi 29-30, Laudă victoriile Domnului și mulțumește-i.	48
Psalmi 31-32, Prețuiește pocăința și iertarea Domnului....	51
Psalmi 33-34, Prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului.	55
Psalmi 35-37, Nu fii copleșit de descurajare.....	58
Psalmi 38-39, Cere ajutorul Domnului.....	62
Psalmi 40-41, Urmează căile Domnului.....	65
Psalmi 42-43, Nevoia de închinare și puterea nădejzii.....	68
Psalm 44, Confruntarea cu întrebările dificile.....	71
Psalmi 45, Binecuvântările nunții și ale domniei.....	74
Psalmi 46-48, Binecuvântare în necazuri: alegerea divină.	77
Psalmi 49-50, Binecuvântarea meditației și a curăției.....	81
Psalmi 51-54, Binecuvântarea muștrării.....	85
Psalmi 55-56, Binecuvântarea încrederii în Domnul.....	89
Psalmi 57-59, Binecuvântările ocrotirii Domnului.....	92
Psalmi 60-62, Binecuvântarea biruinței în Numele lui.....	95
Psalmi 63-64, Binecuvântarea prezenței Domnului.....	98
Psalmul 65, Binecuvântarea lucrării divine în viață.....	100
Psalmi 66-67, Așteptarea binecuvântării viitoare.....	102
Psalm 68, Binecuvântarea victoriei evangheliei.....	104

Psalm 69, Binecuvântarea nădejzii și a dedicării sfinte....	107
Psalmul 70, Binecuvântarea dependenței de Domnul.....	110
Psalmul 71, Binecuvântarea perseverenței sfinte.....	112
Psalmul 72, Binecuvântările domniei alături de Împărat. .	115
Psalmul 73. Nu te compara cu alții, ai credință.....	117
Psalmi 74-75. Stai cu încredere în mijlocul împotrivirilor	118
Psalmi 76-77. Închină-te Domnului profund.....	120
Psalmul 78. Învață din lucrarea Domnului în istorie.....	123
Psalmi 79-80. Așteaptă ajutorul Domnului în dileme.....	125
Psalmi 81-83. Mustrarile Domnului și calea pocăinței.....	127
Psalmi 84-85, Binecuvântarea și recunoștința omului.....	129
Psalmul 86, David și exemplul pocăinței lui sincere.....	133
Psalmi 87-88, Credință în nădejde și în deznădejde.....	135
Psalmul 89, Hristos este centrul lumii și al mântuirii.....	139
Psalmul 90, Învață cum să-ți faci bilanțul vieții.....	143
Psalmi 91-92, Paza Domnului ne face optimiști.....	146
Psalmul 93-95, Suveranitatea eternă a lui Dumnezeu.....	150
Psalmul 96-98, Mărturia popoarelor și lauda Domnului..	156
Psalmul 99-101, Lauda Domnului și neprihănirea.....	160
Psalmul 102, Mângâiere și ajutor în încercări.....	164
Psalmul 103, Paza Domnului și experiența mântuirii.....	167
Psalmul 104, Măreția Domnului și puterea lui în Creație.	170
Psalmul 105, Izbăvirile Domnului și istoria lui Israel.....	174
Psalmul 106, Pedepsele și sfințenia Domnului.....	178
Psalmul 107, Continuitatea îndurărilor Domnului.....	182
Psalmii 108-109, Domnul vine în ajutorul celui sărman..	186
Psalmii 110-113, Tăria legământului și a ascultării.....	189
Psalmii 114-116, Izbăvirea Domnului și recunoștința.....	193
Psalmii 117-118, Recunoștință și curaj în credință.....	196
Psalmul 119, Psalmul ascultării de Scriptură.....	199
Psalmii 120-121, Rugăciune și pază divină, ...	229
Psalmii 122-123, Bucurie și îndurare.....	235
Psalmii 124-126, Siguranță și eliberare în Domnul.....	241
Psalmii 127-128, Credincioșie și binecuvântare.....	248
Psalmii 129-130, Dreptate și iertare.....	255
Psalmii 131-132, Odihnă în prezența Domnului.....	260
Psalmii 133-134, Binecuvântarea părtășiei frățești.....	265

PREZENTAREA GENERALĂ

Așa cum știm, pe ansamblul lor, psalmii sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte.¹ Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de la declarații de crez, la rugăciuni personale, la rugăciuni și cântări de sărbătoare națională, ori de înscăunare pe tronul țării, de plecare la luptă, de cântare a familiei sau de cuprindere a lacrimilor și plânsului în caz de durere, suferință, înfrângere. Sunt psalmi de plângere (lamentație), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de vblestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Psalmii conțin o teologie profundă, mulți privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr.1,2) și evangheliile sinoptice (Mat.22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat.26:30).

Psalmii formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1—41) și *Cartea a doua* (Psalmii 42—72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

---

1 J. M. Boice, *Psalms*, Grand Rapids, MI: Baker Books, c1994-c1998, 2005; C.A. and E.G. Briggs, *A critical and exegetical commentary on the book of Psalms*. New York: C. Scribner's Sons, 1906-07; R.G. Bratcher & W.D. Reyburn, *A translator's handbook on the book of Psalms*. Helps for translators, New York, NY: United Bible Societies, 1991; C.C. Broyles, *Psalms*, New International Biblical Com. 11, Hendrickson, 1999. James Johnston, *The Psalms: Rejoice, the Lord is King, The Psalms 1 to 41*, vol. 1, ed. R. Kent Hughes, *Preaching the Word* series, Crossway, 2015; John Schultz, *Commentary to Psalms, 1 thru 41 (vol.1) and Commentary to Psalms, 42 thru 72 (vol.2)*, 2002, online commentary, Bible-Commentaries.com.

Cartea a treia (Psalmii 73—89) și *Cartea a patra* (Psalmii 90—106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmii 107—150) cuprinde psalmi post-exilici, reflectând rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan Ezrahitul, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Cartea 1 și 2: Psalmii lui David. Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii. Cărțile acestea cuprind și câțiva psalmi ai lui Solomon, și chiar ai colaboratorilor lui David, cum sunt Asaf și fiii lui Core.

Cartea a treia a Psalmilor cuprinde psalmii 73-89. Aceștia sunt Psalmii levitici, care sunt asociați mai ales cu închinarea și slujba la Templu. Unsprezece din acești psalmi sunt ai lui Asaf (73-83); patru aparțin fiilor lui Core (84-87) și câte unul aparține lui David (86), Heman (88) și Etan (89).

Psalmii 73-83 îl au, deci, pe Asaf ca autor. Asaf a fost un levit din familia lui Ghersom, și unul din cei trei mari cântăreți rânduiți de împăratul David să supravegheze serviciile de laudă în casa Domnului (1Cronici 15:16-19), alături de Heman și Etan. Asaf a fost ales să dirijeze corurile la noua reședință a chivotului Domnului în Ierusalim (1Cronici 16). Fiilor lui li s-a încredințat conducerea celor douăzeci și patru de

cete de cântăreți (1 Cronici 25:11-31) și ei au luat parte la inaugurarea Templului lui Solomon.

Psalmistul Asaf a rămas în istoria sacră ca un profet (văzător) respectat, dar și ca un cântăreț. „Fiii lui Asaf” au constituit un fel de asociație a cântăreților sacri în Împărăția lui Israel. Ei au contribuit la aplicarea reformelor lui Ezechia (2Cronici 29:13), Iosia (2Cronici 35:15) și Zorobabel (Ezra 2:41).

Observăm că Asaf era un om spiritual, dotat pentru laudă și profeție, și că a avut un impact benefic asupra familiei lui, care s-a păstrat de-a lungul veacurilor. Psalmii lui Asaf au o anumită nota de naționalism, sunt orientați pe făgașul mijlocirii și multumirii și sunt înfrumusețați cu avertismente și cuvinte de învățătură. Ei sunt remarcabili prin suflul profetic care-i străbate.

Cartea a patra a psalmilor cuprinde psalmii 90-106. Ea este cea mai scurtă din cele cinci cărți, anume 17 psalmi. Secțiunea studiată în acest an cuprinde psalmii 93-118, pentru a ne încadra mai bine în planul citirii în câțiva ani a psalmilor. Aceasta înseamnă acoperirea cărții a patra (93-106 din 90-106, deoarece 90-92 au fost studiați în vara anului trecut) și a primei părți din cartea a cincea a psalmilor (107-118 din 107-150).

Această carte include psalmi regali de laudă la adresa Domnului (95-100) și psalmi istorici (104-106), plus ceilalți psalmi cu mesaje individuale (90-94). Psalmii aceștia au fost culeși și puși în colecția de închinare a lui Israel de Ezra (aprox. 458 îH) și Neemia (aprox. 445 îH). Doar trei au autor precizat (90 - Moise, 101 și 103 - David), restul fiind anonimi, și numai șapte psalmi au titluri, din toți 17. În mod special, psalmii 93-99 sunt considerați psalmi profetici, și vorbesc despre venirea lui Mesia. În tradiția iudaică, această a patra carte a psalmilor este văzută ca un fel de paralelă la cartea Numeri, pentru că vorbește mult despre relația lui Israel cu celelalte popoare din jurul țării.

Cartea a cincea a psalmilor (107-150) cuprinde cea mai diversă colecție de psalmi din toate cele cinci cărți (închinare, consiliere, sfaturi și încurajări economice, istorie, etc.). Se pot astfel identifica mai multe grupe de psalmi cu temă sau scop comun. De exemplu, psalmii festivi numiți și Cântările Treptelor (120-134), care se cântau în vreme ce israeliții se apropiau de Ierusalim și, respectiv, de Templu. Adesea ei conțin imagini vizuale despre cetate și împrejurimile ei (muntele Sionului, frumusețea zidurilor, maiestatea cetății și a Templului, etc.). Psalmii 113-118 și 146-150, mai sunt numiți și Psalmii Hallel (sau Psalmii Aleluia) fiind cântări de laudă la adresa Domnului. De fapt,

toată secțiunea a cincea, 107-150 este formată din psalmi de slăvire a Numelui lui Dumnezeu și a lucrării sale de mântuire.

Istoric vorbind, psalmii au fost printre primele părți de scriptură traduse în limba română și neamul românesc i-a prețuit foarte mult. Diaconul Coresi a tradus și tipărit Psaltirea la Brașov, în 1557, iar mitropolitul Dosoftei, a versificat și publica Psaltirea în versuri în 1673.

PAȘI DE STUDIU ȘI APLICAȚII

În studiul psalmilor este bine să privim la autor, dacă este menționat, și la împrejurarea compunerii psalmului, când aceasta apare în titlu. Aceste detalii ne vor ajuta să privim rugăciunea în contextul ei inițial. Apoi este bine să observăm structura psalmilor pentru că uneori există elemente care se repetă, strofe sau idei, ca în orice cântare (strofe, refren), cuvinte și teme cheie.

Fiecare psalm este o invitație și o provocare să re trăim experiența celui care l-a scris, precum și, prin Duhul Sfânt, să vedem în ce fel cântarea vine și în ajutorul vieții noastre de rugăciune, în ajutorul experiențelor prin care trecem noi în prezent.

În cadrul aceste introduceri la Psalmi, studiul din vara aceasta va privi la a Psalmii 93-118 (cartea a patra și prima jumătatea a cărții a cincea a Psalmilor).

Fiecare lecție este concepută să aibă două secțiuni: o secțiune de explicații și una de aplicații. Nici o lecție nu pretinde să acopere toate detaliile psalmului, ci dorește să fie un ghid în studierea lui. De aceea, citește psalmul cu atenție, meditează asupra lui, pune-ți întrebări despre situația în care a fost scris, despre experiența psalmistului și despre mesajul său pentru noi.

Trei întrebări ar fi importante, la fiecare psalm:

- a. Ce spune psalmul acesta despre viața lui David, despre situațiile și problemele cu care s-a confruntat? Ce ne spune David despre sine și despre relația lui cu Dumnezeu? Felul în care se vede David pe sine însuși și relația lui cu Dumnezeu este foarte important. Experiențele sale personale sunt importate și din punct de vedere istoric, dar și teologic. Prin comparație, vom înțelege mai bine cum putem să aplicăm psalmul în viața noastră.

b. Ce ne spune psalmul despre Hristos, despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuirea noastră, despre relația sa cu Dumnezeu, Tatăl? Ce ne spune psalmul despre Dumnezeu, ca întreg, despre suveranitatea lui, despre puterea sa? Despre Dumnezeu, Tatăl, și despre Duhul Sfânt? Adesea, este important să ne întrebăm cum se vede experiența cu Dumnezeu, din perspectiva vechiului legământ și din perspectiva noului legământ.

c. Ce ne spune psalmul acesta despre viața noastră de de închinare, de rugăciune, despre reacțiile noastre în dificultăți, despre experiențele noastre cu Dumnezeu în viață? Ce ne spune despre cum să facem față îndoielilor, greutăților, persecuțiilor, amenințărilor, despre cum e bine să ne purtăm cu adversarii sau oponentii noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

Ca notă specială, ar fi de recomandat să citim și predica de pe munte a mântuitorului Isus, din Matei 5-7, și epistolele 1-2 Petru.

Predica de pe munte cuprinde multe „fericiri” și prezintă standardele omului după voia lui Dumnezeu, prezentate de Isus. Așa cum se va vedea, și psalmii lui David 1-41, din prima Carte a Psalmilor, sunt plini de astfel de „fericiri” sau „binecuvântări” și explică standardele omului cu caracter sfânt care este primit să stea în prezența Domnului și să îl vadă pe Dumnezeu. Este bine să înțelegem că Hristos și învățătura lui sunt subiecte centrale în psalmi, pentru că David l-a înțeles bine pe Mesia care va veni în istorie și ce schimbări profunde va aduce el, ce confruntări adânci va avea de suferit și înfruntat, ce victorie minunată împotriva păcatului și blestemului va câștiga, și cât de sus va așeza standardele vieții etice. Abordarea hristică a psalmilor este centrală pentru viața creștină.

În ce privește epistolele generale ale apostolului Petru, 1-2 Petru, ele sunt importante pentru creștini pentru că și ele se ocupă cu problema încercărilor și persecuțiilor, cu suferința creștinilor fără să fie vinovați și cu nevoia de mărturie care să îi dea glorie lui Dumnezeu, prin Hristos. De suferință se ocupă și 1-2 Tesaloniceni și Epistola către Evrei. O lectură paralelă a psalmilor 1-41 și a acestor epistole ne echilibrează viața de rugăciune și de mărturie.

Este important să vedem, de exemplu, că David a fost milos față de vrăjmașii săi, dar a fost și viteaz și fără ezitări în luptă, în vreme ce Petru, ca apostol al Mântuitorului, sau Pavel, văd mai ales victoria prin răbdare, prin mărturie și prin iertare, prin puterea crucii lui Hristos. Ambii, de fapt, învață lucruri care se potrivesc perfect, fiind inspirați de Duhul Sfânt și fiind slujitori ai lui Mesia – Hristos, unul, regele David, înainte de Hristos ca uns al Domnului și profet, și celălalt, apostolul Petru, după Hristos, ca trimis împuternicit al lui Hristos.

Aceleași lucruri rămân valabile și pentru Psalmii 42-72 care reprezintă A doua Carte a Psalmilor. La sfârșitul psalmului 72 există o încheiere care anunță „Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai” (72:20), astfel că această grupă de psalmi (1-72) este delimitată în mod precis. În mod deosebit, însă, psalmul 72 este un psalm al lui Solomon, foarte probabil scris chiar pe timpul lui David, și inspirat din încoronarea lui Solomon. În ce psalmii 42-50, aceștia sunt notați ca avându-i drept autori pe fiii lui Core (42-49, ei au mai scris și psalmii 84-85, 87) și pe Asaf (50). Psalmii 51-71 sunt psalmi ai lui David (20 de psalmi) și ei încep cu diverse detalii despre momentul scrierii lor și experiențele de viață ale regelui David. Datorită nivelului foarte personal la care sunt scriși psalmii 42-50 se crede însă că și aceștia sunt, de fapt, tot ai lui David, și au fost dați spre completare și păstrare fiilor lui Core și lui Asaf. În mod deosebit, psalmii 42-43 sunt tratați ca un singur psalm și sunt considerați de mulți comentatori că aparțin clar lui David.

Temele generale ale psalmilor 42-72 se referă la închinare în Casa Domnului (prezența Domnului), căutarea sfințeniei, centrarea vieții pe învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu.

Privind mai în detaliu, observăm că psalmii atribuiți fiilor lui Core se referă la nevoia de nădejde în ciuda mâhnirii și nelămuririi în fața suferinței (42-44), la împărăția lui Dumnezeu (Elohim) și a lui Mesia (45-48) și la chemarea Domnului la închinare (49-50).

Psalmii lui David din această a doua carte, sunt cuprinși în psalmii 51-71. David se axează foarte mult pe Cuvântul Domnului, pe comunicarea voiei Domnului către popor, chiar și către vrăjmașii poporului, pe proclamarea domniei lui Dumnezeu. El se dedică slăvirii Numelui lui Dumnezeu, încurajării la credință (Psa 53). Psalmii aceștia cuprind multe dialoguri între David și Dumnezeu, între David și popor, între David și dușmanii săi, și între Dumnezeu și oameni. În mod deosebit, psalmii 56-60 sunt identificați în titlu cu cuvântul *michtam* – care înseamnă „învățătură”, și se poate referi și la instrumente cu corzi. În mod special, se pare că David a intenționat transmite o serie de învățături importante în cuprinsul lor.

În mod deosebit, la finalul fiecărei serii de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un tezaur care să îți îmbogățească propria viață.

Psalmi 1, 15, Cultivă un caracter frumos: 2 repere majore

Psalmul 1 este o introducere frumoasă și cuprinzătoare la Cartea Psalmilor. Este scris cu o mare dragoste de Dumnezeu, cu credință și cu dorința profundă de a căuta sfințenia, după voia Domnului. Autorul psalmului face din acest psalm o prefață la toată cartea Psalmilor, care urmează imediat după aceea, și te face să dorești să fii după voia lui Dumnezeu, oricine ai fi, bărbat sau femeie (chiar dacă el vorbește despre bărbatul credincios ideal). Tematic, există o corespondență frumoasă între psalmul 1 și psalmul 15, ambii arătând portretul ideal al omului după voia lui Dumnezeu.

PSALMUL 1

Psalmul 1 se compune din două părți mari, soarta celor credincioși (1-3) și soarta celor necredincioși (4-6), care ar putea primi titluri diferite: Omul binecuvântat și omul rău, Calea bună și calea celor răi (1:6). Primele cuvinte ale acestor două secțiuni pot funcționa și ele ca două titluri: „Fericit este omul care...” și „Nu tot la fel este cu cei răi”.

La mijloc, psalmul folosește imaginea biblică a omului roditor care este ca un pom binecuvântat sau ca o viță binecuvântată, care apare și în Ier. 17:8, Ezec. 17:8, 10, 22-24; 19:10, 13; și 47:12b; în Psalm 92:12-14, precum și în Apoc. 22:2. Omul roditor, se hrănește cu apa și hrana Cuvântului divin (Iosua 1:8). Astfel, deosebirea între omul sfânt și cel rău, este ca deosebirea dintre un pom roditor și pleava grâului (3-4). Pleava este uscată, nu are sevă, nici viață, nu aduce roadă.

Un om cu un caracter sfânt se separă clar de influența vieții de păcat. El se ferește de trei lucruri: de sfatul rău, de asocierea păcătoasă și de participarea la acțiunile oamenilor care îl sfidează pe Dumnezeu. Aceste trei cerințe (sfatul, calea, scaunul) sunt, de fapt, foarte stricte (1:1). Augustin, unul din părinții Bisericii primare, spunea că numai Mântuitorul Isus s-a ridicat la înălțimea psalmului 1 (nici Avram, nici Moise, nici David nu s-au putut atinge această sfințenie și integritate a caracterului). Dar, dacă nu putem fi perfecți, măcar să țintim cu credincioșie și pocăința la standardele Domnului!

Psalmul dă, apoi două direcții clare legate de Legea Domnului (2): o direcție estetică (să îți placă Cuvântul Domnului) și o direcție etică (să cugeți zi și noapte la Legea Domnului). Citirea cu plăcere a Bibliei și meditația la cuvintele Domnului, te vor hrăni cu înțelepciune și îți vor da putere spirituală, o nouă bucurie. Statul în prezența Domnului este înviorător, re-clădește prioritățile, plăcerile, dorințele, deciziile, motivează la perseverență.

De abia atunci devenim oameni cu viziune, cu perseverență, cu roade bune (Duhul Sfânt este Cel ce ne ajută să aducem roadă bună în caracterul nostru). 1:3 ne arată poziția și profilul omului după voia lui

Dumnezeu: este ca un pom roditor, lângă râul vieții (prezența Domnului), și care aduce rod la timpul său, cu bun succes în toate.

PSALMUL 15

Psalmul 15 se concentrează și mai mult pe caracterul oamenilor credincioși. Fă o listă cu trăsăturile plăcute lui Dumnezeu și aplic-o la propria persoană: credincioșii sunt oameni de caracter, au o vorbire aleasă și spun adevărul, nu bârfesc și nu aduc acuzații false, au valori sufletești înalte și evaluează corect oamenii și prietenii, sunt integri și își țin cuvântul dat, folosesc resursele cu înțelepciune și onestitate, nu urmăresc foloase financiare necuvenite și nu primesc mită ca să dea decizii incorecte. În psalmul 15, omul ideal este neclintit ca o stâncă și este invitat pe muntele sfânt al Dumnezeu, în adunarea celor credincioși.

Viața oamenilor „răi” (aceasta este denumirea folosită de psalmul 1), este împotriva acestor cerințe. Cei răi nu sunt drepecți, nu spun adevărul, sunt înșelători și, de aceea, vor fi copleșiți de vinovăție, în ziua judecării. Ei nu se vor putea justifica înaintea Domnului.

Psalmul 1 și psalmul 15 ne spun că Domnul cunoaște nu numai faptele noastre, ci, în mod profund, caracterul și intențiile tuturor, și buni și răi. Cultivă un caracter după voia lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Cum crezi că închinarea și citirea Bibliei te pot ajuta în creșterea în caracter?

Ai experimentat situații când prioritățile, deciziile ți s-au schimbat după ce ai stat în rugăciune? Poți împărtăși cuiva această experiență?

De ce oamenii lipsiți de credință și ascultare de Domnul sunt asemănați cu pleava dusă de vânt?

În dreptatea Sa, Domnul analizează și cunoaște în profunzime gândul și calea celor buni, precum și a celor răi. Ce consecințe are acest fapt?

Cum se clădește mărturia bună a celui credincios, prin declarații verbale și vestirea evangheliei sau și prin etica vieții? De ce?

Psalm 2, Onorează-l pe Hristos ca Împărat

La fel ca psalmul 1, nici psalmul 2 nu are o introducere care să menționeze autorul și situația în care a fost compus. Cei doi psalmi se completează bine însă și se citeau adesea împreună, deoarece psalmul 1 începe cu o binecuvântare, iar psalmul 2 se încheie și el cu o binecuvântare (fericire).

Psalmul 2 este un psalm regal citit la încoronarea regelui, și vorbește în mod profetic și despre domnia lui Mesia într-o lume care nu este gata să îl recunoască și să îl primească. Psalmul 2 este citat în Fapte 4:25-26, 13:33, și în Evrei 1:5, 5:5. Imaginea conducătorului care judecă neamurile cu un toiag de fier apare și în Apocalipsa 12:5, 19:15 (vezi și 2:27).

Așa cum se vede și în Fapte 4:25-26, psalmul afirmă o perspectivă veșnică, a lui Dumnezeu care ia decizii eterne și veghează asupra împlinirii lor în istorie. Dumnezeu Tatăl discută cu Fiul veșnic, în cadrul Sfintei Treimi, despre cum va avea loc întruparea Fiului și cum se va așeza domnia dreptății prin împărăția lui Hristos.

Domnia lui Hristos este importantă pentru că ea cuprinde tot Universul creat, pentru eternitate. Să privim la ce subliniază psalmul 2 despre domnia lui Hristos:

- a. Multe din popoarele lumii și din liderii lor, fiind afundați în păcat, nu doresc domnia lui Hristos peste ei (1-3); li se pare că regulile lui Dumnezeu și ale lui Hristos sunt ca niște lanțuri și sunt gata de răzvrătire. Cum te simți tu: iubești domnia lui Hristos sau o simți ca o limitare, ca un lanț care te leagă?
- b. Dumnezeu nu are alt plan decât să instaureze domnia sfântă a lui Mesia peste întreaga lume, chiar dacă popoarele păgâne se răzvrătesc (4-9). El râde de această revoltă și are forța dreptății de partea Sa, precum și urgia condamnării și a pedepsei. Mesia este Unsul divin (6), El ascultă de Tatăl ca Fiul (Hristos, v.7), și Tatăl promite ferm sprijinirea totală a domniei Sale (Cel născut, cel întronat, 8-9). Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt conduc lumea și nu își vor schimba planul de sfințenie și dreptate.
- c. Îndemnul general al psalmistului este la ascultarea de Domnul și la cinstirea domniei lui Hristos - Mesia (10-12; unii spun că aici e glasul specific al Duhului Sfânt, care îl glorifică pe Fiul). Cinstirea domniei lui Hristos conduce la înțelepciune, învățătură, dreptate, slujire cumsecade și ascultare de Dumnezeu, la închinare cu bucurie - dar și cu reverență, la respect față de autoritatea și dreptatea Domnului.

Cei ce îl onorează pe Hristos, în viața personală și în public, și se încred în Domnul vor fi binecuvântați: fericite de ei!

APLICAȚII:

Ce înseamnă, în vs. 1, descrierea revoltei popoarelor drept o cugetare la „lucruri deșerte”?

Este adevărat că esența păcatului este răzvrătirea față de Dumnezeu? Cum se vede această răzvrătire la nivel personal și la nivel de națiune, în multe din popoarele lumii?

Care este atitudinea lui Dumnezeu față de răzvrătirea păcătoasă a popoarelor față de conducerea lui Hristos? Poate Dumnezeu râde și poate El să își ironizeze oponentii? Are El puterea să îi aducă pe toți la judecata mâniei Sale? Cum poate acest lucru să îți informeze (sau formeze) principiile tale politice și viziunea de viață?

Va fi învinsă Împărăția lui Dumnezeu de abuzurile și setea de stăpânire a oamenilor răzvrățiți față de Dumnezeu?

Cum ar trebui să se vadă în închinare și bucuria mântuirii și onorarea domniei glorioase a lui Hristos?

Cum ar trebui să se vadă onorarea domniei lui Hristos în viața personală și în viața Bisericii?

Cum ascuți tu, în viața ta personală de Hristos, în detaliile zilnice? Poți da exemple?

În care lucruri ții cont de domnia lui Hristos și în care nu ții seamă? Până unde merge ascultarea ta de Dumnezeu?

Ce înseamnă în Biblie imaginea stăpânirii cu toiag de fier, peste popoarele văzute ca oale de lut?

Ce înseamnă în v. 11, expresia „slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă, tremurând”? Dar în v. 12 expresia „dați cinste Fiului, să nu se mânie...!” (unele traduceri spun „sărutați (picioarele) Fiului, să nu se mânie...”, sau „puneți-vă în genunchi la picioarele Fiului, să nu se mânie”).

Psalmi 3-4, Fii liniștit în încercări

Psalmii 3-4 folosesc un limbaj militar (Psa. 3) și regal (Psa. 4), care corespunde cu situația anuțată în titluri: David este înconjurat de vrăjmași și își caută (și găsește!) scăparea la Domnul. Psalmii sunt compuși în situația în care David fugea de fiul său Absalom care urmărea să-i ia viața și împărăția, iar rugăciunea lui personală a devenit reprezentativă pentru poporul Israel și, de asemenea, și pentru dificultățile credincioșilor de azi.

În diverse comentarii, psalmul 3 este numit „rugăciunea de dimineață” (vezi 3:5, „mă culc, adorm și mă trezesc”), în vreme ce psalmul 4 este numit „rugăciunea de seară” (4:8, „mă culc și adorm în pace”). Amândoi psalmii ilustrează același mare adevăr: încrederea în Dumnezeu este o mare binecuvântare în neazuri. Ce ne învață ei, practic?

1. Chiar atunci când ești înconjurat de multe probleme și ai mulți adversari, Domnul îți este scut, ajutor, glorie. Lui poți să i te rogi și să îi spui neazul – și El te ascultă (3:1-4; 4). Numărul adversarilor și strigătele lor sunt, adesea, intimidante, dar relația personală de prietenie cu Dumnezeu este singurul mijloc de refacere sufletească, de încurajare, de rezistență în dificultăți (#rezist). Domnul ascultă rugăciunea și răspunde (uneori, răspunsul poate fi cel așteptat, alteori altul).
2. Relația de încredere în Dumnezeu îți poate modifica întregul comportament. Cine se încrede în Dumnezeu (3:5-6, 4:8), doarme liniștit în mijlocul stresului și al atacurilor. De fapt, nu absența dușmanilor contează, ci prezența lui Dumnezeu lângă tine. Fii conștient de dragostea lui Dumnezeu, prețuiește-o, încrede-te în El, caută sfințenia, fii încurajat de prezența Lui (4:3-4, 5-6). Ești fericit atunci când ești în prezența Domnului și ai ajutorul Lui, nu atunci când nu ai probleme (4:6).
3. La Domnul este scăparea, El poate opri forțele răului (3:7-8). Deși creștinilor Domnul nu le-a promis o împărăție pământească (Ierusalimul cel nou, într-un nou Univers), Domnul este gata să vină și în ajutorul nostru. Psalmul în sine, nu promite uciderea vrăjmașilor, ci oprirea lor. Roagă-te pentru mântuirea vrăjmașilor, ca să își schimbe viața și să fie transformați. De exemplu, persecutorul Saul a fost transformat în apostolul Pavel, prin intervenția Domnului în viața lui.

APLICAȚII:

Uneori dușmanii vin din exterior, alții creatorii de necazuri pot veni din propria ta familie, ca în cazul lui David: ești pregătit să stai drept, să ai o mărturie frumoasă, de om credincios, să te rogi pentru ei? Cum s-a purtat David cu Absalom?

Una din experiențele mari ale vieții este să eviți dificultățile, să le prevezi, să le rezolvi înainte ca să se instaleze deplin. Există însă și situații greu de prevăzut, independente de noi, în care te confrunți direct. În aceste cazuri este important să ceri ajutorul Domnului și să îți păstrezi liniștea prin credință. Te-ai întâlnit cu asemenea situații? Cum a fost?

Ce mărimă are Dumnezeu, ca sursă a bucuriei tale, pe scara satisfacțiilor tale? Psalm 4:7 spune că Domnul îi dă mai multă bucurie lui David decât au popoarele la petrecerile de recoltă îmbelșugată, cu mâncare și vinuri. Putem spune și noi la fel? De ce?

Psalm 5, Bazează-te pe călăuzirea Domnului

După o copilărie fericită și o adolescență cu încercări – dar și cu împliniri mari, David a devenit un om care a purtat multe bătălii în numele Domnului și a cunoscut în tinerețe prigonirea, fuga de adversar, acuzațiile mincinoase, nedreptatea socială. A făcut cu bine față la toate, uneori cu teamă și soluții neașteptate și, din nefericire, el însuși, la aproximativ 50 de ani, a comis o mare nedreptate (păcatul față de Urie și Batșeba). Este adevărat însă că s-a pocăit profund de această greșeală (psalm 51).

Marea lecție a lui David pentru noi este ca, în greutăți, să te încrezi în Domnul, să cauți prezența Domnului, să cauți sfințenia și dreptatea, pocăința, și așa să aștepti călăuzirea Sa. În privința aceasta, Psalmul 5 are câteva cerințe importante pentru atitudinea noastră:

1. Roagă-te cu încredere. Rugăciunea este un dialog real între noi și Dumnezeu. David înalță rugăciuni dimineața (5:3), îl numește pe Domnul: „Împăratul meu și Dumnezeul meu” (5:2) și așteaptă răspunsul lui Dumnezeu. Rugăciunea nu este doar o descătușare a durerilor personale, o defulare, ci este un dialog real între noi și Dumnezeu. David spune că el se roagă, își spune plângerile și suspinurile, apoi așteaptă răspunsul Domnului. Evrei 11:6 spune că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”.
2. Caută curăția și sfințenia (4-6). Domnul nu răspunde celor care fac răul, nelegiuirea, care înșală, care sunt gata săucidă. El este împotriva celor care fac comploturi, pun capcane nelegiuite și împotriva celor lingușitori (9-10). Între celelalte, lingușeala nu pare un păcat mare, dar este totuși un fel de înșelătorie. Politețea și diplomația pot fi calități de dorit, dar lingușeala, complotul, sfatul rău și minciuna (mărturia mincinoasă) sunt nelegiuiri clare, nu forme de relații sociale admisibile. Un creștin ar trebui să se ferească de ele.
3. Caută închinarea cu temere și respect (5:7). Domnul răspunde închinătorilor sinceri, în Duh și în adevăr. Dacă închinarea vine doar de pe buze, nu din inimă, nu sunt șanse multe de un răspuns din partea Domnului.
4. Cere Domnului izbăvire și călăuzire. David cere călăuzire aici dintr-un motiv aparte: „din pricina vrăjmașilor mei” (5:8; vezi și Psalm 27:11, 69:11). Într-adevăr, în confruntările cu cei răi ai nevoie de călăuzire divină, ca să știi în ce parte să mergi, ce cale de acțiune să adopți etc. Domnul nu o dă oricum, are niște condiții: când ești în dificultăți, fii curat și sfânt, închină-te în adevăr și atunci vei primi

călăuzirea Domnului. Atunci vei experimenta bucuria Domnului (5:11).

APLICAȚII:

Este posibil să dialoghezi cu Domnul în rugăciune sau este un monolog: noi vorbim și El ascultă? De ce da, de ce nu?

Cum poți să aștepti răspunsul Domnului, cum este mai bine să aștepti?

Care sunt condițiile călăuzirii, în Psalmul 5?

De ce este importantă o închinare curată?

Ce greșeli urăște Dumnezeu la oamenii prigonitori, în Psalmul 5?

În ce fel poate fi Domnul un scut pentru cei credincioși, conform Psalmului 5?

Psalmi 6-7, Verifică-ți faptele și motivele

Psalmii 6-7 sunt doi psalmi înrudiți, de plângere și îndurare (Psa. 6) și, respectiv, un strigăt după dreptatea Domnului (Psa. 7). Ambii se cântau în mod deosebit: psalmul 6 se cânta pe o tonalitate joasă, cu o harfă specială cu 8 corzi, iar psalmul 7 este, și el, o cântare de jale (încearcă să cânti psalmul 6 pe note joase, ca să simți efectul). În mod special, psalmul 6 este un psalm de penitență – primul de acest fel din Psalmi, o cerere de iertare alături de alți psalmi cum sunt psalmii 32, 38, 51, 102, 130, 143.

Cum ai putea să treci cu bine printr-o astfel de întristare sau supărare? Psalmul 6 ne învață două lucruri de bază:

- a. Mărturisește Domnului întristarea ta! (6:1-7). Uneori supărarea poate avea efecte fizice (David simte regretul în oase, plânge, nu doarme bine noaptea, simte că îmbătrânește). Domnul poate da vindecare și liniște (2). Nu uita lauda și închinarea (5).
- b. Încrede-te în Domnul (Psa. 6:8-10; aici se schimbă starea de spirit a rugăciunii). Chiar dacă Domnul te apasă pentru greșelile și păcatele făcute, pocăiește-te și așteaptă iertarea lui și eliberarea.

Ce atitudine să ai când treci prin prigonire? Psalmul 7 ne învață să privim la noi înșine și apoi la dreptatea Domnului:

- c. David își verifică acțiunile și motivațiile atunci când cere izbăvire de la Domnul (Psa. 7:3-5). Se verifică să nu fie el însuși unul care îi prigonește pe alții și îi lovește pe alții cu fapte nelegiuite.
- d. David se bazează pe judecata Domnului. El știe că Dumnezeu nu se uită doar la fapte, ci și la inima și interiorul omului (Psa. 7:9-10, inima și rinichii). Doar El va scoate la lumină și va judeca corect toate nedreptățile. Totuși, până atunci, fiecare generație are încercările ei, provocările ei și luptele ei.

Psalmul 7 are două metafore importante. Prima metaforă descrie premeditarea și nașterea răului (răul este conceput, dezvoltat, apoi născut – adică, înfăptuit, 7:14-16). De aceea, răul trebuie evitat, pentru că el nu se întâmplă accidental, ci implică un proces de creștere în înăuntrul persoane. Procesul însă poate fi redirecționat de Dumnezeu (cel rău face o groapă, o sapă, dar cade el în ea, 7:15).

A doua este metafora vânătorului care își prinde vânatul (7:11-13). Domnul este comparat cu un vânător care pornește să îl prindă pe cel rău: își ascute sabia, își încordează arcul și ochește, și lansează săgețile pedepsei asupra celui care nu se pocăiește. Dacă cel rău s-ar pocăi la timp, Domnul l-ar ierta și nu l-ar mai lua la țintă... Verifică-ți, deci, faptele și motivațiile, ca să fii iertat și înnoit!

APLICAȚII:

Uneori, povara păcatului nemărturisit și neiertat este foarte mare. Efectele acestei apăsări pot fi asemănătoare cu cele ale depresiei: nu-ți mai vine să ieși din pat și să te îmbraci, nu mai vrei să mergi nicăieri afară din casă, ești prea obosit să faci curat, să-ți duce copiii la școală, să mergi la Biserică, să citești Biblia, chiar și să te rogi... Te rogi pentru iertare? Ți mărturisești păcatul?

Cum sunt este de folos, în acest context, 1 Ioan 1:9-10 „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi”.

De ce lasă Dumnezeu să existe nedreptate?

De ce sunt menționați rinichii și inima, în 7:9-10? La ce se referă?

Psalmi 8-9, Bucură-te de puterea laudei lui Dumnezeu

Psalmul 8 laudă măreția Domnului în creația sa și, în același timp, privește la destinul glorios al omului, în vreme ce psalmul 9 laudă dreptatea Domnului, care domnește peste oameni și îi învață dreptatea Sa. Psalmul 8 este compus ca un sandwich, vorbind despre gloria Domnului la început și sfârșit (v. 1-2 și v. 9), iar la mijloc, de destinul omului (v. 3-4, micimea lui; v. 5-8, măreția lui). Psalmul 9 are strofele în ordinea literelor din alfabetul ebraic (fiecare strofă începe cu o literă) și, împreună cu psalmul 10 acoperă întregul alfabet. Prin ei David ne invită să îl laudăm pe Domnul și să descoperim câteva adevăruri de bază ale închinării:

PSALMUL 8

Bucură-te de puterea lui Dumnezeu! Psalmul 8:2 este citat de Domnul Hristos, în Matei 21:15-16, la intrarea în Ierusalim, din ultima săptămână înainte de Crucii, iar 8:4-5 este citat în Evrei 2:5-9, în contextul discutării întrupării lui Isus și a destinului omului (Dumnezeu a făcut lumea viitoare pentru oameni, nu pentru îngeri, iar omul este mai pe jos de îngeri doar pentru o scurtă vreme). Ambele citate arată că împlinirea viziunii psalmului 8 are loc în Hristos. În mod uimitor, pruncii au laudat intrarea lui Isus în Ierusalim și lucrarea mântuirii, în vreme ce adulții iudei, farisei, saduchei și cărturari, erau gata să o respingă (vezi 8:1-2). Chiar dacă cei religioși ai vremii au devenit vrăjmași ai lui Isus și gata de răzbunare, Dumnezeu și-a scos lauda prin inima sinceră a copiilor. Copiii își păstrează sinceritatea și lauda neprefăcută. Dumnezeu acționează la timpul Său, și i se cuvine toată lauda! De asemenea, să nu uităm că, în ce privește destinul nostru, Isus, Fiul întrupat este cel dintâi care a ajuns la gloria cerească, prin înviere. Și pe noi, frați ai lui Isus într-o omenire, Domnul ne-a chemat să îl reprezentăm pe pământ cu cinste și onoare (8:3-9).

PSALMUL 9

Laudă dreptatea Domnului și judecățile lui! În psalmul 9 este scoasă în evidență domnia dreaptă a lui Dumnezeu (9:1-4). Domnul este un judecător drept (4, 7-8). El poate judeca și persoanele individuale și popoarele întregi (5-6, 16, 17). Domnul, chiar dacă întârzie în răsplătiri, nu îl uită pe cel nenorocit și prigonit (18). Împărăția omului este supusă împărăției Domnului și dreptății lui (9:19-20).

Puterea Domnului este motiv de înviorare spirituală, o încurajare în rugăciune. Merită să vii la Domnul cu toate problemele, pentru că El poate și vrea să intervină – întotdeauna la timpul Lui.

APLICAȚII:

Ce responsabilități are omul, dacă Dumnezeu l-a pus stăpân peste planeta aceasta (8:4-8)? Care este destinul final al omenirii?

Cum își slăvește și astăzi Dumnezeu numele Său prin mărturia copiilor? Cum trebuie educați copiii ca să înțeleagă voia Domnului?

Cum intervine Domnul pentru eliberarea celor nedreptățiți (9:1-4, 9-10, 11-14, 18-19)?

Cum intervine Domnul pentru pedepsirea celor necredincioși și asupritori (9:5-9, 15-17, 19-20)?

Ai experimentat vreodată în vreun fel că lauda adusă Domnului poate fi o putere spre vindecare sufletească, poate aduce curățire în închinare și o bună re-așezare în voia lui Dumnezeu?

Psalmi 10-11, Nu uita că Domnul aude rugăciunile

Psalmul 10 este o cerere de dreptate, în confruntarea cu cei nelegiuiți din poporul Israel. Dacă psalmul 9 se referă la Israel și problemele sale internaționale, psalmul 10 se referă la problemele și nedreptatea din țară. Tot la nevoia după ajutorul Domnului, în mijlocul nedreptății, se referă și psalmul 11 (este mai scurt, dar are un mesaj foarte puternic).

Psalmii 10 – 11 au un mesaj extrem de actual și pun întrebarea: cum poți să faci față nedreptății și prigonirii? Ce resurse ai? Ce abordări adopți? Ce trebuie să faci atunci când ți se pare că Dumnezeu este departe, că se ascunde și că ești singur la vreme de necaz? Oare există oameni care nu au experimentat aceste trăiri, astfel de situații? Să privim la câteva adevăruri de bază în rugăciunea de așteptare a izbăvirii Domnului:

PSALMUL 10

Îndrăzneala și bunăstarea celor fără credință te pot zdruncina. Ei sunt aroganți (2-4; sunt mândri, fac caz de poftele lor, binecuvintează cu cuvinte false – adică blestemă, nu au loc pentru Dumnezeu în mintea lor), sunt prosperi (5; sunt bogați și îl desconsideră pe Domnul), sunt siguri pe ei (6), sunt defăimători și amenințatori (7), sunt violenți și lipsiți de credință, batjocoritori (8-11; aici apar trei metafore: asasin, vânător, leu). Oamenii care se poartă așa sunt fie atei, fie „atei-în-fapt”, adică ei pot spune „noi credem în Dumnezeu”, dar se poartă ca și cum Dumnezeu nu există, nu îi pasă de nimic, ori nu contează. Și psalmul 11:1-3 descrie batjocura celor asupritori. Ei nu cred că la Domnul este scăparea și îi strigă celui credincios să fugă în munți ca o pasăre vânată, pentru că totul este în mâna celor răi, iar neprihăniții nu mai pot face nimic când zidurile cetății încep să se surpe...

PSALMUL 11

Dumnezeu este vrednic de încredere. Crezi că nu mai contează dacă ești drept? Sau crezi că oamenii răi își vor vedea planurile împlinite, fără excepție? Ai ajuns să nu mai sperii în nimic bun? Psalmul 10:12-18 dă câteva răspunsuri pentru astfel de situații: are sens să te rogi, pentru că Dumnezeu ascultă rugăciunea, El nu îi uită pe cei nenorociți, El vede necazul și suferința, El le dă rezistență sufletească, El va face dreptate ca un Împărat atotputernic. Domnul le întărește inima celor credincioși ca să facă față opresiunii (10:17-18). Răspunsul celui credincios apare și în 11:4-7. Domnul este drept și domnește în ceruri, peste tot Universul. Domnul privește la tot ce se întâmplă între oameni, ne verifică pe toți, ne vede pe toți (11:4). Uneori, Domnul lasă dificultăți în viața celor neprihăniți ca să îi testeze, să îi curețe, să îi purifice, dar îi respinge pe cei ce fac nelegiuiiri și nedreptăți, și îi va

pedepsi (11:5). Pedepșa celor răi va fi focul nimicitor (11:6), dar cei drepecți vor fi răsplătiți să stea în prezența Domnului, să îi vadă Fața glorioasă.

Psalmii 10 și 11 tratează o problemă foarte acută și astăzi, într-un mod foarte realist. Ei recunosc gravitatea abuzului și corupției, a necinstei, dar afirmă integral și încrederea în acțiunea dreptății Domnului. Trebuie să îți pui nădejdea cu tărie în Domnul și să nu uiți că El ascultă rugăciunea.

APLICAȚII:

Te-ai simțit vreodată ca și cum Dumnezeu este departe și se ascunde, și nu te aude? Ce crezi că trebuia să faci?

Psalmii sunt scriși înainte de Domnul Isus. În ce fel domnia cerească a Mântuitorului și prezența Duhului Sfânt ne ajută să nu fim dezorientați când vedem nedreptățile din jurul nostru?

Ce cuvinte din 10:14,17 și 11:4 arată că Dumnezeu este prezent și știe ce se întâmplă?

Citește 2Petru 3:9, „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. Crezi că acest pasaj ne ajută să înțelegem mai bine dreptatea lui Dumnezeu?

În ce fel suferirea răului poate să aducă o mărturie bună a credinței în Dumnezeu și a curăției? Citește 2 Tesaloniceni 1:4-9; ce spune această Scriptură?

Într-o societate democratică există și mijloace civile, legale, de luptă împotriva nedreptății. Pe care din ele le poate folosi cu rezultate bune un credincios?

Psalm 10:18 (vezi și 9:19), afirmă ceva important despre omul păcătos. Psalmistul se roagă ca Domnul să intervină, iar omul cel din pământ să nu mai răspândească groaza. Este trist că un om slab răspândește groaza. Ar trebui să reflectăm în alte feluri chipul lui Dumnezeu în noi.

Psalmi 12-13, 17, Veghează asupra vorbirii curate

Cei trei psalmi selectați pentru pentru studiu, 12-13 și 17, se ocupă de două probleme majore din viața omenească: vorbirea curată și așteptarea izbăvirii Domnului.

Psalmul 12 și 13, atrag în mod deosebit atenția asupra importanței vorbirii. Când pier oamenii evlavioși și credincioși din țară, pier și vorbirea aleasă, cu miez. Rezultatul este o societate unde minciuna și falsul aduc dezbinare și suferință, o societate și, respectiv, o Biserică cu probleme.

Vorbirea, cuvântul este unul din marile daruri ale lui Dumnezeu pentru oameni. În privința aceasta omul se aseamănă cu Dumnezeu. Dumnezeu a creat lumea prin cuvânt și a dat nume ființelor. Puterea și sfințenia cuvintelui sunt ale lui. Apoi, i-a dat darul vorbirii și lui Adam și i-a dat ocazi să dea nume tuturo viețuitoarelor, să îi dea nume Evei, apoi împreună cu Eva, să dea nume copiilor lor; a primit darul vorbirii ca să vorbească cu Dumnezeu și să comunice între oameni, etc. Pentru alte ființe vorbirea este ceva cu totul neobișnuit, un miracol, dar pentru om, vorbirea este un dar și o binecuvântare.

Din nefericire, cuvintele pot să fie atât de ușor pervertite! Vorbirea poate să devină un blestem. O comunitate în care nu există puritate în cuvinte, în care nu există forță în promisiuni, în jurăminte, în asigurări, este o comunitate unde caracterele sunt deformate, unde încrederea s-a erodat, iar relațiile se dezintegrează. Iată problemele unei astfel de comunități: în ea domnește minciuna, linguseala, inima prefăcută, aroganța, violența și o exacerbată siguranță de sine, o comunicare mass-media mincinoasă, care stăpânește prin manipulare (12:1-4). În 17:10, cei răi au inimi impenetrabile, închise și cuvinte arogante. Când comunicarea este înșelătoare, cei răi mișună fără restricții (12:7).

Prin comparație, cuvintele Domnului sunt foarte curate și foarte valoroase, ca argintul curățit de 7 ori în cuptor (12:6). În 17:1, 3, David arată că și el caută vorbirea neprefăcută, sinceră, și vrea să asculte cuvintele Domnului (17:4).

Putem să ne întrebăm, atunci, ce calitate și ce efecte au cuvintele noastre? Cât de mult motivează spre bine sau spre rău? Spunem adevărul, suntem onești sau ipocriți, suntem moderați sau aroganți, suntem transparenți sau manipulatori? Fă o verificare asupra calității cuvintelor tale în comunicarea de acasă, din familie, de la biserică, între prieteni, și la serviciu.

Psalmul 13 este psalmul așteptării izbăvirii Domnului, pentru că în primele versete se repetă de mai multe ori întrebarea „până când” sau „cât de mult”: „1. Până când, Doamne, mă vei uita neîncetat? Până când Îți vei ascunde fața de mine? 2. Până când voi avea sufletul plin de

griji și inima plină de necazuri în fiecare zi? Până când se va ridica vrăjmașul meu împotriva mea?"

Ce ar trebui să se întâmple în perioada când aștepti intervenția Domnului? Este un timp în care să crești în comuniune cu Dumnezeu, în care să recunoști mustrările Lui, să îți acordezi viața cu voia Lui, și să înveți să te încrezi în El. Psalmul 13 se încheie cu una din cele mai frumoase declarații din toată Biblia. După ce a mărturisit Domnului necazurile sale, David spune: „Eu am încredere în bunătatea Ta, sunt cu inima veselă, din pricina mântuirii Tale: cânt Domnului, căci mi-a făcut bine!” (13:5-6). Vorbirea curată și inima curată se transformă într-o inimă veselă și în cântare, din cauza binecuvântărilor Lui.

APLICAȚII:

Încearcă să construiești o listă de acțiuni pozitive, în contrast cu lista din 12:1-4. Cum ne putem îmbunătăți vorbirea?

Adu-ți aminte de Efeseni 5:19. În ce fel este relevant îndemnul de aici prin comparație cu Psalmul 12?

Gândește-te la comunicarea de acasă, din familie: ce ar putea fi îndreptat în ce privește tonul, subiectele, vocabularul abordare? Sunt cuvintele tale curate și valoroase? Vindecă ele sau rănesc? Așteaptă cei din familie să îți audă vocea sau nu chiar?

Ce verset din acești psalmi crezi că ar putea reprezenta un motto valoros pentru vorbirea ta și pentru viața ta?

Psalmi 14, 16, Caută părtășia celor sfinți

Cine îți sunt prietenii? În a cui companie îți petreci timpul, cu cine te asociezi, te distrezi, ori mergi la munte, ori la o plimbare? Cu cine îți sărbătorești ziua de naștere sau revelionul, sau Crăciunul, sau Paștele? Cu cine mergi la închinare – și unde? Cât de mult te identifici cu sesiunile de team-building de la serviciu? Cât de refăcut te întorci din ele și cu ce motivații și apetituri?

Iată întrebări care fac parte din testul caracterului tău într-o lume variată, care nu este aproape de Dumnezeu. Creștinul este prezent și în lumea vieții creștine, dar și în lumea seculară. Care este raportul de timp între aceste două existențe și cum funcționează alianțele sufletești din fiecare domeniu? Cum îți organizezi viața, așa încât să ai timp, tu și familia ta, de o viață echilibrată și să faci loc relațiilor frumoase, cu oameni și familii de credincioși, să ai o viață frumoasă de închinare și de mărturie creștină? Cum menții celelalte relații sociale la un nivel acceptabil?

Psalmul 14 constată și deplânge starea decăzută a oamenilor din societate. Oamenii nu îl mai caută pe Dumnezeu, nu mai cred în existența Lui, și de aceea trăiesc în fapte de plâns. Este adevărat că pot exista oameni atei, dar morali, până la un punct, dar etica lor este limitată, relativă. Respectul vieții și respectul legii, al dreptății, precum și respectul autorității vin din Dumnezeu. El este modelul cinstei și sfințeniei, precum și sursa ei. Dacă există oameni fără credință mai dreپți decât cei credincioși, atunci ei sunt o critică aspră, a ipocriziei care pune stăpânire peste unii credincioși.

Mesajul psalmului 14 este important, încât este preluat în întregime și de psalmul 53. El este citat și în Romani 3:10-12. În final, el este totuși pozitiv, arătând că Dumnezeu se descoperă pe Sine în mijlocul celor neprihăniți (14:5-6), și că mântuirea vine de la El (14:7).

Precizările despre compania în care este bine să te găsești vin însă, în psalmul 16: „Sfinții care sunt în țară, oamenii evlavioși, ei sunt toată plăcerea mea” (16:3). Ca să fie motivat pentru o viață sfântă, David face trei lucruri importante: el caută compania oamenilor sfinți, păstrează în inimă adevărul că Domnul este moștenirea noastră (16:5-8; cugetă la aceasta ziua și noaptea, se bucură de prezența Domnului, se încrede în El) și, de asemenea, păstrează nădejdea învierii (16:9-11; o profeție mesianică).

În concluzie, iată cum poți supraviețui într-o lume unde se domnește necredința, violența, aroganța: bucură-te în prezența Domnului și caută asocierea cu oamenii dreپți, cu cei credincioși, cu oamenii de caracter.

APLICAȚII:

De ce necredința este asociată cu nebunia și cu pierderea minții (14:1, 14:4)?

De ce, uneori, există creștini cu o viață cu standarde mai joase, mai necinstiți decât unii atei?

Cât de conștienți suntem că Domnul este moștenirea noastră, și în relația cu El se găsește tot viitorul nostru?

Cine sunt oamenii din anturajul tău? Ce calități au?

Credința în înviere îți construiește principii înalte de viață, de etică. Citește și 1 Corinteni 15. Ce principii etice ies la lumină și se impun, dacă tu crezi, într-adevăr, în înviere?

Psalm 18, Fii fără vină și încrede-te în Domnul

Până acum psalmii au fost mai degrabă scurți, miniaturali. Acesta este primul psalm mai lung, cu 50 de versete. Este un psalm al victoriei, al eliberării, o cântare de biruință în care David se roagă cu încredere Domnului, Stânca vieții lui, Marele lui Ajutor în luptă. Este un psalm regal, despre împărat și împărăția lui și un psalm mesianic, în același timp. Provocarea psalmului este să privim la Domnul în încercările noastre, chiar dacă nu suntem regi și regine, și să învățăm de la David atât din încrederea lui în Domnul, cât și din recunoștința și cântarea lui de laudă, să ne încredem în Hristos care ne dă biruința.

Psalmul se aseamănă mult cu cântarea lui David din 2 Samuel 22 (vezi și psa. 144), spusă la sfârșitul vieții lui David, și au multe în comun: introducerea, temele, cuvintele. Astfel, psalmul 18 ar putea să reflecte recunoștința lui David pentru toate victoriile din timpul vieții sale.

Psalmul are o structură în cinci părți mari, care se află într-o anume corespondență sau paralelism intern: A. laudă lui Dumnezeu - Stânca (1-3), B. izbăvirea lui David în luptă (4-19), C. Cele două cauze ale izbăvirii - c1. nevinovăția lui David (20-24) și c2. Dumnezeu răsplătește curăția și smerenia (25-29), D. ajutorul Domnului pentru David, în luptă (30-45), și E. laudă lui Dumnezeu - Stânca (46-50).

Să identificăm câteva adevăruri majore ale psalmului și să le aplicăm în viața noastră:

- A. Este încrederea noastră în Domnul, deplină? David îl numește în mod repetat „stânca mea”. Îl mai numește „scutul meu”, „fortăreața mea”, „răzbunătorul meu”. Este evident că pentru David centrul vieții, puterea, regele vieții sale este Dumnezeu. Cine l-a acceptat pe Hristos ca Mântuitor este într-o poziție de încredere în Dumnezeu ca David. (1-3, 46-50)
- B. Îl lauzi public pe Dumnezeu pentru izbăvirile Sale minunate sau ai rămas dator la capitolul recunoștință?
- C. Cauți (cultivi) curăția și pocăința, așa cum le-a căutat David? El știa că Domnul răsplătește pe oamenii de caracter, curați, buni, drepecți, smeriți - nu mândri, care iubesc lumina nu întunericul. (20-29)
- D. Cugeți la izbăvirile și victoriile Domnului pentru tine ca să înțelegeți că Dumnezeu este același, ieri și azi și în veci, iar cel care a creat lumea, care l-a izbăvit pe Iov, pe Israel din Egipt - prin Marea Roșie, prin paza norului și a stâlpului de foc, care l-a ajutat pe Iosua, care l-a răpit pe Ilie la cer, care l-a înviat din morți pe Hristos, este același cu Dumnezeu care ascultă cererile tale și te izbăvește? David vede identitatea minunată a Domnului și credințioșia, constanța Lui, și își descrie victoriile prin

imagini biblice luate mai ales din Geneza, Exod și celelalte cărți ale lui Moise, posibil și din Iov (4-19).

- E. Ai o legătură permanentă, continuă cu Dumnezeu și îi recunoști prezența în toate acțiunile tale? David recunoaște perfecțiunea căilor Domnului, a Scripturii inspirate (30); el îl consideră pe Dumnezeu ca antrenorul său în caracter și în tăria necesară luptei (32-35); el înțelege că oportunitățile și victoriile vin de la Dumnezeu (36-42); el recunoaște paza și ocrotirea Domnului pentru conflictele care nu au mai apărut și pentru autoritatea de care se bucură (43-45).

APLICAȚII:

În ce fel cultivi curăția și pocăința în viața ta? Ce calități ale caracterului le urmărești cu deosebire?

A fost David un om perfect, fără greșeli? Cum de a scris el, atunci lucrurile din versetele 20-30?

De câte ori l-ai lăudat public pe Dumnezeu și ai mărturisit binele pe care ți l-a făcut (în Biserică, în familie, în grup de prieteni)?

Îi recunoști Domnului prezența în toate detaliile vieții tale sau El este un Dumnezeu distant pentru tine? Ai o părtășie continuă cu El, prin care să înveți de la El principii, acțiune, ascultare?

Care sunt totuși deosebirile între viața și chemarea noastră și David și chemarea lui? Putem aplica psalmul 18 la viața noastră ca și cum și noi suntem regi sau regine și avem bătălii? De ce da, de ce nu?

Este entuziasmul tău pentru Dumnezeu la fel de mare ca al lui David?

Psalm 19, Lasă gloria creației să te motiveze la sfințenie

Psalmul 19 are trei părți: Cartea măreției creației (1-6), Cartea despre frumusețea Legilor lui Dumnezeu (7-11), și Rugăciunea smereniei și a iertării (12-14).

Frumusețea creației îți dă cunoaștere și entuziasm, aprofundarea Legii lui Dumnezeu îți aduce înviorare spirituală, iar rugăciunea și smerenia aduc la zi relația dintre om și Dumnezeu prin mărturisire și iertare. David este preocupat, așa cum arată încheierea psalmului 19, să trăiască în sfințenie, nevinovat de păcate mari, fără vina mândriei – și, ca o favoare, cere iertare pentru defectele și păcatele pe care nu le-a cunoscut, sau le-a făcut din neștiință că se poate și trebuie mai bine. Cum pot gloria creației și cunoașterea măreției revelației din Scriptură să te conducă la sfințenie, la o viață plăcută lui Dumnezeu?

Mulți privesc la natura din jur, la Univers – atât cât îl putem cerceta, și devin mai nemulțumiți, mai puțin umani. Evoluționismul a privit la natură și a considerat că trebui să supraviețuiești cu orice preț, cel tare ucigându-l pe cel mai slab. Evoluționismul, atrăgător prin teorii și clasificări, privește la natură și nu găsește temelii pentru etică, pentru dreptate, pentru spirit, ci numai pentru relativism moral, eficiență biologică și destin dominat de lipsa vreunui absolut. Dacă, în schimb, privești la natură și vezi Creația lui Dumnezeu, ea îți va arăta mărimea lucrării Lui și mărimea puterii Lui, respectul pentru viața creată.

Psalmul 19 menționează cerurile și întinderea lor, cu astre și tot felul de fenomene asociate, cu succesiunea zilelor și a nopților, cu comunicarea și interacțiunea fără vorbe dintre procese și fenomene, cu acțiunea continuă a luminii soarelui și a căldurii lui dătătoare de viață, cu bucuria viețuitoarelor și plantelor la ivirea luminii și căldurii. Ca să fie mai expresiv, David folosește metafora mirelui bucuros de căsătorie și de mireasa sa, care iese din cortul nupțial și își începe cu entuziasm lucrarea, munca de zi de zi. Mai există, de fapt un simbol implicit: toată existența naturii e un fel de cor al vieții, cerurile „vorbesc”, zilele „proclamă”, răsunetul vocii lor străbate – inaudibil – tot universul. Totul cântă ca un măreț cor tăcut, și totuși admirabil. Ca simbol și temă, aceste imagini ar fi îndeajuns ca să evoce frumusețea și mărimea Universului. Pentru cine iubește natura, însă, lista de fenomene uimitoare ar putea fi continuată, mai în detaliu. Lumea microscopică, atomii, moleculele, elementele chimice și structura lor, lumea macroscopică cu plantele, viețuitoarele, galaxiile în mărimea lor (se estimează că există 2×10^{12} , două trilioane de galaxii), și diversele forme de viață sunt toate surse de uimire și descoperire a măreției lui Dumnezeu. Cum poate exista atâta ingeniozitate și armonie în Univers?

Toate sunt ținute laolaltă de puterea Cuvântului divin. Legile Domnului, arătate în Scriptură, nu se îngrijesc doar de existența naturii, ci ne-au vorbit și nouă, ca ființe după chipul și înfățișarea lui Dumnezeu. Cuvântul revelat îți aduce uriașe beneficii spirituale:

- a. Legea Domnului aduce perfecțiune și te revigorează spiritual; ea dă înțelepciune și adevăr, v. 7;
- b. Ea este dreaptă și aduce bucurie în suflet și în minte; ea este curată și luminează ochii cu noi descoperiri și convingeri, v. 8;
- c. Ea te învață respectul față de Dumnezeu (frica de Domnul), care este o închinare curată și veșnică (puritate și continuitate); ea îți comunică avertizările lui Dumnezeu și dreptatea Lui, v. 9;
- d. Ea te îmbogățește mai mult decât aurul, și te hrănește mai bine decât mierea curată din faguri, v. 10;
- e. Ea îți aduce învățatură bună și o mare răsplată, v. 11;

În urma privirii creației și în urma meditării la Cuvântul revelat în Scriptură, David îi cere Domnului putere să trăiască în sfințenie (12-14). Rugăciunea lui cere iertare pentru greșelile necunoscute, pentru mândrie, și se concentrează, cu modestie, să nu fie vinovat de păcate mari... Tot psalmul este un exemplu de cugetare profundă la natura vieții și curăția cerută de Domnul atotputernic.

APLICAȚII:

Cum citești tu „cartea naturii”, îl găsești pe Dumnezeu în ea, sau găsești, mai de grabă, lipsă de sens, violență, justificare pentru răutate?

Câte din beneficiile cugetării la Scriptură le-ai experimentat în viața ta?

De crezi că are sens să te rogi și pentru păcate făcute din neștiință?

Psalmi 20-21, Prețuiește sărbătorile sfinte

Psalmi 20-21 formează o pereche cu semnificație deosebită. Primul este o rugăciune pentru victorie, înălțată înainte ca împăratul să meargă la luptă, al doilea este o cântare de mulțumire cântată după bătălie, ca recunoștință pentru victoria obținută. Dincolo de felul în care erau folosiți acești psalmi în casa regală, David ne confruntă cu o provocare importantă: transformăm și noi evenimentele majore din viață, în sărbători de închinare aduse Domnului, cu bucurie și cu credință?

Practic, David instaurează noi sărbători, celebrează viața cu Dumnezeu și știe să dedice o cântare Domnului pentru toate bătăliile sale. Viața de credință ar fi mai bogată dacă am ști să sărbătorim după voia Domnului, cu bucurie, cu binecuvântări, cu cântare, evenimentele ei majore cum sunt: nașterea, căsătoria, binecuvântarea copiilor, dedicarea pentru o lucrare – sau re-dedicarea, pensionare, absolvirea de școli, ziua mamei, a tatălui, ziua mulțumirii, ziua copilului, anul nou, celebrarea căsătoriei, jubilee etc. (pe lângă Crăciun, Botezul Domnului, Paște, Rusalii, Înălțare).

Dumnezeu și-a învățat poporul să aibă sărbători sfinte, sabate, momente de aducere aminte și de închinare a vieții în mâna Domnului. În ce îl privește, David se bucură să sărbătorească nu numai sabatele Domnului, ci și alte evenimente ale vieții, pe care le închină lui Dumnezeu. Este important, să te obișnuiești să te oprești din iureșul vieții și, cu diverse ocazii, să ceri har și binecuvântare de la Dumnezeu, să aduci mulțumire, să faci promisiuni.

Să privim la lista de urări și declarații din psalmul 20, dinaintea bătăliei:

- 1.urare de ascultare a rugăciunilor (1)
- 2.urare de ocrotire în necaz (1)
- 3.urare de ajutor divin (2)
- 4.urare de închinare bine-primită (3)
- 5.urare de împlinire a planurilor și a dorințelor (4)
- 6.declarație de bucurie, în anticiparea victoriei (5)
- 7.declarație de siguranță a mântuirii (Unsul pentru noi este Hristos, 5-6).
- 8.declarație de încredere în Dumnezeu, nu în puterea armelor și a oamenilor (7).
- 9.declarație de acceptare a unui eșec posibil, dar numai ca eșec temporar, nu definitiv (8).
- 10.mijlocire clar asumată pentru cel sărbătorit (9).

De multe ori, psalmul 20 este citit la zile de naștere sau la aniversări. Gândește-te cum ai putea să reții aceste urări sau declarații și să încredești în mâna Domnului pe cineva care pleacă într-o misiune, la o școală, într-o nouă lucrare etc.

Merită acum să privim la mulțumirile și declarațiile din Psalmul 21, aduse la încheierea unei lucrări (la încheierea bătăliei):

1. mulțumire pentru ocrotire, pentru ajutor, pentru bucurie (1)
2. mulțumire pentru ascultarea rugăciunii (2)
3. mulțumire pentru cununa victoriei (3).
4. mulțumire pentru continuarea vieții (4).
5. mulțumire pentru succes și strălucire, pentru măreție (5).
6. mulțumire pentru motive de binecuvântare (6).
7. mulțumire pentru stabilitate (7).
8. încredere în victorii viitoare împotriva celor răi (8-12).
9. recunoașterea că toată victoria aparține Domnului (13)

Privind la psalmii 20-21, devin mai clare urările din încheierea psalmului 121, „Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac”.

APLICAȚII :

Sărbătorește cu bucurie sărbătorile Domnului!

Care din urările din psalmul 20 și, respectiv, din mulțumirile din psalmul 21, le folosești cel mai des? Pe care le-ai folosit mai puțin?

Gândește-te dacă te poți ruga chiar acum cu urări de binecuvântare și cu mulțumiri pentru cineva cunoscut ție, și mijlocește așa înaintea Domnului.

Psalm 22, Încrede-te în mântuirea Domnului

Psalmul 22 este unul din psalmii mesianici. După doi psalmi plini de urări de bine, pentru ziua victoriei (psalmii 20-21), David scrie acum despre sine ca despre un rege care se vede înconjurat de vrăjmași și care se află în primejdie de moarte. El își descrie încercările și primejdiile (1-18), cere Domnului ajutor (19-21) și laudă Numele lui Dumnezeu (22-31).

În același timp, David știe, prin Duhul Sfânt, că el scrie, într-un mod inspirat, despre suferințele viitoare ale lui Mesia. Astfel, versetul 22:18 apare citat în NT ca profeție despre tragerea la sorți a hainelor lui Isus, de către soldații romani – o profeție care s-a împlinit literă cu literă (vezi Ioan 19:24).

Trei întrebări se pun, prin urmare: cum ne ajută psalmul 22 să îl înțelegem mai bine pe Hristos, ca Mântuitor și Rege, pe David, ca autor și personaj inițial, și pe noi, în încercările sau rugăciunile noastre, ca să putem vedea și înțelege mai bine lucrările lui Dumnezeu? Vedem trei experiențe cu care s-a întâlnit David: s-a simțit părăsit, s-a simțit nefolositor și s-a simțit copleșit de suferință. Ai simțit și tu vreodată aceste lucruri?

Sentimentul părăsirii (1-3)

Sentimentul părăsirii este un sentiment pe care l-a încercat David, dar pe care l-a trăit și mântuitorul Hristos, pe cruce. Isus chiar a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Mc. 15:24; Mat. 27:46). Pentru Isus a fost o experiență de o clipă, pentru David a fost o experiență de zile și nopți întregi, poate de ani întregi. Pentru noi, durata unei experiențe de felul acesta poate varia, și la fel, ea poate apărea, uneori, în viața unor popoare.

Când trecem prin aceste stări, nu îl mai vedem pe Dumnezeu lângă noi, și să ne simțim fără valoare când ne comparăm cu generațiile trecute. Ele erau parcă mai credincioase, mai active și mai binecuvântate decât suntem noi. Avem atunci nevoie de conștiința chemării lui Dumnezeu, avem nevoie de conștiința victoriei pe cruce a Mântuitorului, a eliberării de vină și a sărbătorii.

Dumnezeu este cu noi, prin încercări, chiar dacă simțim părăsiți. Cel ce ne iubește, ne cunoaște și nu ne părăsește. Situația grea a încercării ne destabilizează, dar omul strigă spre Dumnezeu. Acesta este darul ascuns al încercării: ea te face să strigi către Dumnezeu, te face să îl cauți. De fapt, noi nu putem trăi fără prezența lui Dumnezeu.

Comparația cu generațiile trecute (4-10)

Această comparație este adesea de neevitat. Te gândești, uneori, în mijlocul dificultăților, că nu ești mai bun sau mai bună decât au fost

generațiile dinainte. Un exemplu este profetul Ilie care recunoaște acest lucru în 1 Împărați 19:4, „El s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienuper și dorea să moară, zicînd: Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decît părinții mei.” Deodată, ți se pare că istoria credincioșilor dinainte este mai sfîntă: ei se rugau și erau ascultați, se rugau și erau eliberați. Suntem afectați cînd cei din jur își bat joc de noi și de încrederea noastră în Dumnezeu. Lui Isus vrăjmașii chiar i-au strigat cuvintele din versetul 8: „S-a încrezut în Domnul! Să-l mîntuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!”

Atunci cînd ni se pare că Dumnezeu răspundea altădată mai repede înaintașilor, decît nouă, să ne gîndim că este foarte probabil că tot așa li se va părea și copiilor și nepoților noștri. Totuși, lucrarea lui Dumnezeu este mereu glorioasă, iar izbăvirile lui sunt mereu minunate, chiar dacă diferă de la generație la generație. Cei eliberați din încercări au dat glorie lui Dumnezeu. Martirii care au suferit pentru Hristos, au cunoscut o altfel de eliberare și au dat și ei glorie Domnului. Conștiința că suntem aleși de Dumnezeu și El ne ajută ne dă tărie și perseverență în încercări, indiferent de forma încercării. Și, în plus, Solomon ne avertizează în Eccles. 7:10 să nu zicem: „Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decît acestea? Căci nu din înțelepciune întrebăm așa.”

Conștiința suferinței (11-18)

Suferința ne afectează pentru că este foarte reală. Limitările ei sunt reale. Durerea este reală. David a simțit că nimeni nu îi este de ajutor (11). De aceea, este important să ne ajutăm unii pe alții în suferință. David simte că ființa i se duce ca o apă curgătoare, aproape simte cum oasele i se despart. Imaginile sunt foarte sugestive: puterea se usuca la fel ca lutul, inima se topește ca ceara, limba se lipește uscată de cerul gurii, oasele se pot număra, iar vrăjmașii te înconjoară ca o haită de câini (14-18).

Suferința lui Hristos este anticipată prin amintirea străpungerii mâinilor și picioarelor (16) și prin împărțirea hainelor și a cămășii prin tragere la sorți (18). Acestea sunt imagini simbolice ale execuției, o moștenire forțată a posesiunilor celui condamnat. Este interesant cum Dumnezeu l-a inspirat pe David să își descrie suferința prin imagini care de fapt, i se aplică perfect lui Hristos. Asta înseamnă că Domnul știe tot ce suferim noi. El poate să dea profeții despre acest lucru. Este el cu noi, în noi, ca să ne sprijine? Dacă îl chemăm și credem în El, cu siguranță, da. Atunci, în loc conștiința suferinței vom experimenta conștiința prezenței divine în încercări.

Conștiința ajutorului (19-25)

Domnul merită nume glorioase: tăria mea, stânca mea (19). El vine în ajutor și ajutorul lui este nespus de dulce, de frumos, de binevenit. El poate scăpa și de „lei” și de „bivoli” și de „câini”. Toate acestea sunt nume foarte potrivite pentru vrăjmași. Asigurarea din v. 24 este foarte prețioasă: Dumnezeu nu se ascunde, nu ne urăște, nu ne disprețuiește. El știe de ce ne-a creat. Ce poate fi mai frumos decât să îl laudăm prin mărturie și cântare în public, să știe toți despre lucrările Lui (25)?

Conștiința victoriei și a sărbătorii (26-30)

Acum poate înțelegem mai bine, Matei 5:6. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” Psalmul 22:26 spune ceva foarte asemănător: „Cei săraci vor mânca și se vor sătura, cei ce caută pe Domnul, îl vor lauda: veselă să vă fie inima pe vecie!” Cei săraci și flămânzi care se vor sătura. Ei sunt cei izbăviți de Domnul care se vor bucura de victoria Lui, la masa lui îmbelșugată din veșnicie!

În v. 29 vedem că și cei puternici, conducătorii națiunilor vor înțelege că victoria este a Domnului, nu a lor, și vor lua parte la masa Lui, închinându-se. Conștiința victoriei și a sărbătorii ne dă siguranță. Mărturia noastră vine să îl glorifice pe El. Merită să vorbim despre El, să ne închinăm Lui, să vestim generațiilor care vin lucrările Lui. Datoria celor izbăviți din necazuri este să îi educe și pe ceilalți vestind dreptatea și bunătatea Domnului.

APLICAȚII

Te-ai rugat vreodată cu cuvintele din Psalmul 22? Te-ai rugat împreună cineva care trece prin suferință?

Ai observat că atunci când treci prin suferință sentimentele tale sunt când foarte jos - și te simți părăsit, când foarte încurajat - și îl simți pe Dumnezeu aproape? De ce se întâmplă așa? Cum putem fi mai echilibrați?

De ce generațiile trecute au avut succes? Care au fost punctele lor tari și punctele lor slabe? Unde și cum putem avea noi succes în viața creștină astăzi, cu Dumnezeu?

Cum crezi că putem să îl laudăm public pe Dumnezeu, astăzi, pentru binefacerile lui? Când ai reușit să faci lucrul acesta ultima oară?

Cum se face că deși îi pasă, Dumnezeu ne lasă să trecem prin greutăți?

Ce îți spune psalmul 22 despre felul în care Dumnezeu a găsit căi să inspire pe alții în suferința lor să scrie despre suferința lui Hristos? Cum ne poate aceasta fi nouă de folos?

Psalmi 23-24, Bucură-te de prezența Domnului

Psalmul 23 și 24 pot fi citați împreună ca psalmi al călăuzirii Domnului în viață și ca psalmi ai victoriei și ai finalului fericit împreună cu Dumnezeu.

PSALMUL 23: PĂSTORIREA ȘI GĂZDUIREA DOMNULUI

Puține rugăciuni sunt atât de puternice și atât de des folosite în viață, cum este Psalmul 23. Psalmul acesta folosește două imagini importante, imaginea lui Dumnezeu *ca păstor* și imaginea lui *ca gazdă*. Imaginea păstorului are, de fapt, două ipostaze: păstorul care dă hrană și pază și păstorul care călăuzește pe drum. De asemenea, imaginea gazdei începe cu o invitație la masă și sfârșește cu o găzduire pentru toată viața și toată veșnicia.

Cum să mă bucur de prezența Domnului în viața mea? Psalmul ne propune două răspunsuri de bază: Bucură-te de prezența Domnului pentru că El este păstorul cel bun, și Bucură-te de prezența Domnului pentru că el este gazda ideală și esențială pentru viața ta.

Bucură-te pentru că El este păstorul cel bun (23:1-4). El păstorește sufletul tău, El nu renunță la tine pentru că a pus pecetea Duhului Sfânt peste tine, ca nimeni să nu se atingă de tine până în ziua mântuirii depline. El știe nevoile tale și asigură ce îți trebuie ca să poți trăi – prin muncă poți atinge tot ce este necesar și chiar mai mult (nu vei duce lipsă de nimic). El asigură hrană spirituală și refacerea sufletească (a inspirat Biblia, l-a trimis pe Hristos, ne vorbește și te încurajează prin Biserică - ne paște în pășuni verzi, ne duce la ape de odihnă). El ne călăuzește pe drumuri drepte. Legea Domnului reprezintă, în gândirea VT, cărările vieții, cărările drepte. Dumnezeu ne călăuzește pe aceste cărări și ne dă călăuzește din cauza Numelui Său, din cauza principiilor Lui, din cauza sfințeniei Lui, din cauza deciziilor Lui veșnice.

În același timp, este o bucurie să știi că în încercări dificile, când treci aproape de amenințările morții, Domnul este cu tine și poți să nu te temi. Toiagul – arată conducerea, iar nuiaua – arată disciplina. Deci, în încercări conducerea Domnului și disciplinarea Lui ne însoțește ca să ieșim mai tari, nu mai slabi, mai vii și puternici, nu morți.

Bucură-te pentru că El este gazda cea bună (23:5-6). Domnul nu este doar un păstor bun (Marele Păstor, Evrei 13:20), ci este și un tovarăș bun, un prieten bun, EL este gazda vieții noastre. De aceea, este extraordinar de benefic că David surprinde acest aspect. Domnul ne invită la masa Sa. El se îngrijește, dacă suntem ai Săi, să stăm la masa vieții împreună cu El, chiar dacă suntem înconjurați de vrăjmași. Masa Lui este îmbelșugată și este plină de bucurie (paharul este plin de se revarsă).

Bucuria, fericirea, sunt de durată la masa Domnului. De fapt, nu doar la masă ne invită Domnul, ca o gazdă bună ce este, ci ne invită la a locui cu EL, în Casa Sa, toată viața, toată veșnicia.

PSALMUL 24: CAUTĂ VOIA DOMNULUI

Subiectul omului după voia lui Dumnezeu, care a mai fost întâlnit și în alți psalmi (Psa. 1, de exemplu) se află chiar la începutul psalmului. Cine dorește să se bucure de ziua victoriei lui Dumnezeu (6-10), trebuie mai întâi să caute o viață după voia lui Dumnezeu (1-5).

Cum să cauți voia lui Dumnezeu? Direcțiile psalmului sunt clare. Recunoaște măreția lui de la creație, până la legile morale și la mântuirea din păcat, prin jertfa lui Hristos. Caută ascultarea de Dumnezeu în mod practic. Toată Scriptura este de învățătură. Noi însă nu mai trăim sub regimul legământului de pe Sinai, legământul Legii, ci sub legământul lui Hristos, prin Cruce și prin har. În acest nou legământ, Duhul Sfânt ne-a dat o nouă viață spirituală (nașterea din nou), și ne ajută să înțelegem esența caracterului lui Dumnezeu și să trăim frumos, curat, în sfințenie – după cum este expresia biblică. Psalmul atrage atenția asupra nevinovăției (faptelor), asupra inimii (gândurilor și planurilor), asupra responsabilității asumate (jurămintelor). Aceștia vor avea parte de binecuvântarea Domnului, de starea după voia lui (adică, starea de iertare și curățire, de înnoire în neprihănire, prin Hristos), de mântuirea și moștenirea cerească, de prietenia cu Dumnezeu (vor fi în prezența feței Lui).

Victoria Domnului este a celor care merg împreună cu El. Porțile veșnice se ridică, se deschid doar pentru Împăratul Hristos. Gloria este a lui. El vine însoțit de oștirile de îngeri și de mulțimea oamenilor răscumparați, pe care îi numește frați (Evrei 2:11) și îi așează pe tron cu sine (Efeseni 2:6). El își împarte gloria Sa cu noi și lucrul acesta este uimitor și binecuvântat pentru destinul nostru.

APLICAȚII

Cum te încurajează imaginea Domnului ca Păstor și Gazdă? Ai simțit grija Lui în viață, până acum?

Care sunt responsabilitățile pe care dorește Dumnezeu să ni le asumăm? Ce standarde are El în privința faptelor și a gândurilor?

Ce versete din Biblie ne spun că Domnul vrea să ne ia alături de sine în Împărăția cerurilor?

Psalmi 25-26, Caută prietenia cu Dumnezeu

PSALMUL 25: PRIETENIA DOMNULUI DĂ MÂNTUIRE ȘI CURAJ

Cuvintele Psalmului 25 ne-au dat un imn creștin binecunoscut. Ele sunt o rugăciune în care David caută prietenia Domnului (14) și ajutorul Său. Rugăciunea are două teme principale, care revin ca un refren: „la tine vin și mă rog”, și „să nu fiu dat de rușine”. În v.1, în v.3, în v. 15 și în v. 20, aceste teme apar din nou, complet sau parțial. Primul refren arată conștiința ajutorului care nu se găsește decât la Domnul, în ascultare de El și în prietenie cu El. Cel de al doilea, indică teama noastră de a nu fi înfrânți, de a nu fi dați de rușine. Este acesta orgoliu omenesc, sau o căutare a gloriei lui Dumnezeu?

Mai întâi, David caută voia Domnului și **recunoaște** că a făcut greșeli în viață. El știe că în tinerețe nu a fost foarte înțelept (oare câți din noi admit asta? v.7, 11, 18). De asemenea, și mai târziu a făcut păcate. Cum își vede David viața (11-19)? El cere să i se ierte fărădelegea (19). Una din cele mai frumoase trăsături ale lui David a fost pocăința. Nu poți căuta prietenia Domnului fără pocăință.

David caută, apoi, **învățătura** de la Domnul. El vrea să învețe despre căile Domnului, despre adevărul lui, despre bunătatea și dreptatea Domnului. Nădejdea lui este sfatul și călăuzirea Domnului. De ce Domnul ne dă călăuzirea Lui (8)? Prietenia lui se arată în sfaturile Lui, iar a noastră față de El se vede în ascultarea de călăuzirea Domnului.

În al treilea rând, David este covârșit de nevoia de **mântuire**, de izbăvire. El este un om foarte sensibil. Este foarte marcat de confruntările și necazurile prin care trece. El se roagă să fie scos din necaz (17), să nu mai fie urmărit de vrăjmași și de ura lor (19), să fie scăpat din laț – din capcană (15), să-i fie izbăvit sufletul (20). Și noi suntem la fel, adeseori, și căutăm eliberarea din situații grele.

Refrenul lui este „să nu fiu dat de rușine, să nu se bucure vrăjmașii mei de mine”. Înfrângerea unui om drept, de vrăjmași nedreți și ticăloși, este o durere grea, un fel de rușine, o încercare greu de suportat. Lucrurile sunt și mai grele când cei ticăloși se bucură de căderea celui drept. Nu este rușine să fii înfrânt de cei dreți, sau chiar lovit de ei (Psa. 141:5) și să înveți adevărul de la ei, dar este o suferință să fii înfrânt de cei nedreți și ticăloși, necinstiți și violenți, și să își bată joc de tine.

Poate acum înțelegem mai bine și suferința lui Hristos. El a trecut pe aici și fost batjocorit de cei nedreți și ticăloși. El, care era drept și

sfânt. Desigur, situația lui Hristos este diferită de situația lui David și de situațiile noastre, dar, iată, se vede același fel de suferință trupească și sufletească. Adevărul este că Dumnezeu nu a lăsat ca trupul lui Hristos să fie batjocorit – și oasele lui nu au fost sfărâmate, și nu a lăsat ca trupul lui să putrezească în mormânt, ci a fost înviat a treia zi. Iar apoi, Isus s-a înălțat la dreapta Tatălui, de unde domnește cu autoritate. El nu a fost dat de rușine, ci a fost proslăvit cu putere.

Psalmul se termină prin extinderea rugăciunii lui David la Israel. David nu se roagă doar pentru sine, ci se roagă pentru întregul popor. Avem nevoie și noi de această viziune pentru țara în care trăim.

PSALMUL 26: ACCEPTĂ EVALUAREA DOMNULUI

David mărturisește că el caută nevinovăția și adevărul Domnului, și se roagă să i se facă dreptate, să fie izbăvit (1, 9, 11). David caută pe mai departe prietenia Domnului și are câteva cereri importante.

De exemplu, el cere să fie verificat de Dumnezeu. El îl roagă să îi fie încercați rinichii (sau „rărunchii”; se referă la instinctele și acțiunile care îl motivează, care îi provoacă un surplus de adrenalină – hormon al glandelor suprarenale, care asigură pregătirea noastră de acțiune). Este deci, destul de curajos. Câți dintre noi am dori să fim verificați cu privire la motivațiile reale ale acțiunilor noastre?

Apoi, cere să îi fie testată inima (prin inimă se înțelege mintea, gândurile, sentimentele, v. 2). Chiar și ochii (standardele etice, bunătatea, dreptatea, v. 3). Oare câți oameni pot spune la fel ca David că evită asocierea cu cei vicleni, care fac răul (4-5, vezi și Psa. 1, care este o „declarație - program” a psalmilor)?

Observați că psalmii lui David adesea se încheie cu dragostea de închinare, cu mărturisirea binefacerilor Domnului (6-8, 12; la fel și Psa. 23).

APLICAȚII

Ce înseamnă să fii prieten al lui Dumnezeu? Cine este numit în Biblie, prieten sau prieteni ai lui Dumnezeu și unde?

În ce privințe David îl roagă pe Dumnezeu să îi verifice viața? Cum este viața noastră în aceste domenii (psa. 26)?

De ce sunt importante cele trei direcții în care David caută prietenia lui Dumnezeu (pocăință, dorință de învățatură, dorință după mântuire)?

În ce privințe psalmii 25-26 se pot aplica lui Hristos și ce ne spun despre El?

Psalmi 27-28, Fii curajos prin credință în Domnul

Una din calitățile importante ale vieții lui David este curajul. Curajul său pus pe temelia credinței și ascultării de Dumnezeu a devenit cunoscut în timpul confruntării cu Goliat, când era adolescent. El s-a văzut bine și mai devreme, când s-a luptat la turma tatălui său cu leul și ursul (1 Sam 17:36). De asemenea, s-a văzut foarte bine și mai târziu, la vârsta bărbăției. Care sunt secretele curajului lui David în fața problemelor, în mijlocul confruntărilor? Psalmii 27 și 28 sunt un ghid bun în descoperirea acestor secrete.

PSALMUL 27: PREZENȚA DOMNULUI, COMUNIUNEA, SCRIPTURA

Primul secret al curajului lui David este prezența Domnului în viața lui și credința în Dumnezeu (27:1). El strigă către Dumnezeu cu încredere. De două ori îl numește pe Dumnezeu „stânca mea”, în Psa 28, în v.1 și v.8.

David are o prietenie adevărată cu Dumnezeu, o relație vie de credință și ascultare de Dumnezeu. El știe că Domnul este lumina lui și umblă în această lumină. Este singurul verset din Vechiul Testament în care Dumnezeu este numit „lumină” (În NT sunt mai multe: Iacov 1:17, 1Ioan 1:5). La lumină vezi bine și înțelegi bine cum stau lucrurile. Vezi natura oamenilor, înțelegi dificultățile situației, înțelegi punctele tari și cele slabe, și știi care sunt soluțiile care au viitor: ascultarea de Domnul. Noi primim lumină din Cuvântul lui Dumnezeu și prin prezența Duhului Sfânt. Dumnezeu însuși este lumină. Domnul dă direcție și lumină vieții noastre.

Domnul este mântuirea lui David (tot v.1). David se pune în mâna lui Dumnezeu și nu se încrede în sine. În mod deosebit, motivele de luptă ale lui David sunt motivele lui Dumnezeu, nu ale sale doar. El nu se luptă pentru ambiții personale, a învățat lucrul acesta de când era un copil. De aceea, pentru că Domnul este mântuirea și sprijinul vieții lui, el poate privi cu curaj înainte, fără frică (2-3). Dumnezeu este fortăreața lui, pentru că el poartă războaiele Domnului (1 Sam 25:28).

Al doilea secret este prețuirea părtășiei cu ceilalți credincioși, în locul de închinare (27:4-6, vezi și 28:7 – aici este vorba de închinare și bucurie!). David se închină lui Dumnezeu și se bucură de creația Lui, de Templul Domnului. Viața de închinare plină de bucurie are un loc important pentru David. El se bucură la cortul întâlnirii, în drum spre cortul întâlnirii, la gândul templului (Solomon a construit Templul, nu David). E adevărat că acum creștinii nu au un templu central. În Biblie, Biserica este identificată cu oamenii care o formează, nu cu clădirile. Noi suntem un Templu din pietre vii. Dragostea de părtășie frățească, prețuirea închinării în comunitate, bucuria de a aduce laudă Domnului în adunare, este importantă. David caută fața Domnului (8-9) și acesta este secretul închinării și al părtășiei. El vrea să îl vadă cu ochii minții și ai credinței pe Domnul, să îl asculte. Ca în psalmul 23, David dorește să locuiască în Casa Domnului toată viața lui ca să îi vadă și să îi slăvească frumusețea (4).

La fel ca în psalmul 25, David vrea să învețe calea Domnului. De aceea, el studiază Scriptura (11). Acesta este cel de al treilea secret din Psalmul 27. Pentru că îl caută pe Domnul, el știe că Domnul îl primește, chiar dacă toți îl părăsesc, chiar dacă și părinții îl părăsesc (10).

PSALMUL 28: RUGĂCIUNEA ȘI INTEGRITATEA

Psalmul 28 se concentrează pe al patrulea secret al curajului lui David, care este rugăciunea. Toți cunoaștem importanța rugăciunii, dar psalmul 28 ne aduce aminte de ea. El este o rugăciune pentru scăpare de primejdia morții (28:1, David se roagă Domnului și în 27:7, 12).

Când ești confruntat cu răutatea omenească, sau cu alte dificultăți ori cu suferința, nu trebuie să te lași impresionat peste măsură. Vino în rugăciune! Daniel, profetul din VT, așa a făcut (Daniel 6:10). La fel și Neemia (Neemia 2:2-5). Și mulți alți oameni credincioși. Rugăciunea de „rezistență” în încercare, este rugăciunea care vede necazul și pe vrăjmași, dar vede și puterea Domnului, faptul că El este stâncă și scut al supraviețuirii și apărării pentru cel credincios (28:1, 6-8).

În al cincilea secret, omul cel curajos își păstrează inima curată și cinstită rămânând integru. El nu adoptă stilul de viață înșelător și mincinos, viclan și răutăcios al oamenilor care nu cred în Dumnezeu (28:3-5, dar și 27:12). Nu este bine să împrumuți stilul lor ticălos de viață din obidă și supărare. Nu trebuie să nu zici „păi, ei cum se poartă? Am să mă port și eu ca ei, poate așa voi avea mai mult succes, altfel nu prea văd cum Domnul mă ajută...” Nici să nu folosești felul nedrept de atac și de luptă al oamenilor nedrepti și vicleni (citește și Prov. 20:22, 24:29). Dacă adopti într-o confruntare metodele murdare ale unui

oponent lipsit de caracter, înseamnă că el a câștigat deja. El te-a făcut să te asemeni cu el. Iar tu nu mai ești credincios lui Dumnezeu.

Atunci, este nevoie să îți păstrezi curăția și ascultarea de Domnul și să fii vigilent. Curajul crește, atunci când rămâi integru. David este împotriva oamenilor mincinoși și a celor asupritori (27:12). El este împotriva oamenilor ascunși și înșelători care îți vestesc pacea, când te văd, și când încolo, sunt plini de răutate (28:3). Aceasta este etica victorioasă pe care creștinul trebuie să o folosească într-o confruntare cu cei nedreți.

În final, să observăm că Psalmul 28:9 se încheie, iarăși, cu o rugăciune pentru tot poporul lui Israel, pentru moștenirea Domnului. În orice conflict sau luptă unde se cere curaj, avem nevoie de viziunea de ansamblu a poporului lui Dumnezeu, a Bisericii, a Împărăției lui Dumnezeu. Să ai o mărturie bună și să cauți păstorirea Domnului și sprijinul Lui, să te intereseze soarta poporului lui Dumnezeu, nu numai viața ta personală!

APLICAȚII

De care din aceste șapte secrete ale curajului, din Psalmii 27-28, crezi că ai dus cel mai mult lipsă, până acum? Ce ar fi de făcut să îndreți situația?

Crezi că rugăciunea la care ne invită Psalmul 28 este una personală sau este bine să împărtășești cu alții motivele tale de rugăciune?

De ce crezi că, în greutăți, mulți te părăsesc? Ești gata să îi judeci? Ai făcut și tu la fel, vreodată? Cum trebuie să ne purtăm în astfel de situații

De ce este bine să nu copiezi necinstea celor răi, ca să le faci față? Ce are de spus cuvântul Domnului în privința aceasta?

Psalmi 29-30, Laudă victoriile Domnului și mulțumește-i

Psalmi 29-30 sunt psalmi de laudă și de recunoștință. Dumnezeu este înfățișat ca Domn plin de putere, stăpân peste furtună, valuri și tunet, mai presus de orice putere și divinitate (Psa. 29). El este cel care ascultă rugăciunea și izbăvește de la moarte (Psa. 30). Dacă Psalmul 28 este o rugăciune pentru izbăvire din primejdia morții, din mormânt, Psalmul 30 este un psalm al izbăvirii din mormânt, un psalm al învierii.

Psalmul 29: Recunoaște puterea Domnului

În închinare, să lășăm sufletul nostru să vadă măreția lui Dumnezeu și să ne încredem în El. Să nu admirăm și să nu lăudăm lumea idolor, forțele naturii, zeii păgâni ai belșugului, ai ploii, ai furtunii, ai succesului. Toți comentatorii văd în Psalmul 29 o cântare care ia cuvintele cu care închinătorii la idoli se închinau în sărbătorile lor la idoli și le închină Domnului, împreună cu recunoașterea slavei Sale mărețe. Poate, adesea, suntem prea plini de admirație pentru performanțele lumii noastre și nu vedem în jur gloria Domnului.

Apele mari, munții, pustiul și animalele sălbatice se află toate sub stăpânirea Domnului. Cuvintele „glasul Domnului”, care arată puterea lui Dumnezeu sunt un refren important al psalmului. Astfel, glasul lui sună peste ape, glasul lui sună în nori, glasul lui este puternic, glasul lui este măreț, glasul lui sfărâmă cedrii, glasul lui cutremură munții, glasul lui naște flăcări de foc, glasul lui cutremură pustiul, glasul lui conduce viața animalelor sălbatice. Ca să continuăm ideea, și glasul lui Isus cel înviat și glorificat, în Apocalipsa 1:15, era ca „vuietul unor ape mari”.

Cum credeți că am putea continua aceasta listă cu imagini din lumea contemporană? În ce domenii ale vieții de care suntem noi conștienți astăzi, putem afirma că Domnul împărățește cu putere? Toate îi strigă, fără cuvinte, „slavă!” (9).

Domnia lui Dumnezeu se arată în toate judecățile asupra pământului, așa cum s-a văzut la potop. Atunci, în mod suveran, El a făcut judecată și a dat condamnarea, El a creat și mijlocul de scăpare dar numai opt oameni l-au folosit, familia lui Noe. Dincolo de fenomenele naturii este judecata Lui. Domnul va judeca, în final, tot Universul. Toată lumea este a Lui.

Psalmul 30: Laudă pe Dumnezeu pentru ajutorul Său

David are numeroși psalmi de rugăciune și strigăt de izbăvire, dar și de laudă, după experiența victoriei. Psalmul 30 arată la început primejdia

din care a fost izbăvit. David a fost scăpat din drumul care se coboară în mormânt (30:1-3) și vrăjmașii lui nu au avut prilejul să fie biruitori (1). Și realitatea obiectivă și cea personală a vieții lui David, au cunoscut eliberarea Domnului.

Versetele 4-5 îndeamnă la bucurie și laudă și aduc și o încurajare deosebită. După tiparul zilei evreiești care începe seara, cum se vede și în Geneza 1, psalmul 30:5 spune așa „Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața, veselia”.

Din cauza vindecării și mângâierii Domnului, David a dorit să fie pedepsit de Domnul, nu de oameni, pentru că Domnul vindecă rănilile. Când a fost cuprins de mândrie militară și naționalistă, și Domnul a vrut să îl pedepsească, David a spus așa în 2 Samuel 24:14, „Sunt într-o mare strâmtoare! Oh! mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite, dar să nu cad în mâinile oamenilor!” Iov 5:17-18 mărturisește acest lucru, „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește.” Această atitudine arată o profundă cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu și o profundă pocăință: cine se întoarce la Domnul, va avea parte de aceeași experiență.

Pasajul din 30:6-7 atrage atenția asupra naivității noastre. Când ne merge bine, nu vedem cum ar putea să se strice situația. Când suntem tineri, nu credem că și noi vom îmbătrâni. Practic, însă, totul depinde de hotările Domnului. Dacă El este prezent, suntem binecuvântați, dacă El permite sau dacă, în cuvintele lui David el „își ascunde fața”, suntem tulburați. Este bine să prețuim succesul și nici să nu cădem când vin vremuri de restriște, ci să ne încredem în Domnul. În privința aceasta, avem nevoie să devenim creștini maturi care se bucură în reușite și stau puternici și în greutăți.

Rugăciunea ascultată (30:8-10) duce la cântece de laudă și mulțumire (30:11-12). Lauda este o închinare, este o formă de recunoștință, este o formă de mărturie în fața întregului Univers că Domnul împărățește și asigură libertatea, succesul binelui.

APLICAȚII

Într-o lumi idolatră, Domnul ne așteaptă să cunoaștem puterea Lui și să nu ne îndreptăm spre idoli. Există această primejdie azi?

De ce a judecat Dumnezeu lumea la potop? Ce anume condamnă El în viața lumii, astăzi?

De ce cred unii creștini că ei nu vor trece niciodată prin încercări sau dificultăți? Este o așteptare corectă?

De ce este bine să apelăm la Domnul în încercări? Cum este caracterul lui?

Ai experimentat vreodată îndurarea Domnului și faptul că „seara vine plânsul, iar dimineața veselie”? Când și cum?

Psalmi 31-32, Prețuiește pocăința și iertarea Domnului

Psalmi 31-32 ne îndeamnă la pocăință și la prețuirea iertării Domnului. Pocăința și rugăciunea sunt două forțe mari în viața creștinului și ele te fac tare și puternic în încercări (Psa.31). Iertarea și restaurarea sunt socotite și ele o adevărată fericire și o mare binecuvântare (Psa.32).

A. Fii tare în încercări (Psa. 31)

Psalmul 31 recapitulează unele din subiectele preferate ale lui David, dar are și nuanțe specifice. Mai întâi, vs. 1 și 17 arată rugăciunea lui David de a nu fi dat de rușine, când se roagă, ci vrăjmașii care se slujesc de răutate, ei să fie rușinați. Aceasta este o rugăciune cu care ne putem identifica bine. Adesea ne rugăm ca omul credincios și drept să nu rămână de rușine că se încrede în Dumnezeu și Dumnezeu nu intervine. Rușinea înfrângerii și condamnării aparțin celor care nu îl ascultă pe Domnul. Toți dorim o societate perfectă, dar lumea este făcută din oameni dreți și nedreți, din oameni cu teamă de Dumnezeu și credincioși și oameni care nu cred și nu au frică, nici de Domnul, nici de cei din jur sau de legi. De aceea, aceste rugăciuni sunt foarte actuale.

Chiar Domnul Isus a rostit pe cruce, cuvintele din Psalmul 31:5, „în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” Această siguranță trebuie să fie în viața fiecărui credincios. Doar El trebuie să primească spiritul nostru și toată închinarea. Când Jan Hus a fost ars pe rug în 6 iulie 1415, pentru că a predicat evanghelia și l-a critica pe papă, episcopul care l-a condamnat a spus: „încredințăm sufletul tău diavolului”, dar Hus a răspuns: „Eu îl încredințez îndurătorului Domn Isus Hristos”.

David arată în Psalmul 31:7-13 că este foarte afectat de atacurile celor răi. El este neliniștit (7) și se roagă pentru eliberare (8). Înfașșurarea celui care este trist și este acuzat pe nedrept, se schimbă (David scrie că fața, sufletul și trupul i se topesc, sunt de nerecunoscut – v. 9). Bârfa și veștile neadevărate îl fac să fie evitat de ceilalți (10). Se simte uitat, fără putere, simțurile sunt parcă și mai acute: aude și mai tare vorbele rele și vede și mai tare nedreptățile din jur (12-13). David se simte aproape de moarte (13). Dacă ai trecut prin dificultăți, tu cum ai reacționat, ce te-ai simțit? Cine te-a înțeles? Cum te-ai rugat Domnului în acea situație?

Reacțiile noastre pot fi atât de intense în astfel de încercări, încât putem să ne simțim părăsiți de Dumnezeu (22-23). Două semne de imaturitate pot apărea în viața creștinului. Să creadă, atunci când îi

merge bine că niciodată nu vor veni încercări (30:6) și să creadă, atunci când trece prin încercă că Dumnezeu l-a părăsit, l-a alungat și nu îl mai ascultă (22). De aceea, trebuie să învățăm să fim credincioși experimentați. În necaz, să știi că Domnul continuă să te iubească, te păzește și va răspunde rugăciunilor. Smerenia sufletească și iubirea de Domnul sunt calități care ne țin aproape de El (23).

Versetele 14-16, 19-21 și 24 ne îndeamnă să fim tari, să ne îmbărbătăm și să ne încredem în Domnul. Tăria în dificultăți vine din pocăință, din rugăciune și din încrederea în Domnul.

B. Puterea mărturisirii și a iertării (Psa. 32).

Ținta și idealul oricărui om păcătos și a oricărui credincios care a greșit în vreun fel, este să aibă parte de iertarea Domnului și de oportunitatea unui nou început. Astfel, David își începe psalmul 32 cu una din fericirile celebre din Vechiul Testament: „ferice de cel cu fărădelegea iertată... ferice de cel în duhul căruia nu este viclenie” (1-2). Conform poeziei ebraice, David echivalează trei expresii aici la care ar trebuie să medităm un pic: fărădelege iertată, păcat acoperit, nelegiuire neimputată.

Este importantă iertarea păcatului, dar o primești dacă mai întâi are loc și o mărturisire sinceră. Onestitatea are mare preț înaintea lui Dumnezeu. Ce se întâmplă dacă nu suntem onești și nu mărturisim păcatul înaintea lui Dumnezeu? David enunță câteva efecte psihologice și somatice (fizice, trupești): gemi în sufletul tău, chiar oasele le simți slabe, îți pierzi energia (3-4). Toate acestea au o explicație, nu sunt doar efecte ale păcatului. Ele sunt și rezultatul unei influențe a lui Dumnezeu asupra noastră. O conștiință informată biblic este un instrument prin care Dumnezeu poate lucra intens în viața ta. Dacă cineva nu este mustrat de conștiință, ori nu cunoaște adevărul, ori Dumnezeu nu îl apasă pentru că nu îi aparține lui acel om. Evrei 12:8 spune că Dumnezeu nu îi disciplinează decât pe copiii săi. Aceasta poate fi adevărat și despre muștrările conștiinței.

Trebuie să iei o decizie să îți recunoști păcatul înaintea Domnului, în rugăciune, și doar atunci vei beneficia de iertare și eliberare. 1 Ioan 1:9 spune „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.”

David știe din experiență sa proprie – de o viață – că Dumnezeu nu rămâne dator celui care își mărturisește păcatele și își cere iertare. „Orice om evlavios să se roage la momentul potrivit și Domnul

intervine”, spune Psalmul 32:6-7. Aceasta este experiența lui David și mulți pot da mărturie la fel.

Domnul dă călăuzire, dar este nevoie de cooperarea și ascultarea noastră. Natura noastră păcătoasă ne face să încercăm, să testăm, dacă se poate și altfel. Iar Dumnezeu zice – Nu. De aceea, El ne învață și ne călăuzește atent (8) dar nu trebuie să fim „ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și o zăbală cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine” (9). Oare a fost David, vreodată, așa neascultător? Credeți că întrebarea lui Isus din Fapte 9:5, pentru Saul: „ți-ar fi greu să să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș?” se referă la același lucru? Ați experimentat vreodată, atunci când doriți să corecțati un defect de care sunteți lămuriți bine, sau să vă lăsați de un viciu, că încă ai nevoie de strunire sau de corecții repetate?

Finalitatea pocăinței este binecuvântarea Domnului. Lucrul acesta se vede bine în 32:10-11. Nepocăința duce la multe dureri și suferință, și răutatea prelungită, dar cine vine la Domnul are altă soartă. El experimentează îndurarea lui Dumnezeu, sănătatea spirituală, dreptatea și bucuria. Ar fi bine ca psalmii 31-32 să ne conducă pe această cale a tăriei și bucuriei care vin prin pocăință și mărturisire.

Aplicații

În câte feluri descrie David pe omul cu păcatul iertat, în Psa. 32:1-2? De ce o numește „fericire”?

Care sunt greșelile pe care le poate face un creștin din lipsă de maturitate, atunci când toate îi merg bine și atunci când trece prin dificultăți?

Ce se întâmplă când nu ne mărturisim păcatele lui Dumnezeu? Cum acționează El?

Ce vrea să spună Iacov 5:16. „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”? Păcatele trebuie mărturisite lui Dumnezeu sau și oamenilor?

Cum ne avertizează Dumnezeu cu privire la încercările de continua cu greșelile sau erorile (păcatele) noastre? Cum tratăm cazurile de dependență biologică sau psihologică?

Psalmi 33-34, Prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului

Cine cunoaște și prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului, este gata să se închine cu bucurie și este pregătit să persevereze în credință, chiar dacă trece prin greutăți.

A. Prețuiește dreptatea Domnului (Psa 33)

Psalmul începe cu un îndemn mare la bucurie și laudă (1-3). Lauda ne stă bine nouă, credincioșilor, zice David. Lauda cu instrumente este plăcută, spune el. Lauda cu cântări vechi și noi este frumoasă. Lauda adusă Domnului trebuie să fie frumoasă, diversă, cântată sau spusă cu bucurie.

Ce motive avem pentru o laudă bogată adusă Domnului? David ne dă câteva motive în versetele 4-12. Ar fi interesant să vedem dacă aceste motive apar și în cântările și poeziile noastre și cât de mult (ori cât de des):

Cuvântul Domnului este adevărat.
 Lucrările lui Dumnezeu se împlinesc cu credincioșie.
 El este drept și bun.
 Tot universul a fost creat de El. El este puternic.
 Domnul conduce națiunile, le aprobă și le dezaprobă planurile.
 Domnul binecuvintează poporul său iubit. Israelul și Biserica.

Domnul este implicat zilnic să facă dreptate. Cum face Domnul dreptate? David trece în revistă faptul că Dumnezeu verifică lumea creată și verifică purtarea și gândurile oamenilor (13-19). În mod deosebit, El ne arată că Domnul se uită la viețile noastre din ceruri (13, 18).

El ne vede pe toți. El cunoaște inimile tuturor și evaluează faptele. Nu puterea adunată de oameni hotărăște victoria, ci planurile și aprobările Domnului. Nimic din puterea noastră nu asigură victoria, nici eliberarea. Astea înseamnă că noi ne pregătim de luptă și luptăm, dar totul trebuie încredințat în mâna Domnului.

Psalmul se încheie cu îndemn la nădejde și încredere, la bucurie în Domnul (20-22).

B. Încrede-te în Domnul în necazuri încurcate (Psa 34)

Aproape ostentativ, psalmul atrage atenția încă de la bun început că a fost compus în timp ce David fugise la Achiș, împăratul Gatului, ca să scape de urmărirea neîncetată a lui Saul și primejdia uciderii. Înainte de asta, fusese la preotul Ahimelec și îi ceruse pâine pentru călătorie

(vezi 1 Sam 21:12-15; vezi și Marcu 2:25-28). Introducerea îl numește „Abimelec” pe Achiș, dar „Abimelec” este un titlu aici, nu neapărat un nume. El înseamnă Abi-Melec, Tatăl-Rege sau Regele-Tată, indicând un rege filistean principal. Plin de teamă că a fost recunoscut de slujitorii regelui care și-au adus aminte de victoriile sale împotriva filistenilor, David se preface că este nebun la curtea lui Achiș, ca să fie lăsat în pace. Or, tocmai atunci a fost compus și acest psalm de încredere în Domnul. Ce vrea să spună David? El vrea să ne spună cum să te încrezi în Dumnezeu în vreme de necaz.

Chiar dacă treci prin greutăți să înălțăm numele Domnului. Lauda lui să îi inspire pe toți cei nenorociți, care trec prin necazuri (1-3).

Cântarea lui David arată că el se întoarce cu privirea spre Domnul (5), care îi răspunde la rugăciune și îi dă bucurie. Domnul îl ajută și îl scapă de rușinea înfrângerii. Deși a luat pe cont propriu, în mod discutabil, să fugă la filistenii din cauza lui Saul, David ne asigură că el, de fapt, tot în Domnul se încrede. Măcar teologia lui a rămas corectă.

David este foarte serios în credința sa și ne învață principiile sale de viață (6-19). Unele din învățăturile lui au devenit adevărate motto-uri de viață (34:5, Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine; 34:8, Gustați și vedeți ce bun este Domnul; 34:14. Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea etc.). Să vedem care sunt aceste învățături:

- a. Îngerii Domnului își fac tabăra militară lângă cei credincioși (7); Domnul te ajută cu resursele sale, în greutăți. Poți să te încrezi în El.
- b. Merită să vii la Domnul și să te hrănești cu prezența Lui, căci este bun (8). Aceasta este o chemare la hrănirea cu Cuvântul Bibliei și la ascultarea de Domnul, la experiențe noi.
- c. Ascultă de Domnul, în necaz, nu te dezamăgi, căci El îngrijește de tine. Chiar și leii duc lipsă, dar de cei credincioși Domnul are grijă.
- d. Fii drept și nu viclean, iar Domnul îți va aduce zile bune în viață.
- e. Domnul scapă pe credincioși, chiar dacă de multe ori se poate întâmpla să fie atacați și să cadă (18-19).

Învățăturile lui David încep să aibă tonul din Proverbe și se poate să fi fost baza gândirii lui Solomon. David profetește din nou, despre Mesia, în 34:20 „Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme”. Psalmul 34 este o mare încurajare. În timpuri grele, încă poți

lăuda numele Domnului, poți rămâne credincios și poți să vezi ajutorul Lui. De asemenea, poți deveni foarte creativ și profund în învățatură. Chiar profetic.

APLICAȚII

În câte feluri îi aduci tu laudă Domnului?

De câte ori te încrezi în forțele tale mai mult decât în sprijinul Domnului? Înseamnă asta că nu trebuie să te pregătești prin muncă pentru realizări și confruntări?

Cum verifică Domnul viețile oamenilor?

Care sunt învățăturile lui David pentru cei ce trec prin prigoniri, așa cum a trecut El?

Ce vorbe de seamă din acest psalm au ajuns celebre și sunt citate adesea? Pe care le indentifici ca atare și pe care le folosești și tu?

Cum l-a scăpat Dumnezeu pe David din exilul său filistean? Cum a fost muștrat David pentru auto-exilarea la curtea regelui filistean Achiș și de teama prea mare față de Saul? Citește 1 Samuel 27-30.

Psalmi 35-37, Nu fii copleșit de descurajare

A. Domnul este judecătorul drept (Psa. 35)

Psalmul 35 este un psalm al blestemelor (al imprecățiilor). Pentru creștini este un psalm greu de citit și, mai ales, de recomandat pentru rugăciune. David îl cheamă pe Domnul să lupte pentru el, împotriva vrăjmașilor săi. Primul verset, 35:1, este un verset cu care toți ne putem identifica. El arată inima lui David și nevoia sa: el nu dorește să rezolve singur problemele cu care se confruntă, ci apelează la Domnul, ca voia Lui să fie îndeplinită și răzbunările omenești să fie evitate! David știe bine că omul se luptă, Dumnezeu este cel care dă victoria (Vezi Psa. 33:16-17, nu mărimea oștirii, nici vitejia cailor nu îl scapă pe împărat).

Pentru restul versetelor este nevoie însă să înțelegem mai bine viața lui David și luptele sale. Chiar atunci când poporul Israel a fost condus bine au existat unii lideri în popor care au avut tendința să se depărteze de Dumnezeu, de dreptate și adevăr, și au condus și poporul în neascultare de Domnul. Să nu uităm cum a fost Moise contestat de unii lideri (Datan, Core și Abiram; chiar Aaron și Maria, etc). La fel, și judecătorul și profetul Samuel a fost contestat, cel care l-a uns pe David ca urmaș la tron.

David a fost înconjurat de oameni violenți și mândri care de abia așteptau să instaureze o conducere nereligioasă și plină de comploturi politice, unde să se vadă priceperea și forța lor politică. Printre ei a fost Ioab, chiar și Absalom, fiul lui David, Ahitofel – un consilier regal, și mulți alții. Un rege credincios era pentru ei o curiozitate interesantă, de mare efect popular, dar reprezenta o mare eroare politică. De aceea, de la Saul încolo, mulți politicieni și militari evrei i s-au opus lui David pe față sau secret. El a trebuit să ducă o luptă continuă, ca să afirme principiile credinței și ascultării de Dumnezeu. Din păcate, mai târziu, chiar și Solomon a încercat politici fără Dumnezeu, când s-a căsătorit cu multe principese ca să își asigure pacea la granițe. De asemenea și fiul său Roboam, a încercat să sperie poporul prin duritate politică, și să-i trimită să fie ascultători, dar a greșit, pentru că nu a căutat sfatul Domnului. Era bine dacă acești lideri ar fi învățat principiile conducerii bune, de la David.

De aceea, versetele 2-8 conțin o listă impresionantă de judecăți pe care David se așteaptă să le execute Dumnezeu:

- a. Să îl apere cu pavăza și scutul său, în luptă.

- b. Să îl ajute cu lupta directă, cu suliță și săgeată, și cu încurajarea.
- c. Să îi facă de rușine pe vrăjmași.
- d. Să îi răsfire ca pleava, cu îngerii lui (seamănă cu judecată divină de la sfârșitul istoriei, din Apocalipsa)
- e. Să îi ajungă nimicirea pe neașteptate, să cadă în propria lor capcană.

Bucuria lui David în momentul victoriei este însoțită de smerenie. El se vede „sărac și nenorocit” și doar Domnul îl poate izbăvi de cei mai tari decât El (9-10). În mod interesant, Isus pare să se refere la aceste cuvinte în Luca 11:15-22, mai ales 20-22. Cu alte cuvinte, acest pasaj are un înțeles mesianic, Isus ca Fiul lui Dumnezeu ne izbăvește de puterea lui Satan, pentru că este mai tare decât acesta și îl leagă. Este uimitor cum Dumnezeu se folosește de viața lui David ca să ne spună ceva despre victoria lui Hristos pentru noi. Explicați cum se vede tăria lui Hristos ca rege și mântuitor în acest psalm.

Uneori viața este ca un proces într-o sală de judecată, sau cel puțin finalul vieții este așa. Cu siguranță, așa au stat lucrurile în cazul lui Isus, apoi al lui Petru și Pavel. Versetele 11-28 arată această judecată. Ca și în cazul lui Isus, David a fost înconjurat de martori mincinoși (11), de pireteni falși (12-14), de oameni hotărâți la rău (14-15). De aceea, el se roagă ca Domnul să intervină cu o judecată dreaptă. Este posibil ca destul de mulți dintre noi să se fi întâlnit cu martori mincinoși și mărturii false și cu prieteni trădători. Atunci îl vom înțelege pe David mai bine. În același timp, putem înțelege ravagiile pe care le face păcatul în viața omului și de ce este nevoie de mântuire și de transformarea caracterului.

B. Dreptatea și bunătatea Domnului (Psa 36)

Psalmul 36 continuă comparația între cei credincioși și dreptatea lui Dumnezeu, pe deoparte, și răutate celor nelegiuți, pe de cealaltă parte. Care sunt trăsăturile răutății? Ele se văd în Psalmul 36:1-4. Lipsa credinței și fricii de Dumnezeu, mândria și auto-măgulirea, ura, minciuna și înșelătoria, perseverența în răutate și în planuri premeditate gândite spre rău.

Prin contrast, Dumnezeu este de o bunătate desăvârșită, este drept și judecă profund, el dă viață tuturor, și oamenilor și animalelor. Domnul este cel care dă viața și apără viața. Judecată celor răi a început deja, deși poate încă nu se vede că ei au început să cadă.

În final, înțelegem de la David, că trebuie ca fiecare om să se decidă foarte clar în ce tabără este. Fie în tabăra lui Dumnezeu, unde se află bunătatea, viața, și dreptatea, fie în tabăra celui rău, unde se domnește răutatea, moartea și nedreptatea. Puterea de a alege o primim prin lumina Domnului: prin lumina Lui vedem lumina (9).

C. Perseverența creștinului (Psa. 37)

Cine nu se lasă copleșit de descurajare, înseamnă că a găsit calea de a trăi cu încredere în Dumnezeu, într-o lume care se strică tot mai mult în dorințe și fapte rele (vezi și Efeseni 4:22). Psalmul 37 este plin îndemnuri la încredere în Domnul și perseverență. Să vedem principiile lui David

Sufletul trebuie păzit de mânie și revoltă prea mare, ori de invidie. Nu are rost să jinduiști la bogățiile celui rău, pentru că viața lor și tot ce au este trecător (2, 35-36, 38). Ascultarea de Domnul este ceea ce rămâne (1-2).

Țara are nevoie de oameni credincioși și de buni martori ai lui Dumnezeu: fii un bun cetățean și încrede-te în Domnul. Mai mult, trebuie să ne găsim plăcerea în Domnul, relaxarea, nu doar să fim credincioși în El. Aceasta este o treaptă mai înaltă a credinței: să te desfășezi în Domnul (3-4).

Domnul va lucra dacă te încrezi în El și îți va face dreptate (5-6).

Reacțiile disproporționate, mânioase, nu își au rostul, pentru că Domnul face dreptate. Succesul celor răi – și apoi prăbușirea lor, în loc de confirmare, este el o formă a judecății. Cine, din mânie și revoltă devine violent și supărat, ajunge și el să fie nedrept (7-12; vezi și Iov 36:17-18). Versetul 11 aduce aminte de fericirile lui Isus din Mt 5:5 (la fel și 37:22, 29).

Domnul va face judecată și va opri ascensiunea celor răi, dar cei neprihăniți vor fi binecuvântați chiar și prin vremuri de lipsă (16, 18-19, 21-22). Realismul biblic este remarcabil. El reapare în vs. 23-26. Mila Domnului se vede că atunci când greșești – sau „cazi”, nu ești doborât de tot, ci îți revii (23). De asemenea, Domnul binecuvintează și vârsta înaintată a celui credincios și pe urmașii săi (24-26).

Viziunea pozitivă asupra vieții celui credincios continuă și în 27-40. Vs. 27 este un motto pentru întreaga viață, pentru etica celui credincios: „Depărtează-te de rău, fă binele și vei dăinui pe vecie”. Domnul îi scapă pe credincioși din orice rău, îi păzește cu puterea lui. Cei drepti devin înțelepți și îl laudă pe Domnul și dreptatea lui în toată

țara și sunt bun și evangheliști (30). Ei se gândesc mereu la Cuvântul Domnului (31). În versetul 33, David parcă se gândește cu mintea lui Ioan din Ioan 5:24, „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Lucrul acesta se întâmplă pentru că este vorba despre același Dumnezeu iubitor și pentru că pe amândoi i-a inspirat același Duh Sfânt.

Psalmul 37 ne aduce o mare încurajare și este foarte realist. Scăparea noastră e Domnul, El e ocrotitorul nostru în ziua când ne întâlnim cu necazuri, să ne încredem în El.

APLICAȚII

Ești conștient că bogățiile și succesul celui rău este trecător și este doar o capcană sau ești afectat de ele?

Ce calități spirituale subliniază David în 35-37 și pe câte le ai în viața ta? Fă o listă cu ele și bifează ce crezi că ai și ce crezi că trebuie să ai.

De ce trebuie să fim realiști în viața de credință? Cum ne ajută Domnul în necazuri și conflicte, ne ferește total de ele?

Psalmi 38-39, Cere ajutorul Domnului

În Psalmii 38-39 David nu se mai roagă doar în legătură cu vrăjmașii săi (12, 16, 19-20), ci se roagă lui Dumnezeu în principal despre starea sa, despre păcatele sale proprii. Omul lui Dumnezeu trebuie să fie sincer: uneori este clar că te confrunți cu oameni răi și violenți, dar și cei buni au păcatele lor, greșelile lor, și trebuie să își ceară iertare de la Domnul. Ei au nevoie să ceară curățire și înnoirea vieții. Chiar și cei buni pot păcătui, de aceea trebuie să fim atenți. Uneori, chiar în mijlocul confruntării celor răi, îți dai seama că există și o suferință interioară, o luptă interioară pentru curățirea propriului suflet.

A. Caută îndreptarea vieții proprii (Psa 38)

David își dă seama de greșelile sale proprii. De aceea, el spune „nu mă pedepsi în urgia ta”. El își recunoaște păcatul (3, 18). Uneori, suferim din cauza păcatului pentru că Domnul ne mustră sau ne pedepsește. Alteori, există o suferință interioară adâncă pentru că resimțim efectele păcatului: durere, povară, lipsă de putere, un miros neplăcut, o stare de infecție generală, o lipsă de sănătate spirituală (3-5).

Păcatul în sine și chiar și regretul față de păcat are nu doar efecte spirituale, dar are chiar și efecte fizice, biologice. Chiar și mersul este afectat pentru că simțim durerile sufletești (6), suntem întristați și simțim dureri aparte în organele interne (7), lipsește puterea fizică și morală (8), ne simțim zdrobiți și cu sufletul tulburat (8), dorințele nu le putem împărtăși că nu suntem înțeleși, suspinăm și vedem cum și prietenii se depărtează de noi (9-10). În aceste ultime două versete, David se compară cu Iov (Iov 2:8-13). Este clar că își dă seama că există o anumită asemănare: este părăsit de toți. E posibil să își fi dat seama și de o cauză neștiută pentru suferințele sale, așa cum a fost cu Iov, pe care Dumnezeu l-a lăsat să fie încercat de Satan, ca să se vadă frumusețea dreptății, sfințeniei și a caracterului lui Iov. Adevărul este că și pe David Dumnezeu l-a încercat, dar l-a și susținut prin Duhul Sfânt și l-a inspirat să scrie psalmi. Ei sunt spre inspirația noastră sufletească și, așa cum am văzut de multe ori, acești psalmi născuți din rugăciunile durerii și confruntării cu cei răi, vorbesc de măreția luptei și victoriei lui Hristos împotriva păcatului și a celor răi.

La fel ca în cazul lui Hristos, cei răi i-au întins curse și au plănuit capcane (12). Înainte ca să scrie Isaia capitolul 53, David spune „Iar eu sunt ca un surd, n-aud; sunt ca un mut care nu deschide gura. Sunt ca un om care n-aude și în gura căruia nu este niciun răspuns. Doamne, în Tine nădăjduiesc; Tu vei răspunde, Doamne Dumnezeule!” (13-15). Asemănarea cu smerenia și suferința lui Hristos în fața

acuzățiilor false este uimitoare. Versetul 38:19 este citat de Isus în evanghelia după Ioan 15:25. „Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: M-au urât fără temei.”

B. Planul lui Dumnezeu este bun (Psa 39)

Atunci când treci prin greutăți, nu mai vezi că Dumnezeu are, totuși, planuri bune pentru noi. Asemănarea cu suferința lui Iov continuă și în Psalmul 39 (ca în 39:13, Iov 10:20-21). Și la fel, ca în cazul lui Iov, când crezi că nimeni și nimic nu te ajută, El vine în ajutor cu mântuirea sa cea mare. Să observăm trei sfaturi importante:

a. Uneori, planul lui Dumnezeu se îndeplinește într-un timp mai lung. Nu este suficient să taci, să veghezi, și să rezizi față de ispitele celui rău (39:1). Este nevoie de perseverență.

b. Uneori ne rugăm gata să îi cântăm slavă lui Dumnezeu. Alteori, inima se umple de o durere irezistibilă, de o dorință intensă să dăm glas tristeții. Așa se întâmplă cu David în 39:3. El se roagă în 39:4-11 și se smerește înaintea Domnului. Viața e scurtă, puterea noastră este mică, comorile noastre sunt trecătoare, suntem doar o suflare (5).

c. David folosește două îndemnuri speciale spre meditație și luare aminte, în acest psalm, exprimate prin cuvântul „oprire” (**shelah**). El îl folosește în versetele 5 și 11, la sfârșitul a două propoziții cu același mesaj „omul este doar o suflare”. Să ne oprim, deci, și noi ca înțelegem acest cuvânt. Pe deoparte, este grav și adevărat: suntem doar o suflare care încetează, și murim (heb: *tot un abur (hebel), omul tot*; ca în Iacov 4:14, „viața voastră este ca un abur care se arată puțințel, apoi piere”, vezi și Iov 7:9). Viața noastră este foarte scurtă. Pe de altă parte, omul (**adam**) este o ființă vie din cauză că Duhul (**ruach**) lui Dumnezeu a fost suflat în el. Deci, suflarea sa este mult mai prețioasă decât aburul... Avem, deci, două imagini pentru scurttimea vieții omului: comparația cu iarba sau floarea de pe câmp, care se usucă, și comparația cu aburul care piere.

APLICAȚII

În mijlocul încercărilor, uită-te și la viața ta sufletească. Cum poți folosi ocazia aceasta ca din încercări să ieși mai puternic și mai curat?

Vino cu pocăință și bazează-te pe ajutorul Domnului. Crezi că pot fi eviate efectele fizice ale tristeții, regretelor și ale deznădejzii? Cum poți lupta împotriva deznădejzii? Dar a depresiei?

Fă-ți timp și mulțumește-i lui Dumnezeu că ne-a dat Duhul său și
nădejdea unei moșteniri veșnice.

Psalmi 40-41, Urmează căile Domnului

Cu psalmii 40-41 se încheie prima carte de psalmi a lui David (1-41). Psalmul 40 este un final glorios, în care David vorbește despre relația sa cu Dumnezeu veșnic al lui Israel și al întregii lumi și își aduce mărturia cu privire la încercările și izbăvirile de care s-a bucurat. Aici aflăm cine este Domnul, cum s-a implicat El în viața lui David. Apoi, Psalmul 41 adoptă un ton mai personal și reia subiectele rugăciunilor zilnice ale lui David. Marile momente de bilanț sunt importante, dar și continuarea părțășiei zilnice cu Domnul. Desigur, în ambii psalmi aflăm profeții despre slujirea, lupta și victoria lui Hristos, Domnul nostru.

A. Urmează modelul ascultării lui Hristos (Psa 40)

Domnul nu înșală nădejdea și credința copiilor săi. Primul verset spune „Îmi pusesem nădejdea în Domnul... și El mi-a ascultat strigătele”. David scrie, de fapt „am așteptat și am așteptat pe Domnul... și El mi-a ascultat strigătele”. Viața adesea include această așteptare a Domnului. Nu trebuie să te grăbești, El lucrează în viețile multor oameni. David a așteptat și nu și-a luat singur împărăția, nu s-a răzbunat el pe Saul. Pe de altă parte, regele Saul nu a putut să îl aștepte pe profetul Samuel pentru aducerea jertfei, nici împăratul Ozia nu a așteptat preoții (2 Cronici 26:17-20). Așteptarea și perseverența sunt calități deosebite. Cum spunea cineva „a aștepta nu înseamnă inactivitate... ci să lucrezi intens înăuntrul tău”.

David dă o mărturie frumoasă care poate fi mărturia fiecăruia dintre noi: „m-a scos din groapa pieirii,... mi-a pus picioarele pe stâncă” (2-3). Mărturia bună a credinciosului îi încurajează pe cei ce trec prin greutăți asemănătoare (3).

De la 4-9 găsim o declarație care se potrivește Domnului Hristos. O putem numi, chiar „declarația lui Mesia”. David declară o nouă fericire sau binecuvântare: „fericit este cine se încrede în Domnul” și nu caută (ajutor) dela cei mândri și mincinoși. Parcă amintește de Psalmul 1. Ajutorul vine doar de la Domnul. El lucrează minunat. Ce dorește El, în schimb? El așteaptă o ascultare și o dedicare pe viață (6-8). De fapt, 6-8 ni se potrivesc și nouă, dar mai ales s-au potrivit în viața lui Isus, așa cum se vede și din Evrei 10:5-7. Nu jertfele îl interesează pe Dumnezeu, nici chiar cele de ispășire – ci ascultarea de poruncile Lui. Să îl ascultăm pe El, așa cum un slujitor îl slujește cu dragoste și dedicare pe stăpân, așa cum un fiu îl ascultă pe tatăl său (într-o familie ideală, bineînțeles). Să îl ascultăm printr-o viață sfântă cu trupurile noastre, pentru că de aceea El ne-a dăruit un trup. 1 Corinteni 6:13 „... trupul nu este pentru curvie; el este pentru Domnul, și Domnul este pentru trup”.

David este un împărat mare, dar și un mare evanghelist. Aceasta este ceea ce spune el în 9-11. Noi trebuie să vestim îndurarea lui Dumnezeu, bunătatea și credințioșia Lui (caracterul Lui frumos și de încredere), în fața tuturor oamenilor.

Psalmul 40:12-16 conține „rugăciunea lui Hristos”. Isus și-a dat viața pentru noi, dar toți vrăjmașii săi au fost rușinați, toți ce au râs de El, când era pe cruce. Domnul nostru este victorios. Un singur verset nu s-ar potrivi, poate, anume 40:12. Domnul nu a avut păcate, într-adevăr, dar el s-a încărcat cu păcatele noastre, pe cruce, iar povara a fost uriașă.

În final, relația noastră cu Dumnezeu există datorită lui Hristos. Chiar dacă suntem săraci, neînsemnați și lipsiți El se gândește la noi. Psalmul se termină la fel ca Apocalipsa: Vino, Doamne Isuse!

B. Ascultarea și îndurarea vor fi răsplătite (Psa 41)

Psalmul 41 continuă de unde se încheie Psalmul 40. Sunt sărac și lipsit, dar Domnul se gândește la mine. Ferice de cine se îngrijește de cel sărac (41:1). Totuși, Psalmul 41 ne îndreaptă în altă direcție – ferice de cel milostiv! Dumnezeu binecuvântează pe cel care se îndură de oameni în lipsurile lor (41:1-3).

Psalmul 41 începe, astfel, cu o nouă fericire. Avem o serie întreagă de fericiri, începând cu Psalmul 1. Nu este de mirare că și Domnul Isus a descris împărăția lui Dumnezeu prin mai multe astfel de „fericiri” sau „binecuvântări”. Totuși, merită făcută o observație importantă. Dacă în Psalmul 1 aflăm că Hristos – sau omul după voia lui Dumnezeu, este drept și victorios, până în Psalmul 41 am aflat că Hristos – sau omul după voia lui Dumnezeu este și vulnerabil. El poate suferi, el este atăcat, el se roagă pentru victorie și ajutor de la Domnul. Domnul nostru a murit pentru păcatele noastre și a fost înviat de Dumnezeu a treia zi (Fapte 2:24; 10:40, Romani 10:9).

Versetele 4-9 cuprind un conflict al rugăciunilor. Cei răi se roagă să moară cel credincios. Trădarea prieteniei este unul din efectele majore ale păcatului. Astfel, 41:9 este versetul care i se potrivește foarte bine lui Iuda, cel ce l-a trădat pe Hristos: „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.”

Finalul psalmului este o rugăciune de mulțumire și laudă (12-13). Dumnezeul lui Israel îl binecuvântează pe Împăratul lui Israel, pe vecie, adică pe Hristos.

APLICAȚII

Câte fericiri ai observat în seria de psalmi 1-41? Câte le poți aplica în viața ta?

În ce fel psalmii 40-41 îl vestesc pe Hristos în suferința Sa și în victoria Sa veșnică?

De ce și cum răsplătește Dumnezeu pe cel care este generos față de cei săraci și îndurător?

De ce este bine să așteți lucrarea Domnului, răspunsul lui și să nu deznădăjduiește în greutate? Ce este bine să faci în timpul așteptării? Așteptarea Domnului înseamnă să nu faci nimic?

Este Domnul interesat de jertfele noastre sau de ascultarea noastră și de felul în care trăim în trupurile noastre? Ce versete ne explică acest lucru?

Psalmi 42-43, Nevoia de închinare și puterea nădejzii

Psalmi 42 și 43 sunt recunoscuți ca fiind o singură rugăciune, de fapt. Ei reprezintă o rugăciune personală, nu colectivă, în care autorul îl caută intens pe Dumnezeu, în mijlocul greutăților și își aduce aminte cu plăcere de vremurile de altădată. Versetele din 42:5, 11 și 43:5 sunt identice și formează un fel de refren în ambii psalmi, exprimând unitatea lor. În psalmii 42-72 vom întâlni adesea versete-refren, care ne oferă ideea principală a psalmului.

Deși psalmii sunt numiți o „cântare a fiilor lui Core”, unii comentatori cred că acești psalmi sunt compuși, de fapt, de David (vezi 42:4, de exemplu) și doar au fost încredințați spre păstrare fiilor lui Core (de exemplu, Calvin, Spurgeon). Există mai multe indicii că autorul este David, de exemplu, natura foarte personală a rugăciunii. Autorul se întreabă pe sine: de ce te mârnești, sufletul meu? Răspunsul este foarte interesant și exprimat clar în refrenul celor doi psalmi: eu îmi păstrez nădejdea în Domnul, și știu că va veni iarăși ziua când îl voi lăuda cu bucurie, pentru că El este Dumnezeul meu și mântuirea (izbăvirea) mea, și va aduce cu siguranță această zi (vezi 42:5, 11, 43:5). Acest gând ne aduce aminte de proverbul românesc care zice „lasă, că o să răsară soarele și pe strada noastră”, dar aceste cuvinte sunt spuse cu multă credință în Dumnezeu și multă cunoaștere de Dumnezeu. Când ai motive de întristare, dar privești la Domnul cu încredere, într-o închinare profundă, te umpli de nădejde și de putere spirituală.

PSALMUL 42

Psalmul 42 începe cu imaginea foarte cunoscută a cerbului însetat care dorește un izvor și strigă după el (o imagine foarte asemănătoare apare și în Psa 63:1). Așa este și sufletul nostru. Setea după Dumnezeu ajunge să aibă forme fizice.

Pentru evrei, psalmul este interpretat uneori ca o dorință aprinsă de a vizita Templul de la Ierusalim, din partea unui tânăr care ajuns în nordul lui Israel (muntele Mițear, Hermon, 42:6, 8). Pentru noi este vorba despre o dorință aprinsă a lui David de a sta în prezența lui Dumnezeu, în rugăciune, de a vedea puterea lui, din nou, chiar dacă acum este departe și înconjurat de vrăjmași. De asemenea, creștinul se gândește și la Ierusalimul ceresc, pe care îl va vedea și în care va locui împreună cu Dumnezeu în istoria de după crearea unui pământ nou și a unui cer nou. Noi însetăm după Dumnezeu pentru că Dumnezeul nostru este viu și atotputernic, și pentru că este tatăl nostru.

Uneori simțim și noi cum vin peste noi încercările, una după alta, ca niște valuri într-o furtună a lui Dumnezeu (42:7, valurile sunt asemănate uneori cu prigoana și minciunile, cu răutățile din jur). David simte asupra vrăjmașului și batjocura atunci când este

întrebat, unde este Dumnezeuul tău și de ce nu te mai ajută (42:3)? Simte că se hrănește zilnic cu lacrimi (42:3). Toți ne amintim cu plăcere de timpurile bune de altădată și dorim să vedem din nou puterea Domnului în viața noastră atunci când trecem prin încercări (42:4, 8). Atunci când suntem mâhniți însă ne mai putem încrede în Dumnezeu, ne mai putem încuraja? Forța sufletească a lui David este remarcabilă. În mijlocul încercărilor și batjocurilor, el tot se încrede în Dumnezeu.

Versetele din 42:9 și 43:2, ne aduc aminte de strigătul lui Hristos pe cruce, „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu pentru ce m-ai părăsit?” Acesta este paradoxul lui David și al lui Hristos. Dumnezeu este Dumnezeul nostru și vorbim cu el, el este stânca noastră și ne ocrotește, și totuși, ne lasă să trecem prin încercări și nu înțelegem de ce. În ce-l privește pe David, înțelegem de ce a trecut prin încercări: fără ele nu profetea despre Hristos și nu scria pentru ajutorul nostru acești psalmi. Și în ce-l privește pe Hristos înțelegem de ce: el a suferit pentru păcatele noastre, și în profunzimea adevărului, nici el nu a fost, într-adevăr, părăsit de Dumnezeu când era pe cruce. Adesea însă nu înțelegem de ce trecem noi prin încercări – și atunci ni se pare că suntem părăsiți. Adevărul este că Dumnezeu este în continuare în viața noastră. Psalmii 42-43 sunt psalmii omului care suferă, dar care știe că Dumnezeu este cu el, și că în final, iarăși va avea parte de bucurie în prezența lui Dumnezeu.

PSALMUL 43

Psalmul 43 continuă această plângerea a lui David și căutarea lui după Dumnezeu și după binecuvântările lui. Aici, David se roagă direct și cere dreptate și izbăvire (43:1, două trăsături importante ale Domnului). El cere călăuzire, lumina și credințioșia Domnului (43:3, toate fiind binecuvântări importante ale Domnului).

Este important că și în Psalmul 42 și în Psalmul 43, David spune de mai multe ori că îl va lauda pe Domnul. Ne aducem aminte că atunci când Pavel și Sila erau în închisoare, pe nedrept, în cetatea Filipi, ei îl laudau pe Domnul (Fapte 16:25-26). Deodată, au fost izbăviți, pentru că s-a cutremurat închisoarea și porțile s-au deschis. În momentul când, în mijlocul încercării îl lauzi pe Domnul se întâmplă ceva deosebit: deodată, te porți nu ca un om învins, ci ca un învingător. Mare putere are lauda adusă Domnului!

APLICAȚII:

De ce ne dorim profund să îl vedem pe Domnul lucrând cu putere în viața noastră?

Cât de mult este inima creștinului legată de locuri sfinte de pe pământ?

Ce lucruri ne întristează atunci când suntem nedreptățiți?

Cum îi descrie David pe vrăjmașii săi? Am folosi și noi aceleași cuvinte?

Care este refrenul laudei din Psalmii 42-43?

De ce este lauda adusă Domnului un mare ajutor și încurajare în timpuri dificile?

Ce efect are amintirea zilelor bune, de altădată, atunci când trecem prin dificultăți?

David avea mai multe cărți biblice la dispoziție, pe timpul său. De exemplu, cele 5 cărți ale lui Moise, cartea Iov, Rut și Judecători (scrise de Samuel). De acolo el știa să nădăjduiască în Domnul, în dificultăți. Ați găsit astfel de încurajări în Biblie?

Psalm 44, Confruntarea cu întrebările dificile

Psalmul 44 a fost numit și „psalmul înfrângerii de moment” (44:9-10). Într-adevăr, după o introducere glorioasă (1-8), urmează plângerea că israeliții sunt învinși în bătălii, lepădați, uitați de Dumnezeu (9-16). Lucrul pare de neînțeles, pentru că psalmul arată clar în 44:17-22 că poporul nu a părăsit căile Domnului și nu s-au dus după alți dumnezei. În final, psalmistul cere ajutorul Domnului, din cauza bunătății Domnului (23-26). Lupta cu mâhnirea suflească apare și aici, în 44:25, în mod asemănător cu psalmii 42-43. Din acest psalm învățăm că Dumnezeu este acela care ne dăruiește victoriile. Aflăm, de asemenea, ce trebuie făcut când ne confruntăm cu adversitatea și cum trebuie să menținem tot timpul legătura cu Dumnezeu prin credință și rugăciune. Încercările vieții aduc multe întrebări dificile, dar venim cu ele la Domnul în rugăciune și căpătăm călăuzire. Psalmul ne învață cum să rezistăm în vremuri grele și să aducem întrebările noastre dificile înaintea Domnului, în rugăciune.

Cine este cel ce asigură victoria? 1-8

Dumnezeu este cel ce ne dăruiește victoriile. Aceasta este istoria lui Israel. Noi vedem lucrările lui sau le cunoaștem din istorie, din istorisirile despre vremurile de altădată. Fiii lui Core știu bine istoria glorioasă a lui Israel și știu bine cui i-au datorat strămoșii lor victoriile. Psalmul zice clar că Dumnezeu a intervenit să izgonească popoarele dinaintea lor și să le-a dat israeliților șansă să crească, să se dezvolte. Nu forța militară a evreilor a fost hotărâtoare, ci dragostea Domnului pentru ei, puterea Domnului, lumina Domnului. De aceea, în 44:4, autorul se roagă lui Dumnezeu, ca împărat al lui Israel, ca Domnul să decreteze El izbăvirea lui Israel.

Bineînțeles, vitejia are mare preț. Buna pregătire a examenelor este absolut necesară. Buna pregătire a temelor te vor ajuta să ajungi un bun specialist. Dar în marile bătălii ale vieții, cel ce te izbăvește de vrăjmași este Domnul. Bătăliile le poartă oamenii, dar victoriile le dăruiește Domnul. Toți ar trebui să putem mărturisi ca în 44:6-7, spunem „6. Căci nu în arcu meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; 7. ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri și dai de rușine pe cei ce ne urăsc.”

Ce-i de făcut când treci prin dificultăți?, 9-22

Dacă psalmistul știe bine adevărurile din 1-8, el totuși este gata să mărturisească tristețea că în bătăliile recente, nu a mai văzut ajutorul Domnului (9-10). Este prezentul la înălțimea trecutului? Mai este Dumnezeu la fel de puternic și de prezent azi, cum a fost ieri?

Psalmiștii se simt, împreună cu poporul, ca și cum ar fi uitați, ca și cum ar fi o pradă oferită pe gratis dușmanilor, un bun vândut pe un preț de nimic (11-12). Tot ce se întâmplă îl face să se rușineze, toți se miră că în viața poporului ales pot apărea și înfrângeri (13-16). Unde este Dumnezeu în prezent?

Probabil că toți am fi tentați să spunem că poporul a greșit cu ceva, într-un fel, iar acum Dumnezeu îi pedepsește. Și totuși, versetele 17-22 afirmă cu tărie că lucrurile nu stau așa.

În mod special, versetul 22 este amintit literal în Romani 8:36, „din pricina Ta suntem înjunghiați în toate zilele, suntem priviți ca niște oi sortite pentru măcelărie.” Iar aici, în Romani 8, este vorba despre exact contrarul înfrângerii: deși creștinii suferă persecuții, ei vor fi în toate mai mult decât biruitori, pentru că nimic nu ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu în Hristos Isus (Romani 8:37-39). Apostolii, chiar dacă au suferit și au fost martirizați, au dus cu succes cuvântul Domnului în toată lumea.

Există, astfel, un război spiritual în care ieșim învingători, chiar dacă în prezent suferim. Dumnezeu are lecții mari pentru noi și planuri mari în istorie, și în planul său chiar și înfrângerile, dacă stăm în voia lui, se vor transforma în victorii răsunătoare, veșnice.

Cum să menținem legătura cu Dumnezeu în încercări? 23-26

În încercări, deci, nu trebuie să fim doborâți de mâhnire. Cel credincios trebuie să se roage cu nădejde și să fie conștient de prezența Domnului. Rugăciunea noastră trebuie să fie vie și, la fel, și cererile de ajutor. Domnul ne poate veni în ajutor, întotdeauna, din cauza dragostei și bunătății sale (26) și chiar dacă ne credem părăsiți, El este alături de noi cu dreapta sa biruitoare!

APLICAȚII:

Cu ce întrebări dificile te confrunți în prezent? Ai reușit să vii cu ele înaintea Domnului? Cum? Ce se întâmplă când te rogi despre ele?

Ce evenimente din istoria lui Israel ne arată că Domnul este cel ce dă victoria, nu forța omenească? Ce evenimente din viața ta personală arată același lucru? Se vede acest adevăr și în istoria popoarelor, în general? Dar în istoria poporului român?

De ce pot apărea încercări și bătălii pierdute, înfrângeri, în viața celor credincioși? Cum ne simțim, atunci când știm că nu am greșit în nici un fel înaintea lui Dumnezeu? Are El vreun plan, vreo explicație? Ce facem dacă, totuși, vedem că noi suntem cei care au greșit?

Cum se aplică versetul 44:22 în viața creștinilor de astăzi? Cum s-a aplicat în viața lui Pavel și a apostolilor din primul secol?

Explică pe ce te poți baza ca să faci față atunci când treci prin greutăți și prin înfrângeri temporare?

Psalmi 45, Binecuvântările nunții și ale domniei

Psalmul 45 este un psalm mesianic și urează multă binecuvântare împăratului lui Israel, de sărbătoarea nunții. Psalmul îi aduce laude regelui ca unui domn viteaz și drept, și o încurajază pe mireasa – împărăteasă, să fie o soție iubitoare, credincioasă și dedicată. Este un psalm de nuntă regală. Limbajul este dublu, uneori, deoarece de la simpla adresare unor regi pământești, umani, deodată, în anumite locuri, se adresează împăratului ca și cum este de natură divină. Știm că la popoarele vecine păgâne, împărații erau chiar priviți ca divini (egipteni, asirieni, babilonieni, greci, romani). Dar în cazul lui Israel, dincolo de aceste posibile împrumuturi din imnurile glorioase ale altor popoare, este evident un înțeles profetic, mesianic. Adevăratul și veșnicul împărat este Hristos, iar poporul său – sau mireasa sa, este chiar Biserica. Iar nunta și domnia sunt planul lui Dumnezeu pentru poporul său credincios, pentru Biserică.

PSALMUL 45: NUNTA ÎMPĂRATULUI

Psalmul este numit o „cântare a crinilor”, o „cântare de dragoste”. Cuvântul folosit pentru dragoste, în evreiește, este un cuvânt aparte care se referă la o dragoste nobilă, de cea mai bună calitate a caracterului. Cuvântul este *iedidot*, la plural, dar ne aduce aminte și de faptul că Solomon fusese numit Iedidiah, cel iubit de Dumnezeu (2 Sam 12:25). Apoi, fie cei doi miri sunt asemănați cu crinii, fie că imnul le este oferit ca un buchet de flori de crin. De aceea, psalmul 45 ar putea fi și un fel de prefață la Cântarea Cântărilor, a lui Solomon.

Din punct de vedere istoric, au fost mai multe propuneri de identificare a celor doi miri: ei ar putea fi Solomon și fiica lui Faraon, sau un rege din Israel (case de fildeș, 45:8, vezi și 1 Regi 10:18, ori 22:39) și fiica împăratului din Tir (45:12).

La fel ca în cartea Cântarea Cântărilor, în psalmul 45 sunt implicate două coruri, al bărbaților (*sheminit*) și al fecioarelor (*alamot*). Vocile lor și instrumentele lor se adresează împăratului și împărătesei, mirelui și miresei. Aici este vorba, de fapt, despre căsătoria cerească între Hristos și Biserică. În același timp, și familiile obișnuite au principii importante de învățat pentru relația soț-soție.

A. Lauda împăratului mire, 1-5

În cuvinte foarte strălucite, mai întâi este lăudat mirele. Deși este scris pentru oameni, primul verset merită spus și despre Domnul, așa ar trebui să fie cuvintele noastre pentru el, pline de farmec, de laudă și de măiestrie. Caracteristicile lăudate reprezintă și astăzi frumusețea adevărată a unui bărbat credincios: o vorbire cu har, binecuvântarea Domnului, o îmbrăcăminte cu gust, gloria biruințelor în lupta pentru

dreptate, adevăr, bândețe și neprihănire. 1 Timotei 6:11-12 vorbește despre lupta cea bună, despre neprihănire și evlavie, credință, dragoste, răbdare, blândețe. Proverbe 19:22 spune „ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui”. În Coloseni 4:6 se spune „vorbia voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare”, iar în Coloseni 3:16 „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.” Portretul mirelui credincios, de caracter, ar trebui să inspire pe fiecare om credincios la un caracter nobil și pe orice soț credincios la o conducere frumoasă în familia sa.

B. Lauda lui Dumnezeu, ca împărat, 6-9

În această a doua parte a psalmului, deja este vorba despre Dumnezeu, în mod clar. Psalmul devine un psalm profetic. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu este veșnic, domnia lui e dreaptă (toiag de dreptate), neprihănită. Versetul 7 este folosit în epistola către Evrei, ca referire la faptul că Hristos, Fiul cel veșnic întrupat, este așezat în domnie mai pe sus de îngerii (Evrei 1:9). Împărăteasa lui Hristos este una, Biserica, mai presus de îngerii cei glorioși și de celelalte lucrări care îi plac lui Dumnezeu foarte (9). În casa Domnului este un mireasmă plăcută, bucurie și cântare (7-8). Aurul din Ofir era foarte curat și prețuit – el este semnul adevăratei bogății, al faptelor bune, după voia lui Dumnezeu (2 Tim. 2:20, Apoc 3:18, 21:18-21).

C. Lauda împărătesei, mireasa mirelui, 10-17

Cuvintele din 10-17 sunt adresate miresei. Este important ca o soție bună să fie dedicată în întregime noii sale familii. La fel și Biserica, a lăsat în urmă trecutul păcatului și trăiește acum doar pentru Dumnezeu. Dacă Hristos este mirele atunci versetul 11 se înțelege perfect: „Și, fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale”. O soție nu trebuie să se închine soțului, dar Biserica se închină lui Hristos. Luca 14:26-27 spune că dragostea de Hristos trebuie să fie mai mare decât atașamentul nostru față de oricine altcineva. În viața noastră pe primul loc este Dumnezeu, pe al doilea soția, soțul, familia (dacă suntem căsătoriți, vezi 1 Corinteni 7:32-35), pe al treilea Biserica și lucrarea Domnului, și apoi, celelalte.

Hainele miresei sunt și ele țesute din aur din Ofir (9 și 13), un loc biblic care, deși este acum de nelocalizat, este recunoscut ca sursa unui aur curat, de mare calitate. În Apocalipsa 19:7-9, îmbrăcămintea miresei (a Bisericii) este de în subțire, curat și strălucitor (faptele bune ale sfinților). Locuința miresei este plină de bucurie și veselie. Copiii ei vor domni peste toată țara. Ea va fi lăudată de toate popoarele, în veci

(16-17). Adesea, credincioșii sunt asemănați cu „copiii” Bisericii (de exemplu, 1 Ioan 1, „cătore aleasa Doamnă și către copiii ei”).

APLICAȚII:

Ce calități trebuie să aibă soțul credincios ca să fie un lider după modelul lui Hristos?

Ce calități trebuie să aibă soția, conform psalmului 45?

Ce calități trebuie să se vadă în viața Bisericii, potrivit psalmului 45?

Psalmi 46-48, Binecuvântare în necazuri: alegerea divină

Când trecem prin situații grele, alergăm la diverse resurse ca să putem face față. Acești trei psalmi 46, 47 și 48, ne atrag atenția că există două încurajări spirituale puternice în asemenea dificultăți și ele sunt paza Domnului și alegerea divină. Paza Domnului este legată de prezența Lui în viața noastră și fără El nu avem siguranță și stabilitate. Alegerea divină este cunoștința așezării în voia lui Dumnezeu și în planurile sale, și ea exprimă legământul pe care Dumnezeu îl dorește cu noi și care are standarde sfinte.

Binecuvântarea în necazuri vine de la Domnul, spune psalmul 46, și El este adăpostul nostru și cel mai mare ajutor. El ne-a ales să fim poporul său și, ca încurajare pentru viitor, ne-a dat simbolul cetății Ierusalimului. Această cetate, cucerită de David și transformată în capitală, a fost dotată cu o fortăreață puternică, fortăreața Sion, zidită pe muntele Moria și înconjurată cu ziduri tari. Solomon a contribuit mult la întărirea și înfrumusețarea cetății, zidind Templul și palatul regal. Ierusalimul a ajuns un simbol al prezenței Domnului, al nădejzii în Dumnezeu și al pazei lui pentru poporul Israel. A fost admirată mult în istorie. Profilul ei glorios, deasupra văii Mării Moarte, la aproape 1000 de metri deasupra mării, a rămas în memoria multora. Ierusalimul a devenit și simbolul Bisericii, modelul locuinței lui Dumnezeu cu oamenii, imagine folosită în Apocalipsa unde găsim detalii despre Noul Ierusalim, cel ceresc. Dumnezeu ne face clar că El a ales această cetate ca simbol al prezenței sale. Noi suntem în mod deosebit binecuvântați prin paza sa divină și prin alegerile lui Dumnezeu cu privire la noi, ca popor al său.

PSALMUL 46: CETATE TARE-I DUMNEZEU

Avem în imnologia evanghelică un imn, *Domnul îmi este adăpost*, care spune în refren „Da, Eu mă-ncred în Domnul, cetatea mea, cetate tare-n vreme rea”. Prezența Domnului este sursa binecuvântării noastre. Fiii lui Core au preluat tema lui David (Domnul este adăpostul și sprijinul nostru) și au inclus-o în cântarea lor. Cât de mare este încrederea noastră în Domnul? Cât de mare este ajutorul lui? Psalmul spune că ajutorul Domnului nu lipsește niciodată în nevoi. Chiar și în caz de cutremur devastator, pe pământ și în oceane, chiar și în timp de furtună sau tsunami nimicitor, sau de potop, Domnul este paza celui credincios. În extrem, pe timpul lui Noe, cetatea Domnului a fost chiar corabia lui Noe.

Versetele 46:5-6, ne aduc aminte de Apocalipsa 21:2-4 și de Apocalipsa 22:1, 3-4. Râul vieții aduce înviore în cetate, Domnul este în mijlocul ei, lumina ei și închinarea ei. Fiii lui Core au văzut, într-un

fel profetic, deosebit, Ierusalimul ceresc din viitor, și au înțeles ce vremuri binecuvântate va aduce Dumnezeu, în final.

În versetele 6-10, psalmul 46 descrie putera lui Dumnezeu și felul în care El va supune și va învinge popoarele păgâne răzvrătite. El desființează răutatea și pune capăt războaielor. Dumnezeu este cel ce aduce împărăția păcii. Și 46:6 și 46:10 au aceeași expresie la sfârșitul lor, „Domnul este un turn de scăpare pentru noi”.

PSALMUL 47: PSALMUL ÎNĂLȚĂRII REGELUI

Împăratul se înalță victorios și glorios în cetatea lui, aceasta este imaginea din psalmul 47. Este posibil să fie inspirată din aducerea chivotului la Ierusalim, în timpul lui David, când David s-a bucurat și a jucat înaintea Domnului „din răsputeri” (2 Sam. 6:14, 2 Cronici 20:26-28). Menționarea trâmbiței în 47:6, a făcut ca să fie psalmul folosit de anul nou la evrei (*Rosh ha-shannah*, septembrie-octombrie).

Totuși, psalmul este un psalm profetic și teologic care vorbește despre puterea lui Dumnezeu și despre întâmpinarea cu bucurie a domniei lui Dumnezeu peste toate popoarele. Versetele 2, 7-9 vorbesc despre domnia lui Dumnezeu peste toate popoarele lumii. Aceasta desigur, se referă la domnia finală a lui Hristos, peste toți împărații și toate împărățiile.

În același timp, iese în evidență rolul principal al lui Israel în lucrarea lui Dumnezeu: Dumnezeu își alege moștenirea, adică pe Iacov pe care îl iubește și îi supune toate popoarele. Toți domnitorii se adună la închinare cu poporul Dumnezeului lui Avraam (9). Toate popoarele bat din palme cu bucurie, la proclamarea domniei lui Dumnezeu (1). Mântuirea întregii lumi se bazează pe alegerile lui Dumnezeu, pe planurile sale înțelepte. Toată apărarea pământului (scuturile pământului) ține de Dumnezeu (9).

Luther, reformatorul, spunea că Hristos s-a înălțat la cerurile fiilor lui Core pentru că versetul 5 se potrivește perfect acestui eveniment: „Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței” (v. 5). Cu siguranță, psalmul 47 este un psalm despre Biserică și domnia lui Hristos, despre rolul central al Israelului în mântuirea lumii, despre stăpânirea lui Dumnezeu peste întregul pământ, cu glorie și putere, cu autoritate înfricoșată (2), biruitor (5, 8), deasupra oricărei puteri sau nume din univers (9). Interesant este că v.7 îi cheamă pe toți să cânte „o cântare înțeleaptă”. A-i da glorie lui Dumnezeu pentru măreția sa fără egal este, într-adevăr, o cântare înțeleaptă.

PSALMUL 48: SIONUL, CETATEA DE NEÎNVINS

Psalmul 48 începe, asemănător cu 47, cu adevărul că Dumnezeu este măreț și lăudat de toți (1), și continuă cu viziunea despre Ierusalim ca cetate de neînvins a Marelui Împărat (2).

Imaginea este idilică, Ierusalimul fiind prezentat ca o înălțime frumoasă, bucurie a întregului pământ. Ierusalimul avea în colțul său de nord fortăreața Sionului, și aceasta era simbolul puterii și pazei lui Dumnezeu peste cetate (2, 3). În același timp, în toată literatura profetică a răsăritului (asirieni, babilonieni, canaaniți), muntele din extremul nord era locuința lui Dumnezeu, prin excelență. Iar, de aici, și la evrei. Cu alte cuvinte, micul plan al cetății Ierusalim, cu Sionul în nord (și muntele, ori dealul, Moria, pe care va fi zidit templul), îi făcea să se gândească la marea fortăreață a lui Dumnezeu, din nordul pământului (Tsaphon). Din punct de vedere istoric și geografic, este posibil ca munții Libanului, din nordul lui Israel, ori Ugarit, din Siria, să fi fost la originea acestei idei. De asemeni, este posibil să avem de a face cu un simbol târziu al muntelui Ararat pe care s-a oprit corabia lui Noe, și unde Noe a adus prima jertfă Domnului, după potop. După acest model s-au făcut și piramidele din antichitate, care aveau, sus la vârf, un templu închinat zeilor. Sau, este posibil, alternativ, ca luminile aurorei boreale, care să văd spre polul nord, din Suedia, Norvegia, chiar Danemarca, Rusia, etc., să fi fost interpretate ca semn or simbol al locuinței lui Dumnezeu.

Pentru israeliți, templul sfințește acest nord al capitalei și este bucuria întregului popor (9-10) pentru că le întreprinde atenția spre domnia lui Dumnezeu în Israel.

Ierusalimul a fost scena unor izbăviri absolut minunate și între ele se pot număra și cea din timpul regelui Iehosafat (2 Cronici 20:1-30) sau din timpul regelui Ezechia (2 Regi 19:1-37). Au fost, așadar, multe asedii ale Ierusalimului, în care populația din cetate s-a încrezut în Domnul și au așteptat ajutorul lui, iar intervenția lui Dumnezeu a fost una cu adevărat miraculoasă. În mod special, în timpul lui Ezechia și Isaia, Dumnezeu a trimis îngerul său să-i lovească armata siriană, iar conducătorii ei, generalul Rabșache și împăratul Senacherib a trebuis să se întoarcă acasă, în alte bătălii. Astfel de izbăviri uimitoare sunt cele la care se referă versetele 48:4-7. Ele sunt expresia poetică a bucuriei trăite în timpul istoriei victorioase, cu Dumnezeu.

De aceea, fiii lui Core spun că „Dumnezeu o va face să dăinuie pe vecie” (8). În același timp, vedem că dreapta lui Dumnezeu nu este doar puternică, dar și plină de îndurare (10).

Admirația pentru Ierusalim este totală (11-14). Ierusalimul merită cu adevărat admirat (12-13). Ne aduce aminte de Ierusalimul ceresc, Apoc.

21:2-3, 10-27. În final, toți recunoaștem că Dumnezeu este veșnic și călăuza noastră în toată viața (vezi și Psa. 23).

APLICAȚII:

Cum înțelegem noi, creștinii, astăzi, binecuvântările asupra Ierusalimului? În ce fel aceste binecuvântări ne fac să ne gândim la frumusețea Ierusalimului ceresc?

Te-ai oprit să îi dai slavă lui Dumnezeu pentru domnia lui peste orice popor și civilizație, peste întregul pământ și peste întregul univers?

Unde este, cu adevărat, locuința lui Dumnezeu? În nord? De ce psalmii 46-47 vorbesc despre muntele Domnului, în miazănoapte? Ce spune Biblia despre felul în care va locui Dumnezeu împreună cu poporul său în Ierusalimul ceresc?

Se poate referi psalmul 47 și la mileniul de pace, dar și la veșnicia domniei lui Hristos?

În ce fel înălțarea Domnului se potrivește cu descrierea regelui victorios din Psalmul 47?

Care versete din acești trei psalmi pot deveni un motto sau un refren important al vieții tale?

Psalmi 49-50, Binecuvântarea meditației și a curăției

Psalmul 1:2 îi numea fericiți pe aceia care își găsesc „plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui!”. Psalmii 49-50 ne dau ocazia să devenim astfel de oameni cugetând despre soarta celor nedrepti (49, psalm al fiilor lui Core) și despre adevărata închinare care îi place Domnului (50, psalm al lui Asaf).

PSALMUL 49: ÎNȚELEGE SOARTA CELOR NEDREPTI

Versetele 1-4 sunt o introducere în psalmul propriu-zis. Spre deosebire de alți psalmi adresați lui Israel, sau împăratului, sau credinciosului evreu, acest psalm este adresat în mod limpede tuturor oamenilor, bogați sau săraci, mari sau mici, oricărui popor (1-2). Este un exemplu că Scriptura este pentru toți oamenii, iar psalmii nu sunt doar niște cântări naționale. În plus, în versetele 3-4, aflăm câteva secrete despre inspirația divină. Gândul oamenilor (inima) devine plin de cuvinte înțelepte, dar ele vin prin insuflare divină și, uneori, contextul sau mediul, este foarte important (sunetul harfei). Acestea sunt, adeseori și condițiile bune înțelegerii a Scripturii: înțelepciune (învățătură și seriozitate), prezența Duhului Sfânt și o stare de închinare, și un mediu bun, o meditație dedicată.

Psalmul are două părți și un refren important despre soarta omului care are poziții înalte în societate, dar nu îl are pe Dumnezeu (12, 20).

În prima parte, 49:5-14, se arată soarta celor necredincioși și faptul că poți trăi o viață de credință de succes, chiar dacă ești înconjurat de oameni nedrepti și mândri. Într-adevăr, poți trăi fără teamă de ei (1) deoarece încrederea celor răi în bogății, este greșită. Ea nu le va răscumpăra sufletul, nici nu le va lungi viața. Orgoliul și trufia lor îi face să se creadă centrul pământului așa încât ei își pun numele peste firme, peste țări și peste regiuni, peste orașe (Stalingrad, Leningrad, etc.).

Cine se mândrește și crede că averea poate rezolva totul greșește profund: mântuirea este atât de scumpă încât nu o poate plăti nimeni, niciodată (8). În evanghelia după Luca 18:18-27, ucenicii se întrebă cine mai poate fi mântuit, dacă bogații vor intra cu greu în împărăția lui Dumnezeu (24), iar Isus răspunde: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu” (27).

Dar, așa cum spune refrenul psalmului (49:12), omul pus în poziție de cinste, nu va dăinui veșnic, ci, dacă nu îl are pe Dumnezeu, va pieri ca un animal destinat tăierii. Problema nu este că a ajuns în poziție de cinste, de conducere, cum s-ar crede, ci faptul că este acolo, dar nu are pricepere să creadă în Dumnezeu (49:20).

A doua parte a psalmului, 49:13-20, deplânge soarta celor ce se încred în acești lideri orgolioși, și arată binecuvântările celui

credincios. Cei ce îi urmează pe acești lideri încrezuți, fac așa pentru că le place discursul lor trufaș. Ei însă nu își dau seama că merg la moarte, ca o turmă a răutății, și că vor pieri ca iarba călcată în picioare (13-14). În schimb, sufletul celui credincios va scăpa de Locuința morților, căci Dumnezeu îl va ocroti. Aici Locuința morților, Șeolul, este nu doar mormântul, ci locul de pedeapsă al celor ce au murit.

Versetele 16-19, arată că încă o dată că nu trebuie să ne temem de succesul vizibil al celor bogați și mândri. Toate nu vor dura decât o viață de om, și vor trece. Problema celor răi este că, deși au poziții de cinste, dacă nu au pricepere, vor sfârși ca niște biete animale sortite tăierii (20).

Psalmul, deși are un mesaj de judecată și muștrare, este totuși un psalm de încurajare pentru cei credincioși. Ei nu trebuie să își trăiască viețile frământați de teamă și invidie pentru cei puși în poziții înalte, ci să știe că Domnul le scapă sufletele. Aceasta este miza cea mare a vieții pe pământ: mântuirea vieții noastre, iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, învierea finală la venirea lui Hristos, și moștenirea cerească.

PSALMUL 50: ADU O ÎNCHINARE ADEVĂRATĂ

În mod interesant, și Psalmul 50 are un refren specific, în versetele 14-15 și 23, un refren despre adevărata închinare. Acest refren spune că mulțumirea și împlinirea promisiunilor sunt închinarea cea adevărată. Ascultarea de Dumnezeu care înseamnă să îl chemi în ajutor în ziua necazului, iar apoi, după ce Domnul intervine, să îi dai slavă (15), aceasta este închinarea adevărată. Cine mulțumește lui Dumnezeu, ca jertfă, și îl aduce glorie fiind atent la viața sa (adică, veghind), acela va vedea mântuirea lui Dumnezeu (23). Refrenul acesta trebuie ținut bine minte, pentru că este esența psalmului.

La fel ca psalmul 49, și psalmul 50 este adresat, de fapt, întregului pământ (1), iar mesajul vine din Ierusalimul ideal, spiritual, perfect de frumos de unde ne vorbește Domnul. Adică, din nou, este Ierusalimul ceresc, templul sfânt din ceruri.

Psalmul 50 are și el, două părți. În prima parte (1-13), poporul Israel este muștrat că aduce doar jertfele poruncite de Lege, fără să aibă o închinare adevărată din inimă, cu sinceritate, cu laudă și ascultare de Domnul. Domnul vrea să vorbească cu poporul său cu care are legământ prin jertfă (5), și noi ne gândim în primul rând la jertfa lui Hristos. Această primă parte ne aduce aminte de cele șapte mesaje către cele șapte biserici din Apocalipsa 2-3. Domnul știe și ce facem bine, și ce facem greșit și vrea să ne îndreptăm.

Domnul vine și nu tace, el vine cu un foc sever al cercetării și judecății, cu o furtună a judecății (3). Adevărurile de aici, din prima parte, nu sunt pentru păgâni, ci pentru cei credincioși (5). Aici se

includ și evreeii și creștinii, deși primii destinatari sunt, totuși, israeliții (50:7). Este o problemă de dreptate cerească (6).

Declarația lui Dumnezeu în 50:7 sună ca prima din cele 10 porunci: „Ascultă, Israele” (*Șema Israel*, Deut. 6:4). Jertfele poruncite de Lege sunt importante, și Israelul le aducea cu regularitate, dar problema era alta. Dumnezeu are nevoie de inimi noi și caractere sfinte, el nu se hrănește cu jertfele. Jertfele trebuia să arate ascultare și pocăință, și dragoste de Dumnezeu. Aceasta este esența formalismului: să aduci jertfe lui Dumnezeu ca și cum îi faci o favoare, și să nu îi mulțumești din inimă sinceră, trăind sfânt, ca un om de caracter.

Apostolul Pavel ne îndeamnă în Romani 12:1 să aducem trupurile noastre ca o „jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Adevărata jertfă este o viață sfântă, o viață de ascultare. Și așa, cum spune Psalmul 50, adevărata jertfă este mulțumirea și recunoștința noastră. Mărturia Bisericii în lume ar fi mai bună, dacă nu ne-ar interesa doar programele bune dinăuntrul clădirii, ci experiența personală cu Dumnezeu și recunoștința față de El.

Partea a doua a psalmului 50 cuprinde un mesaj din partea lui Dumnezeu către cei răi (16-22). Cei răi și neascultători se află, de regulă, în afara poporului sfânt, dar aici se pare că este vorba de cei neascultători dinăuntrul poporului Israel. Ei cunosc legile Domnului și legământul Domnului, dar nu le țin. Ei resping Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura. Cel neascultător este lipsit de caracter: el fură, nu se ferește de adulter, bârfește, urăște, vorbește de rău. Dumnezeu este în mod clar împotriva acestui mod de viață și îi avertizează (21-22). De aceea, în 50:23 apare din nou refrenul psalmului 50 și îndemnul de a aduce mulțumirea ca jertfă, și un caracter frumos. Doar aceștia, care nu se limitează la o religie exterioară, ci vor o inimă nouă, vor cunoaște mântuirea Domnului.

APLICAȚII:

Cum ne ajută psalmul 49 să înțelegem inspirația Bibliei? Cum trebuie să medităm astăzi la Cuvântul lui Dumnezeu, ca să îl înțelegem?

Care sunt lucrurile care te fac să te temi în viață, când privești la succesul oamenilor nedrepti? Ce spune psalmul 49 că trebuie să facem?

Care este marele neajuns al vieții de pe pământ, chiar și pentru cei bogați sau în poziții de conducere? Cine ne poate da mântuirea și de ce este importantă?

Care este refrenul psalmului 49? Dar al psalmului 50?

Cum te asiguri că în viața ta eviți închinarea legalistă, formală, și cauți închinarea adevărată, cerută de Domnul? Care sunt formele unei închinări legaliste, astăzi?

Ce reproșuri aduce Dumnezeu poporului său cu privire la închinare, în psalmul 50?

Ce avertizări dă Dumnezeu celor necredincioși? Cum se poate ca în poporul lui Dumnezeu să existe oameni necredincioși?

Psalmi 51-54, Binecuvântarea mustrării

Psalmii 51-54 ne arată că unele din primejdiile mari în viața celui credincios, vin din propriile căderi (psalm 51), din dezamăgirea și capcanele aduse de trădarea celorlalți (psalm 52 și 54), și din ispita necredinței (psalm 53). Binecuvântarea Domnului vine peste noi din belșug însă, atunci când acceptăm mustrarea Domnului și ne bazăm pe El cu încredere deplină.

PSALM 51: ASCULTAREA MUSRĂRII DUCE LA POCĂINȚĂ

Psalmul 51 este psalmul frământărilor și pocăinței lui David în urma păcatului său și a mustrării primite de la profetul Natan. Acesta l-a mustrat pentru adulterul comis și pentru crima premeditată, într-un mod respectuos, pentru că era rege, dar foarte clar și direct, în același timp. Poate un creștin să păcătuiască? Da, este posibil, dar dacă este cu adevărat credincios, pocăința va apărea destul de curând și va fi radicală, fără compromisuri și ocolișuri. Practic, această pocăință radicală a lui David este subiectul principal în psalmul 51.

Ar fi folositor să observăm etapele pocăinței lui David. Putem să deosebim șapte pași importanți, șapte principii ale pocăinței.

1. El apelează la îndurarea Domnului, și cere să fie iertat și curățat de păcat (1-2, 7)
2. El își recunoaște păcatul și îi dă dreptate Domnului în judecată sa. El nu se ceartă cu Dumnezeu. David recunoaște că din naștere este un om cu înclinații păcătoase (3-5).
3. David caută adevărul lui Dumnezeu și înțelepciunea lui, o curăție deplină (6, 9).
4. David cere Domnului harul iertării, adică bucuria în Domnul (8, 12). Pocăința adevărată e sinceră, dar nu trebuie să fie disperată și depresivă.
5. David dorește un caracter nou și dorește să fie în continuare în prezența și sub călăuzirea Duhului Sfânt (10-11). Pocăința adevărată caută lucrarea și conducerea Duhului Sfânt.
6. David este gata să vestească și altora bunătatea Domnului și calea pocăinței (13-15).
7. În final, David arată, la fel ca Asaf, psalmul 50, că nu jertfele de animale sunt dorite de Dumnezeu, ci „un duh zdrobit”, o „inimă zdrobită și mâhnită” (16-19). Adevărata pocăință și adevărata închinare se interesează de un caracter nou și ascultător, nu se limitează la jertfe și reguli religioase.

PSALM 52 ȘI 54: CUM SĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI TRĂDĂRII

O a doua sursă de încercare în viața credinciosului este trădarea prietenilor. Poate că ne-am obișnuit să credem că toți oamenii în jur sunt binevoitori și drepecți. Cei realiști observă însă că lucrurile nu stau așa. Există multe situații în care suntem trădați, înșelați, disprețuiți, alungați și ne simțim îngrozitor. David a avut mai multe experiențe de felul acesta. Chiar și în familia sa au fost unii care l-au trădat (de exemplu, fiii săi, Absalom și Adonia, cu privire la tronul țării). Trădările sunt experiențe care nu sunt controlabile – deși, uneori, ele pot fi anticipate. Este Dumnezeu în control și atunci, ne putem încrede în El și atunci, sau acelea sunt momente de prăbușire ale existenței noastre și a planurilor de viață pe care ni le-am făcut?

În psalmul 52 este vorba de trădarea lui Doeg, edomitul, care s-a dus să îi spună lui Saul că David îl vizitase pe preotul Ahimelec și a primit merinde și sabia lui Goliat de la acesta (1 Samuel 21-22). În psalmul 54 este vorba despre locuitorii din Zif, care, pe când David își pusese tabăra lângă ei, înaintea pustiei, într-o pădure, l-au pârât lui Saul ca să vină și să îl prindă acolo (1 Samuel 26:1-2). Cele două porțiuni din Biblie merită citite ca să înțelegem încercările lui David și starea lui de spirit.

Psalmul 52 cuprinde, în sine, o discuție imaginară cu Doeg, edomitul. David știe că din cauza mărturiei rele a lui Doeg au fost uciși 85 de preoți, inclusiv Ahimelec, pentru că l-au ajutat pe David. Cinstea lor nu a fost prețuită deloc, și nici faptul că erau slujitori credincioși ai Domnului. Doeg, din neamul edomiților, al lui Esau, șef peste turmele lui Saul din pustiu, și-a lingușit stăpânul și i-a făcut să pară trădători.

De aceea, David rostește judecăți importante asupra lui Doeg și a caracterului său. Limba lui a fost „înșelătoare”, iar cuvintele au fost „nimicitoare” (4). El a mințit cu privire la intențiile preoților, iar Saul l-a crezut. Doeg este un exemplu de om care iubește răul, nu binele (3) și care se încrede în bogăția lui și în poziția lui. Isaia 5:20 și Romani 1:32 vorbesc împotriva acestui fel de oameni. David se încrede în dreptatea lui Dumnezeu care va pedepsi răutatea lui Doeg (5, 7) și îl va binecuvânta pe David ca pe un „măslin verde” (8). Cei răi nu se vor mândri în veci cu răutatea lor (1, 5, 7).

Când suntem confrunțați cu nedreptate extremă, nu trebuie să deznădăjduim. Domnul va aduce o judecată dreaptă pentru cei răi și o binecuvântare durabilă pentru cei credincioși. Numele lui merită întotdeauna să fie lăudat!

În psalmul 54, David cere ocrotirea Domnului, în fața capcanelor celor asupritori. Cei din pustia Zif, l-au trădat și Saul a putut să-l urmărească la marginea pustiei și era să îl prindă. David a avut și el ocazia, atunci, să îl ucidă pe Saul, așa de aproape ajunseseră cele două

grupuri înarmate, dar Dumnezeu i-a dat înțelepciune să se înfrâneze și să lase judecată în mâna Domnului. Cei asupritori pot gândi diverse acțiuni înșelătoare și pot căuta doborârea oamenilor credincioși prin diverse capcane. Dar Domnul este cel ce ascultă rugăciunile și dă victorie. Răutatea celor răi se va întoarce împotriva lor (5).

În viață pot apărea situații dificile din partea unor oameni individuali, sau din partea unor comunități care acționează nedrept. În ambele situații, Domnul este suveran și el va răsplăti pe fiecare cum se cuvine. Aici avem o teologie a istoriei. Merită să nu fii descumpănit de trădările celor din jur, ci să mergi înainte pentru că Domnul va da izbăvire. Merită însă să reținem și răspunsul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego din cartea Daniel 3:17-18. „Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!”.

PSALM 53: NU TE LĂSA INFLUENȚAT DE NEBUNIA NECREDINȚEI

În timpul regimului comunist, acest psalm era amintit des în relație cu ideologia atee a statului de atunci: „nebulul zice în inima lui, Nu este Dumnezeu. S-au stricat oamenii, au săvârșit fărădelegi urâte, nu este niciunul care să facă binele” (53:1). Richard Wurmbrad scria odată că Dumnezeu nu face nimănui complimente pe gratis. Într-adevăr, din punct de vedere al Bibliei, este o nebunie să te amăgești că nu există Dumnezeu. Mulți vor să creadă însă că Dumnezeu nu există, pentru nerecunoașterea lui Dumnezeu funcționează ca un paravan pentru nedreptățile la care se gândesc. Necredința nu are o fundație ultimă, puternică, în lipsa de dovezi în favoarea Domnului, ci temelia neascultării se pune în liniștirea etică de care mulți au nevoie ca să trăiască în păcat. Blaise Pascal spunea că este destulă lumină pentru cei ce vor să creadă și destulă întuneric pentru cei ce nu vor să creadă în Dumnezeu. David spune că necredința este o nebunie (1), o pierdere a minții (4). Versetul patru este un citat din înseși cuvintele lui Dumnezeu: este grav să săvârșești nelegiuirea, să-i ataci pe cei credincioși ca și cum vrei să-i devorezi, să nu mai existe, și să nu te închini Domnului.

David așteaptă cu încredere izbăvirea Domnului, care va aduce multă bucurie poporului Domnului (6).

APLICAȚII:

Care sunt cele trei dificultăți majore pe care trebuie să le învingi în viață, potrivit psalmilor 51-54? De trebuie să fim pregătiți pentru ele?

Care sunt principiile pocăinței, conform psalmului 51?

Cât de tare merită să fim afectați de posibilitatea trădărilor? Ne putem încrede că Domnul știe toate și toate sunt sub controlul suveranității sale? Ce ne spun experiențele de viață ale lui David? Sunt rugăciunile lui aplicabile și nouă?

De ce spune Biblia că necredința este un fel de nebunie?

De ce unii oameni preferă să afirme că Dumnezeu nu există? Cum putem să vestim vestea bună a evangheliei unor astfel de oameni?

Psalmi 55-56, Binecuvântarea încrederii în Domnul

Psalmi 55-56 se referă, în principal, la un singur gând: în mijlocul confruntării cu cei răi, în viață, trebuie să ne încredem în Domnul și să așteptăm izbăvirea lui. Aceasta este starea sufletească în care se află David și scrie acest psalm. Amenințările sunt atât de mari și de clare încât David simte că ar fi vrut să aibă aripi și să zboare într-un loc liniștit, cât mai departe de probleme, dacă ar fi fost posibil. Într-adevăr, psalmul 55:6-7 ne spune pe față această dorință, iar în titlul psalmului 56, se arată, de asemeni, ceva asemănător, faptul că rugăciunea lui David urmărește melodia dintr-o altă cântare, numită „Porumbel din stejarii depărtați”. În psalmul 55 se pare că David se plânge de oameni care îl persecută în Israel, chiar foști prieteni, în vreme ce în psalmul 56 este vorba de filistenii care umblau să îlucidă. Ca să spunem așa, este vorba despre dușmani dinăuntru și din afară.

PSALMUL 55: RUGĂCIUNEA PAZEI DE TRĂDAREA PRIETENILOR FALȘI

Psalmul 55 te invită la încredere în Domnul, în vremuri de persecuție și de trădare din partea celor apropiați. Asemenea complicații arată cât de adânc poate pătrunde păcatul omenesc în viața familiei, a comunității, și cât de mult de poate afecta. Comunismul și nazismul, dar nu numai acestea, au arătat destul de clar ce înseamnă trădarea adusă în mijlocul familiei. Părinții și-au trădat copiii, copiii și-au trădat părinții, la serviciile de securitate a statului, iar soții s-au trădat între ei. Multe familii din China, Rusia, și chiar din România sunt mărturiile ale acestor drame. Multe prietenii au fost distruse de această formă a păcatului, iar cei care se știu informatori, au trăit și trăiesc cu o povară grea, apăsătoare, în sufletul lor. Chiar și Bisericele au trăit astfel de drame în comitetele lor, între pastori și între membrii Bisericilor. De aceea, și noi îl putem înțelege pe David și avem nevoie de vindecare sufletească și de puterea Domnului ca să mergem înainte, pentru că aceste încercări pot apare în diverse forme, chiar și astăzi.

O primă rugăciune a lui David apare în 55:1-3 și ne spune greutățile prin care trece. El se frământă și rătăcește, din cauza presiunii enorme puse asupra lui de adversari (apăsare, gălăgie, urmărire, nedreptăți). Persecuția nu vine niciodată simplu, ci vine cu gălăgie, cu presiune din partea multora, cu urmărire, cu zarvă nedorită în jurul persoanei tale. De aceea, David insistă ca Domnul să îi asculte rugăciunea.

Presiunea poate ajunge foarte intensă, încât ești cuprins de frică și îți-e teamă de tot felul de repercusiuni (4-5). Dacă am putea am fugi cât mai departe să scăpăm de astfel de situații, sau dileme, și să găsim noi oportunități (6-8). Ce este de făcut însă, atunci când nu poți fugi nicăieri? Când nu îți poți da demisia? Când nu poți ieși din grupul acela dificil? Desigur că părăsirea grupurilor nocive și a persoanelor nocive,

care îți fac rău fiind mereu nemulțumite și agresive, este un tratament foarte folositor. Ne putem reveni mai ușor și să ne refacem sufletește, dacă schimbăm mediul. Dar, ce-i de făcut, uneori, când nu se poate părăsi confruntarea? Chiar și David a încercat să fugă de Saul, drept la Filistenii, dar nu a rezolvat problemele așa (exemplu, 1 Sam 27-31).

Atunci avem nevoie să ne bazăm pe intervenția lui Dumnezeu, să ne întărim în rugăciune și în caracter. David se roagă să vină un timp de confuzie peste adversarii lui, ca la Babel (9-11). El constată că unii din prietenii lui l-au părăsit (12-14). De aceea, dorește nimicirea totală a celor răi (15). Desigur că, în cazul conflictului cu Saul sau cu filistenii, o asemenea rugăciune era mai ușor de spus. Ce era de făcut, însă, atunci când tocmai fiul său Absalom l-a trădat și dorea să îi ia împărăția și viața? Atunci David a ajuns foarte frământat de aceste dileme. Neemia 4:1-5 și 6:1-14 sunt exemple asemănătoare, iar Neemia se roagă în sensul ca Domnul să își aducă aminte de aceste bârfe și presiuni, de oamenii care urzesc planuri rele... Rugăciunea lui Neemia este mai pașnică, mai controlată, dar ne dăm seama din ea că presiunile care era supus erau foarte mari. Gândește-te și la persecuțiile lui Daniel sau ale profetului Ieremia. Cum ar trebui să fie rugăciunea noastră în situații de încercare și criză?

David este plin de încredere în Domnul – și la fel trebuie să fim și noi (16-19^a). El ne aude și va domni cu dreptate. Rugăciunea aceasta este continuată în 55:22-23. Avem și aici un motto faimos: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (22).

Să observăm descrierea celor răi și să ne ferim de ea (19b-21). Ei nu se mai tem de Dumnezeu și s-au împietrit total (nu mai este nădejde de schimbare – o judecată foarte radicală, 19). Ei nu își țin cuvântul și legămintele, și îi atacă pe cei care sunt pașnici (20). Ei vorbesc foarte mios (ca untdelemnul, ca smântâna, 21), dar cuvintele lor sunt tăietoare ca săbiile. Sunt oameni prefăcuți, ipocriți, ascunși. Cum te poți feri de ei? Cum poți lupta cu ei? Doar prin ajutorul Domnului și perseverență înțeleaptă în bine. David își încredințează soarta, sau destinul, în mâna Domnului (22). În limba ebraică este vorba de moștenirea care se trage la sorți – încredințează-ți sorții în mâna Domnului. El știe să ne dea o moștenire binecuvântată. Nu există noroc, există paza și ocrotirea Domnului, binecuvântarea lui.

PSALMUL 56: RUGĂCIUNEA PAZEI DE TRĂDAREA VRĂJMAȘILOR MÂNDRI

Psalmul 56 urmează parcă același model cu psalmul 55. De data aceasta, vrăjmașii sunt filistenii cei bine înarmați și trufași. Ei îi priveau cu dispreț pe evrei, ca pe niște primitivi. Este mai greu să te

lupți atunci când ești disprețuit. David se roagă ca Dumnezeu să îi arate îndurare (1-2).

Trebuie să ținem minte câteva lucruri importante. Domnul ține cont de durerile și frământările noastre (8). David își imaginează că Domnul are un burduf unde sunt strânse toate lacrimile și durerile noastre, că are o carte unde le scrie pe toate. Dumnezeu nu le uită pe niciuna, ci ne ascultă întotdeauna. Apoi, soluția noastră în primejdii, este cea din 56:3, „ Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine”. Omul credincios își ține promisiunile față de Dumnezeu și îl laudă (10-13).

APLICAȚII:

De ce credeți că subiectul atacului celor răi revine în psalmii lui David atât de des?

Creștinul poate fi cuprins vreodată de teamă? Ce trebuie făcut atunci (56:3)?

Care sunt trăsăturile sufletești ale celor răi în psalmii 55-56?

Cum trebuie să fie rugăciunea noastră dacă ajungem în împrejurări de persecuție și presiune sufletească? Cum trebuie să acționăm ca să avem o mărturie bună și să nu cădem de oboseală?

Care sunt versetele din psalmii 55 și 56 care s-au aplicat și în viața lui Hristos?

Ce versete din psalmii 55 și 56 sunt adevărate și în viața noastră și le putem adopta ca un motto? Fă o listă cu ele și gândește-te cum te poți ruga pe baza lor.

Psalmi 57-59, Binecuvântările ocrotirii Domnului

Toți acești trei psalmi, 57, 58 și 59, au în introducere un titlu comun, „nu nimici” sau „nu distruge” (în ebraică *al-tasheth*, care apare doar în psalmii 57-59 și în psalmul 75). Este posibil să fi fost o melodie cunoscută atunci, fie o expresie des folosită, pe care a împrumutat-o și David. Ea poate fi chiar rugăciunea personală a lui David, deoarece el i-a cerut adesea Domnului să nu îl lase la voia dușmanilor săi. Ocrotirea Domnului este singura speranță a lui David și, la adăpostul ei, regele vrea să fie un om cât mai drept. În același timp, îndemnul poate fi o interdicție de felul cu care David l-a oprit pe Abişai să îlucidă, în peșteră, pe Saul (1 Samuel 26:9). Psalmii aceștia ne învață să prețuim și să cautăm ocrotirea Domnului, pentru că doar la El găsim adăpost și pază de amenințări și primejdii.

PSALMUL 57: RUGĂCIUNEA UNEI INIMI TARI

În situația dramatică a fugii de Saul, David a căutat scăpare într-o peșteră. De fapt însă, ocrotirea cea mai importantă i-o dădea Domnul. David cere mila Domnului și se încrede în Dumnezeu (1). El știe că Dumnezeu din ceruri îl aude (2), și ca va lucra în favoarea lui, trimițând o izbăvire din ceruri (3). În timp ce prigonitorii îi trimit insulte, dar Domnul îi trimite izbăvire. Aceasta este concluzia la care se oprește David în 57:3 (prima *Oprire*, *shela*). Singurul care poate îndrepta semnificativ situația este Dumnezeu, El poate acționa invers față de răutatea oamenilor.

Nevoia de izbăvire se vede în 47:4-6. Primejdia este mare, iar violența vrăjmașilor este evidentă. David îi compară cu niște lei. Gurile lor varsă flăcări, au dinții ca sulițele și săgețile, iar limbile le sunt ca o sabie. Ei sapă gropi și capcane. Aici este a doua *Oprire* a psalmului (*shela*). Primejdiile prin care trecem pot fi redutabile. Ele ne pot face să ne încovoiem (6).

Ultima parte a psalmului, 47:7-11, ne arată încrederea lui David, care știe că Domnul îl va izbăvi. Inima lui este tare și el este gata să cânte (7-9). Bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu sunt înalte cât cerurile (10-11). El își va face cunoscută autoritatea și puterea pe pământ. Isaia 26:3 spune astfel: „celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești (asiguri) pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”.

PSALMUL 58: JUDECAREA JUDECĂTORILOR NEDREPTI AROGANȚI

Psalmul 58 închide un subiect deschis de David în psalmul 52, despre trădare și despre judecata nedreaptă. El are nevoie de ocrotirea Domnului în fața judecătorilor nedrepti. Într-un fel, vocea lui David se aseamănă aici cu plângerile lui Iov, când era acuzat pe nedrept. Judecătorii nedrepti tac în fața abuzurilor și au inima plină de

nelegiuiri ei înșiși (1-2). Ei au o istorie lungă de nedreptăți, parcă de când s-au născut (3). Încăpățânarea lor în facerea răului este remarcabilă. Ei își toarnă otrava în continuu ca un șarpe surd, care nu poate fi fermecat de nici un împlânzitor de șerpi, oricât i s-ar cânta la ureche (4-5; psalmul sună de parcă David ar fi vizitat Egiptul sau India).

De aceea, David cere Domnului să intervină (6-11). Armele (dinții) să le fie zdrobite, săgețile să li se tocească (6-7)! Să treacă din viață ca un melc care se topește și ca un embrion care nu mai apucă să se nască (8)! Este o mare ușurare când răutatea își pierde eficiența, când cei răi cad în anonimat. Aici David vine cu o imagini rare. Focul răutății lor să își piardă tot combustibilul, chiar înainte de a se aprinde (9). Victoria dreptății are parte de o comparație grea: pământul va fi plin de sângele celor răi (10). Isaia 26:21 are o idee asemănătoare, dar Apocalipsa 14:16-20 arată că judecată celor răi, va fi ca zdrobirea strugurilor în teascul mare al mănii lui Dumnezeu. Domnul va judeca pământul și va răsplăti pe cei fără vină și fără prihană (11). Aceasta este o dorință legitimă, și când ne aducem aminte de atrocitățile comise de ISIS, califatul musulman, în Siria și Irak, împotriva creștinilor, dar și a multor altora, parcă dorim și noi o judecată aspră împotriva lor, cât mai curând. Se mai potrivește aici rugăciunea „nu nimici”?

PSALMUL 59: JUDECAREA VRĂJMAȘILOR AROGANȚI

Al treilea psalm, 59, este dedicat și el pentru directorul cântăreților și are tema „nu nimici”. Situația este mai dramatică decât cele dinainte, și, cronologic, ea avut loc înaintea evenimentelor din ceilalți psalmi. De data aceasta, Saul își trimisese soldații să îl omoare pe David acasă la el (1 Sam. 19:11-17). David înțelege foarte bine că doar la Dumnezeu este ocrotirea.

Cei răi fac planuri, trădează și stau la pândă (1-3). David protestează că este nevinovat (3), dar deși este fără vină, dușmanii lui tot îl urmăresc (4).

Urmărirea lor îl intimidează pe David pentru că ei urlă și dau ocol cetății, și se mândresc că nimeni nu îi aude (6-7 și 14-15). Adeseori, cei răi se poartă în mod intimidant: sunt mândri, acționează zgomotos și la vedere ca să ne temem de ei. Scăparea lui David este la Domnul. Noi suntem speriați de ei, dar Dumnezeu râde de cei răi (8). Râsul lui Dumnezeu (8) este mai tare decât batjocurile oamenilor (6-7).

Cum trebuie să fie pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei răi? Totală sau parțială? David arată îndurare, dar ar vrea ca ei să fie dați de exemplu și să fie prinși în minciuna și mândria lor (11-12).

Între acești dușmani se află Saul, care îl urmărește chiar și în peșteri, să îl ucidă, ca în Psalm 57, sau îi împresoară casa și îl pândește să îl omoare – ca în Psalm 59. De asemenea, între ei se află și judecătorii

nedrepti din Psalm 58, care ne amintesc de prietenii lui Iov, care ajung și ei judecători nedrepti și acuzatori. Dilema rugăciunii lui David se vede bine în 59:11 și 50:13, unde David, spune o dată, Doamne nu-i nimici, iar a doua oară spune, Doamne, nimiceste-i.

Pentru David, Domnul este turnul lui de scăpare (și 16 și 17), adăpostul său de încredere – și la fel este și pentru noi.

APLICAȚII:

Cum își manifestă cei mândri răutatea lor?

Cum încercă cei răi să îi intimideze pe copiii lui Dumnezeu?

Cum este Domnul adăpostul nostru în vremuri dificile? Cum a fost adăpostul lui David, în timpul vieții lui?

De ce și cum poate fi inima noastră tare în credință în Dumnezeu?

Cum va judeca Domnul pe cei violenți și nedrepti, în final? Ce trebuie să facem noi, cei credincioși, până în ziua judecății finale, în această privință?

Psalmi 60-62, Binecuvântarea biruinței în Numele Domnului

Psalmii 60-62 sunt psalmii biruinței în Numele Domnului, dar ei ne atrag atenția și asupra testelor de leadership. În mijlocul unor victorii poți avea parte de înfrângeri secundare și crize colaterale. În mijlocul victoriilor, te poți simți singur, uneori, și gata să naufragiezi. În mijlocul victoriilor, poți avea parte de opoziție neloială și singura scăpare este Domnul.

PSALMUL 60: VICTORIA ESTE PUSĂ UNEORI LA TEST

Psalmul 60 vorbește despre situația dificilă amintită în 2 Samuel 8:1-8, 13-14, și 1 Cronici 18:1-12, când David s-a luptat împotriva sirienilor, conduși de Hadadezer, regele din Țoba. El l-a învins pe Hadadezer, cu cei 20,000 de infanteriști ai săi, 1000 de care și 1700 de călăreți, și i-a lăsat doar 100 de care. I-a învins apoi și pe cei 22,000 de sirieni veniți să îl ajute pe Hadadezer, pentru că era vorba de două regate siriene-aramene, și a reușit să obțină controlul militar de-a lungul văii Eufratului. Între timp, însă, s-au ridicat împotriva lui Israel și edomiții în sud, care i-au învins la graniță. David l-a trimis pe Ioab să liniștească situația și acesta a învins în Valea Sării o armată de 12,000 de edomiți. Totuși, victoria deplină a fost obținută de David, care a ajuns și el acolo din Siria, mai târziu, și care a înfrânt Edomul în mod decisiv, ridicând pierderile edomite la 18,000, plus toate fortărețele din munți (2 Sam 8:13-14, 1 Cron 18:12). Este adevărat că Ioab a început bătăliile, dar este foarte adevărat și că a fost nevoie de David să le finalizeze, și să învingă și fortărețele (este posibil, în același timp, ca Ioab să fi așteptat pe David să dea atacul final). Toate aceste victorii ne aduc aminte de cântecul din Israel care spunea că Saul a învins miile lui, dar David a învins zecile lui de mii (1 Sam 18:7).

David a învățat în timp ce înseamnă să fii alesul Domnului. El te cheamă și te ajută în victorii, dar uneori apar și înfrângeri, mai ales dacă este vorba de unele scăderi spirituale, ale noastre personale sau ale celor apropiați, sau ale creștinilor din Biserică. Aici este vorba despre înfrângeri și nevoi care apar în mijlocul unor victorii. În timp ce David ieșea învingător în Siria, el afla că armatele sale sunt învinse acasă, în sudul regatului, de către edomiți. Charles Spurgeon spunea "Să fii părăsit de Dumnezeu este cea mai grea calamitate care îl poate ajunge pe un om - sau pe un popor; dar forma ei cea mai neagră este când cineva nu este conștient de ea și nu îi pasă". David este însă conștient că, în toiul bătăliilor victorioase, sunt înfrângeri în fața cărora trebuie să ne verificăm viața.

Psalmul are trei părți 60 are trei părți. Prima conține rugăciunea plângerii (1-5), în care David vorbește și spune „Dumnezeule, ne-ai lepădat, ne-ai împrăștiat și Te-ai mâniat: ridică-ne iarăși!” (1). El cere

ajutorul Domnului și mulțumește pentru steagul de biruință pe care l-a primit poporul (5). Și noi am primit un steag de biruință, al lui Hristos, steagul evangheliei. A doua parte este răspunsul încurajator al lui Dumnezeu (6-8). Dumnezeu vorbește și recapitulează istoria mântuirii și planurile sale de victorie împreună cu Israelul. El spune că Israelul de nord (Manase și Efraim) și Israelul de sud (Iuda) sunt ai lui și sunt binecuvântați de El. Efraim este ca un coif al lui Dumnezeu, iar Iuda este legiuitorul, de acolo vine Mesia. De asemenea, Moab și Edom vor fi învinși, împreună cu Filistia (ca învinși ei vor face muncile de jos, spălatalul picioarelor și curățatul încălțămintelor).

A treia parte este rugăciunea încrederii, spusă iarăși de David (9-12). Doar Domnul îi poate da victorie împotriva Edomului în această situație dificilă. Un motto important este vs. 11-12: „Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din necaz! Căci ajutorul omului este zadarnic. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri.” În mijlocul carierei sau al proiectelor mari de succes, apar frământări și solicitări colaterale, în care trebuie să apelăm cu pocăință la Domnul ca să facem față cu succes. Este o lecție de viață foarte importantă, care ne cere să fim realiști și alerți.

PSALMUL 61: STÂNCA IZBĂVIRII ESTE BUNĂ, DAR FOARTE ÎNALTĂ

În mijlocul luptelor, psalmul 61, este o rugăciune de izbăvire. David strigă către Dumnezeu cu inima mâhnită (1). El știe că Dumnezeu este pentru el un turn tare, un adăpost puternic (3-4). Dumnezeu este pentru David ca o stâncă foarte bună, pentru un naufragiat, dar prea sus pentru el – de aceea, strigă „Du-mă pe stâncă pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!” (2). Bunătatea și credincioșia Domnului sunt asupra noastră, și reprezintă bogăția cea mai de preț (7).

PSALMUL 62: NĂDEJDEA ȘI BIRUINȚA VIN DE LA DOMNUL

Psalmul 62 este o declarație de încredere în Dumnezeu într-o situație de opoziție neloyală. Psalmul 62 face parte din cei patru psalmi, 39, 62, 77 și 89 care sunt dedicați lui Iedutun, sau Ethan, familie de leviți care păzeau poarta templului (a cortului), 1 Cron. 16:42, și erau foarte muzicieni foarte talentați. Oricine, cu orice slujire în Biserică, poate să îl laude frumos și din toată inima pe Domnul.

Versetele 1 și 11-12, începutul și încheierea psalmului, spun un adevăr de seamă: doar de la Domnul vine ajutorul, El are toată puterea. Acest adevăr este atât de important, încât, David spune „o dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit”. Aceasta este o bună temelie pentru o viață de încredere și ascultare de Dumnezeu.

Versetele 2 și 6 conțin refrenul psalmului: „Da, El este stâncă și ajutorul meu, turnul meu de scăpare; nicidecum nu mă voi clătina”. Este un refren potrivit și pentru viața noastră. Centrul psalmului, 5-8, este o invitație la încredere în Domnul, și pentru persoane individuale și pentru popoare.

Porțiunile de mijloc, 3-4 și 9-10 sunt o meditație tristă asupra opoziției neloiale. Deși este rege, David se vede atăcat de oameni care s-ar bucura să îl vadă prăbușindu-se, din înălțimea lui (4), cărora le place minciuna și blestemul (4), care se bazează pe asuprire și bogății obținute necinstit (9-10). Oricât de mare ți-ar fi influența, ca lider, nu are rost să te încrezi în oameni, ci încrederea să îți fie doar în Domnului, pentru că El este stâncă și adăpostul nostru, turnul de scăpare, la El este toată puterea și, de asemenea, toată bunătatea și răsplătirea (12).

APLICAȚII:

De ce oare l-a lăsat Dumnezeu pe David să fie încercat cu înfrângerile edomiților, în timp ce se lupta cu sirienii? Cum se simte David? Cum descrie el această situație?

Ți s-a întâmplat ca în mijlocul unui succes, să ai parte de crize? Ce trebuie făcut în asemenea situații? David și-a pierdut cumpătul? Ce a făcut el și care a fost deznodământul?

Cine este stâncă bună, dar prea înaltă, din psalmul 61? Cine ne poate susține în timpul crizelor?

Ce adevăruri mari pune David la baza vieții sale în psalmul 62? Cum ar trebui să ascultăm cuvintele Domnului, în Scriptură?

Care este refrenul psalmului 62 și de ce ține David atât de mult la această declarație?

Ce putem face în legătură cu opoziția neloială, cu oamenii care atacă fiind motivați de minciună, ipocrizie, dorință de putere?

Psalmi 63-64, Bindecuvântarea prezenței Domnului

PSALMUL 63: PSALMUL ALIPIRII DE DUMNEZEU

La fel ca alți psalmi dinainte (psalm 57), și acesta este compus pe când David se ascundea în pustiu din Iuda. Aici, departe de Saul, David găsește liniștea rugăciunii. Pustiul nu este un loc creat de Dumnezeu ca o binecuvântare, dar el poate fi folosit de Dumnezeu spre binecuvântarea noastră. Pustiul este, de fapt, un loc al sărăciei, al lipsei, al încercării, al disciplinării. Când ne aflăm într-un pustiu fizic sau spiritual putem să înțelegem mai bine nevoia de viață, de prezență a Dumnezeu. De aceea, putem și noi găsi, alături de David, câteva din adevărurile spirituale pustiului, cum sunt următoarele:

Sufletul și trupul ne tânjește după Dumnezeu, el dă mântuire sufletului și înviere trupului.

Prezența Domnului și bunătatea lui sunt mai de preț decât viața – de aceea îl laudăm pe El și ne bucurăm de gloria Lui.

Prezența Domnului este ca o hrană bogată, iar veghea tristeții din timpul nopții ajunge ca o masă îmbelșugată.

Când Domnul este ajutorul nostru, ne bucurăm, chiar și în pustiu.

Când sufletul ne este alipit de Domnul, vedem sprijinul puterii lui, căci El judecă drept pe cei răi și mincinoși.

PSALMUL 64: PSALMUL SUPRAVIEȚUIRII SUB ASEDIU RĂUTĂȚII

Psalmul 63 l-a recunoscut pe Domnul ca împărat al dreptății, care vine ajutorul credinciosului în puștiul încercărilor și îi pedepsește pe cei răi și mincinoși. Acum, psalmul 64 stăruie mai mult asupra acestei dreptăți împotriva vrăjmașilor. Nu se știe când l-a compus David, dar se referă la dușmanii săi care îl vorbesc de rău.

Cum acționează bârfa (3-6)?

Bârfa este gălăgioasă. Bârfa spune minciuni. Bârfa nu spune tot, implică și insinuează lucruri încă mult mai rele decât cele spuse. Bârfa taie ca o sabie, străpunge ca o săgeată. Bârfa acționează în ascuns. Bârfa arată că în suflet este o prăpastie adâncă a răutății, făcută ca alții să cadă în ea. Bârfa acționează planificat, nu spontan, ea are un plan rău și o țintă tricăloasă.

Cum acționează omul lui Dumnezeu (1-2, 7-10)?

David se teme de bârfă. El cere ocrotirea Domnului. El nu răspunde cu bârfă, la bârfă. El se roagă. Domnul are și El, ca răspuns, săgețile sale.

La fiecare săgeată de bârfă, Domnul are o săgeată de pedeapsă. Judecățile lui aduc dreptate și scăpare pentru cei credincioși și drepecți.

APLICAȚII:

Este sufletul tău alipit de Dumnezeu?

Încercările vieții, pustiul spiritual, te-au depărtat de Dumnezeu sau te-au apropiat de El? Cum explici lucrul acesta?

Care sunt primejdiile și distrugerile bârfei? Cum putem să îi facem față? Cum să ne ferim de bârfe?

Cum începe lauda adusă lui Dumnezeu?

Psalmul 65, Binecuvântarea lucrării divine în viața umană

Într-un fel, psalmul 65 se aseamănă cu psalmul 19, dar este în ordine inversă. În psalmul 19, David se bucură de natură, apoi se roagă, aici David se roagă, apoi se bucură de felul în care Dumnezeu lucrează în natură. Totuși, ultima parte a psalmului 65 vorbește și despre felul în care Dumnezeu lucrează în viața omului și a popoarelor. Psalmul 65 chiar este un psalm care descrie adevăruri de bază ale mântuirii noastre.

Versul 1 sună în limba ebraică astfel „pentru tine, Doamne, în liniște, laudă!” Unii au tradus însă „te așteaptă lauda”, iar Cornilescu scrie „cu încredere, Dumnezeule, vei fi laudat!”. Uneori, lauda începe cu liniște, sau chiar rugăciunea în liniște este o laudă puternică, plină de încredere. Psalmul 65 ne spune câteva din motivele pe care le avem ca să ne apropiem de Dumnezeu cu încredere.

Mai întâi, ne apropiem de Dumnezeu cu încredere pentru că El ascultă rugăciunea. Nevoia noastră de mântuire este atât de mare, încât este o mare mângâiere să știm că Dumnezeu ascultă rugăciunile. Al doilea motiv de apropiere de Dumnezeu este faptul că El ne iartă (2). În al treilea rând, Dumnezeu răspunde prin intervenții minunate în viața noastră (5). Acesta este motivul pentru care „toți oamenii vor veni la Dumnezeu” (v.2).

Fericirea celui iertat este că Dumnezeu îl alege și îl primește în prezența Sa (4). Aici poate fi vorba despre alegerea lui David, ca împărat, dar și de alegerea noastră ca să venim la credință. Aici sunt două adevăruri: Dumnezeu alege, și ne primește, când venim la El. Biblia spune că Hristos nu respinge pe nimeni din cei ce vin la El cu credință (Ioan 6:37).

El are putere să intervină în istorie și să liniștească zarva răzvrătită a popoarelor (7) și să aducă liniște și bucurie prin minunile sale. Evanghelia va ajunge în toată lumea – și în Est și în Vest (8). În Faptele Apostolilor 4:25-28, vedem cum zarva și răzvrătirea neamurilor are legătură cu ascultarea sau neascultarea de Hristos. Dumnezeu potolește răzvrătirea lor. De fapt, versetele 6-7 ne arată că Dumnezeu creează o lume stabilă. Dincolo de neliniștea și temerile oamenilor, este prezența lui Dumnezeu care dă stabilitate creației sale: el întărește munții și liniștește apele.

Psalmul se încheie cu prezentarea rodirii în natură – dar o rodire asigurată de Dumnezeu (9-13). Lucrările câmpului și creșterea vitelor sunt aici o metaforă a lucrării mântuirii și a lucrării Domnului în istorie. Dumnezeu dă apă și cunoaștere și udă brazdele, apoi sfărâmă bulgării răzvrățiți, apoi dă iarăși apa lucrării Duhului, și binecuvintează restaurarea sufletului și creșterea omului nou.

Aceste versete sunt un fel de altă parabolă a semănătorului, și ne arată lucrarea lui Dumnezeu în sufletul omenesc. Să încercăm o interpretare și aplicare a acestei parabole.

1. El udă brazdele pământului uscat. Brazdele făcute de oameni, învățătura primită în cultura noastră, în sistemul nostru de educație, sunt uscate. Este nevoie de apa prezenței lui Dumnezeu, de lumina Duhului său, ca să îl înțelegem și să ne apropiem de El. Adesea, avem educație, pregătire, dar nu avem esența vieții, prezența Domnului.
2. Apoi, Dumnezeu trece la o lucrare mai dificilă, zdrobirea bolovanilor. Există multe structuri împietrite, cristalizate greșit, uscate, care împiedică rodirea. Dumnezeu face o lucrare personală de refacere sufletească.
3. În al treilea rând, Dumnezeu, dă iarăși apă din belșug și omogenizează totul. Sufletul omenesc devin puternic, liniștit, fără angoase, echilibrat, prin prezența și lucrarea Duhului Sfânt.
4. În al patrulea rând, Dumnezeu binecuvintează răsadul. Adică, în acest caracter înnoit, El pune semințele recoltelor sale viitoare, ale Împărăției lui, și le binecuvintează. El binecuvintează viitorul. Nu există un viitor binecuvântat, fără un prezent în care intervine și vindec și pregătește totul, Dumnezeu.

În final, la timpul potrivit, anul este încununat cu belșug – Domnul secerișului aduce un seceriș îmbelșugat și bogăție de turme. Versetele 12-13 vorbesc despre un timp al binecuvântării peste întregul pământ, plin de bucurie și împlinire. Agricultură devine astfel o imagine puternică despre mântuirea oamenilor.

APLICAȚII:

De ce oamenii vor veni cu toții la Dumnezeu (psalm 65)?

Cum folosește David imaginea agriculturii ca să descrie lucrarea lui Dumnezeu în istorie și în sufletul nostru?

Psalmi 66-67, Așteptarea binecuvântării viitoare

Psalmii 66 și 67 sunt două rugăciuni ale laudei și încrederii în Domnul. Cel credincios privește la victoriile din trecut și la binecuvântările Domnului de altădată și știe că și în viitor va avea parte de ele. Psalmii sunt o punte din trecutul poporului lui Dumnezeu spre prezentul Bisericii și al vieții noastre.

Într-adevăr izbăvirile aduse de Domnul în trecut sunt uimitoare sunt chiar „înfricoșate” (3, 5). Psalmul 66:6 amintește de trecerea Mării Roșii (Exod 14:21). Versetele 9-12 se referă la robia din Egipt sau la alte robii ale lui Israel în timpul perioadei judecătorilor sau se pot aplica în mod profetic și mai târziu, pentru vremea robiei din Babilon. De asemenea, poate fi vorba și de încercările din viața personală a lui David și chiar de experiențele noastre cu Dumnezeu (13-20).

PSALMUL 66: ÎMPORTANȚA LAUDEI ȘI A CURĂȚIEI

Faceți o gălăgie voioasă pentru Domnul, este îndemnul de început al psalmului 66:1. În loc de zarva zgomotoasă a celor răzvrățiți, să se audă o gălăgie care îl laudă pe Dumnezeu. Aceasta este o bucurie sinceră, fără mari veleități artistice, bucuria de a trăi. Aici avem o teologie a închinării, o învățătură despre lauda Domnului. În Biserică este loc și de închinarea plină de artă a celor talentați, și de închinarea tăcută, meditativă, a înțelepților, dar și de zgomotele voioase ale tuturor. Toți sunt chemați să îi aducă laudă voioasă și sinceră lui Dumnezeu (1-2).

Oamenii vrăjmași ai lui Dumnezeu se prefac că îi dau laudă, ei îl lingușesc (3). Mărimea puterii lui Dumnezeu îi face să se închine – dar ei o fac de fațadă, de obligație și nu îl acceptă de bunăvoie ca Domn și Dumnezeu în adâncul inimii lor. Se înțelege astfel că judecata finală va cuprinde și oameni care s-au închinat doar superficial, alături de mulți credincioși adevărați, dar nu au aparținut într-adevăr lui Dumnezeu și nu au fost născuți din nou. Poate că de aceea ei se înfricoșează de lucrările lui Dumnezeu (3). De fapt, cei credincioși strigă de bucurie, doar cei răi se înfricoșează. Acolo unde este dragoste nu mai este frică, pentru că „dragostea desăvârșită izgonește frica” și „cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18).

În esență, însă tot pământul se va închina și îl va lauda pe Dumnezeu, Numele lui (4). Aici, cu siguranță este vorba despre evanghelizarea întregii lumi.

După ce vorbește despre experiența eliberării poporului din Egipt (5-8), psalmul adoptă un ton mai personal, despre experiențe mai apropiate. Dumnezeu ne păstrează sufletul prin încercări, dar le lasă ca să ne curățe ca argintul sau aurul curățat prin foc. Aici nu mai este vorba doar de Marea Roșie. Aici este vorba despre credința noastră curățată ca prin foc (1 Petru 1:6-7) sau despre încercarea credinței care

are ca rezultat binecuvântarea, răbdarea (Iacov 1:2-3, Maleahi 3:3). Uneori, Dumnezeu lasă greutăți peste noi ca să ne curățească, și forța laudei și a credințioșiei ne ajută să trecem prin ele fără pierderi.

De aceea, David promite să îl laude pe Domnul cu jertfe de mulțumire și cu juruințe împlinite (13-15), cu laudă și mărturie (16-17) și promite să își păstreze sufletul curat, fără cugetări ascunse și necredincioase (18-20). Condiția curăției sufletește interioare este foarte adevărată și astăzi.

PSALMUL 67: RUGĂCIUNEA URĂRILOR FRUMOASE ȘI A BINECUVÂNTĂRII

Nu poți pleca la drumul vieții, spre încercări și binecuvântări viitoare, fără o urare frumoasă, din inimă. Psalmul 67 este exact o asemenea urare frumoasă. Ea ne aduce aminte de binecuvântarea pentru copiii lui Israel, din Numeri 6:23-27, când spune „Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi fața Lui” (67:1). Drumul înainte al credinciosului se bazează pe lumina prezenței Domnului (1), pe cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor sale (2), pe mărturia laudei sfinte (3, 5), pe judecata, intervenția, și învățătura Domnului (4), pe binecuvântările pe care El le dă vieții noastre (roadele pământului, 6), pe însoțirea și puterea lui cunoscute până la marginile pământului (7, iarăși este vorba despre misiune și evanghelizare). Acest psalm se aseamănă, în același timp, și cu rugăciunea Tatăl nostru. Voia lui să se facă, pe pământ așa cum este în ceruri!

APLICAȚII:

Cum experimentezi lauda sinceră și cântarea spre gloria lui Dumnezeu, în viața ta?

Ai avut parte de încurajare în viața ta, privind la experiențele celor credincioși de altădată?

Ce metode de curățire sufletească poate folosi Dumnezeu în viața noastră și de ce? Ne păărăsește El vreodată? Care este scopul lui final?

Cât de important este să știm să binecuvântăm pe cei ce pleacă într-o experiență a vieții? Ce fel de rugăciuni sau binecuvântări folosești?

Psalm 68, Binecuvântarea victoriei evangheliei

Psalmul 68 este un psalm al victoriei evangheliei și al mântuirii. Cântarea lui David este plină de vești bune și de mărturii ale gloriei lui Dumnezeu. Este o adevărată sărbătoare a profeției despre Hristos, o masă bogată în adevăruri mărețe despre mântuirea noastră. El se folosește, în principal, de istorisirea victoriei lui Moise împotriva lui Og, regele Basanului (Numeri 21:31-35), dar privește și la victoriile lui David și, mai ales, la victoria finală a lui Dumnezeu, pentru Israel, pentru Mesia-Hristos, în viitor.

Mai întâi, psalmul începe cu o cântare despre alungarea vrăjmașilor lui Dumnezeu. Ei vor dispărea ca fumul dinaintea lui și se vor topi ca ceara, nu vor putea sta în picioare (1-2). Aceasta este soarta forțelor răutății.

Psalmul laudă apoi întoarcerea victorioasă a Domnului, a lui Hristos, și strigă, la fel ca Ioan Botezătorul (3-4): „faceți drum celui ce înaintează prin câmpii” (Matei 3:3, Marcu 1:3, Luca 3:4, Ioan 1:23, Isaia 40:3, 57:14).

Victoria evangheliei aduce și ajutor pentru cei nedreptățiți și uitați, pentru orfani și văduve. Dumnezeu este numit aici „tatăl orfanilor, apărătorul văduvelor”. Acest titlu este unul din cele mai frumoase titluri ale lui Dumnezeu și chemări date nouă ca să îl urmăm. Apoi, ni se spune că Dumnezeu dă o familie celor singuratici și părăsiți, și îi eliberează din robia și prizonieratul păcatului, dându-le un nume, un viitor și o împărăție (7). Numai cei răzvrățiți rămân singuri și fără casă ori loc al lor în univers: vor locui în locuri uscate, spun versetele 5-7. Aceasta este starea celor răzvrățiți față de Dumnezeu: totul în jur este pustiu, și nu au o familie la care să țină. Aici este inclusă și o mică descriere a mântuirii, precum și o scurtă prezentare a soartei celor răi.

Următoarea veste bună vine din trecut și ne aduce aminte de faptul că Dumnezeu reușește întotdeauna în planurile sale. El și-a scos poporul din Egipt, l-a format în pustie și i-a dat legile sale pe Sinai, ai poi a reușit să îi ducă în Canaan și să îi așeze acolo (8-9). O țară frumoasă pentru cei nenorociți (10). La fel va fi și cu mântuirea noastră: vom vedea cu ochii noștri cum Dumnezeu aduce victoria finală, cum timpul de pribegie de acum se va încheia, la venirea lui Hristos.

Evanghelia va fi vestită cu bucurie și de bărbați și de femei. Versetele 11-12 rostesc două extraordinare vești bune: femeile vestitoare de evanghelie sunt o oștire uriașă, și chiar cele ce stau acasă, pot face această vestire și pot participa la împărțirea prăzii. Aici se arată caracterul deplin al victoriei, ca în 1 Samuel 30:18-25, când David a impus o lege de felul acesta, așa încât și luptătorii și păzitorii taberei să aibă aceeași parte la victorie și pradă. Victoria va fi foarte bogată, și toți vor avea parte de ea, și cei din prima linie (lucrători, misionari,

păstori, evangheliști, etc), și cei din linia a doua. În același timp, victoria se poate obține peste tot. Și în lucrare directă, și acasă, și de bărbați și de femei, și prin evanghelizare publică și prin exemplu personal, acasă, în gospodărie, între vecini și vecine.

Psalmul 62:11 spunea „o dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit...”, iar psalmul 68:11 spune „un cuvânt spune Domnul și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire...”. Psalmul se referă la o poruncă a lui Dumnezeu, la un strigăt de bătălie, sau la strigătul de victorie, dar concluzia poate fi mai complexă. Meditația și comunicarea cuvintelor lui Dumnezeu sunt două acțiuni foarte importante în viața Bisericii.

Versetele 12-23 descriu o mare victorie a lui Dumnezeu. Împărații fug încotro văd cu ochii, iar gospodinele frumoase, de acasă, iau parte și ele la împărțirea prăzii. (12). Lupta a fost câștigată de Domnul, iar prada și vestea bună o aud cei de acasă (porumbelul care vestește viața și pacea, ca la Noe, are aripile strălucitoare, acoperite de argint și aur, 13). Dumnezeu totputernic, El-Shaddai, este cel ce i-a împrăștiat pe împărații răutății – iar victoria era frumoasă ca o ninsoare în muntele Țalmon, aducând o vreme nouă și prosperă, nesecetoasă, peste țară. În versetele 15-16, munții Basanului (Hermonului) sunt comparați cu muntele Sionului, pe care stă construit Ierusalimul. Og, împăratul Basanului, fusese învins de israeliții conduși de Moise, la intrarea în Canaan, iar David le aduce aminte de această victorie, împreună cu destinul glorios al Ierusalimului – care pe atunci era doar o cetate iebusită (Numeri 21:31-35, Deut. 3:1-8, Oricât de mari și frumoase ar fi realizările altor popoare, și binecuvântarea dată lor de Dumnezeu, mântuirea și victoria obținută de Dumnezeu în Ierusalim, împotriva păcatului, prin Hristos, este mai frumoasă decât toate! Dumnezeu și-a ales un popor și are un plan victorios.

Versetele 17-19 vorbesc despre victoria lui Hristos și despre mântuirea noastră de păcate. Limbajul este acela al unui rege victorios. În mod special, versetul 68:18 este reluat literal în Efeseni 4:8-10, când este vorba despre crucea, învierea și înălțarea lui Hristos, care după ce i-a izbăvit pe oameni din robia păcatului, le-a dat daruri duhovnicești (calități și slujiri, chemări), pentru creșterea Bisericii. Astfel, cei răzvrățiți altădată, adică păgânii, sunt mântuiți și ajung și ei să locuiască în prezența Domnului (18). David are o putere spirituală incredibilă de a vedea, în viitor, mântuirea tuturor oamenilor, și a păgânilor și a evreilor, prin Hristos.

Versetul 19 este de o frumusețe rară, și spune un mare adevăr: „Binecuvântat să fie Domnul care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, Mântuirea noastră”. De aceea, David se oprește din nou din cântare și ne invită să medităm la acest adevăr. Dumnezeu spune în cartea

profetului Isaia, în Isaia 46:4, astfel: „pînă la bătrînețea voastră Eu voi fi Același, pînă la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mîntuiesc.” Dumnezeu este cel care ne poate izbăvi din moarte (20). Pedepsa pentru cei care totuși vor să trăiască în păcat apare, tot în limbaj poetic, în 21-23. Imaginile de aici, descriu zdrobirea vrăjmașilor Domnului și ne aduc aminte și de Geneza 4, și de Apocalipsa 19.

Victoria Domnului este descrisă în 24-32, printr-o intrare victorioasă în Ierusalim, în Templu. Se vede tot poporul adunat cu bucurie și condus de capetenii poporului (25-27). Domnul va întări împărăția lui Hristos și domnia lui. Marii conducători ai lumii și popoarele lumii i se vor închina, din Egipt, din Etiopia, de peste tot (28-32). Vrăjmașii Domnului sunt descriși prin imaginea unor animale puternice și violente care pîndesc (fiara din trestii, ceata taurilor, viței popoarelor), sunt iubitori de arginți și iubitori de război (30). De aceea, Hristos va fi numit „împărat al păcii”.

Încheierea psalmului ne cheamă la admirație și glorie pentru Dumnezeu (33-35). În mod deosebit, ni se descoperă planul lui Dumnezeu în 68:34, unde aflăm că măreția lui Dumnezeu se vede în două feluri: în gloria lui Israel (și în Biserică), jos pe pămînt, și sus, în cerurile sfinte, unde locuiește plinătatea puterii lui.

APLICAȚII:

Cum își binecuvintează Biserica, Hristos, regele victorios, în Efeseni 4:8-10 și în Psalmul 68?

Ce regulă despre victoria deplină, primită de la Dumnezeu, a instituit David în 1 Samuel 30:18-25?

Cum se face că au și femeile parte importantă în vestirea victoriei evangheliei, a domniei lui Dumnezeu?

De ce spune psalmistul că Dumnezeu ne poartă zilnic povara?

Psalm 69, Binecuvântarea nădejzii și a dedicării sfinte

Este un psalm al crinilor (*shoshanim*), la fel ca psalmul 45. Acolo era un psalm al nunții, aici însă avem o rugăciune a încercării. Ambii psalmi sunt psalmi mesianici importanți. În ce privește contextul apropiat, de la bucuria victoriei evangheliei, din psalmul 68, cartea trece la tristețea morții, în psalmul 69. Multe din versetele acestui psalm sunt citate în Noul Testament în legătură cu moartea lui Hristos. Așadar, victoria evangheliei este posibilă numai pe temelia jertfei mântuitoare a lui Isus. Prima parte a psalmului 69 este plină de durere și întristare, în fața încercărilor (1-29), dar ultima parte este plină de laudă pentru mântuirea Domnului (30-36).

A. 69:1-29, RUGĂCIUNEA CELUI PRIGONIT

Un strigăt după salvare

Introducerea psalmului, 69:1-3, cuprinde marele strigăt de scăpare al lui David. Totul descrie cât de adânc era sentimentul sfârșitului: apele îi amenință viața, se afundă în noroi, cade în prăpastie, strigătul după ajutor îi usucă gâtul, iar ochii se topesc privind la Dumnezeu. Deși a fost un rege puternic, confruntarea cu vrășmașii a continuat tot timpul vieții lui David, în forme diverse, iar el a avut nevoie să strige la Dumnezeu. Cum ne simțim noi când trecem prin confruntări și când strigăm după ajutor? Asemenea experiențe ne fac să ne cunoaștem limitele.

Descrierea răutății vrășmașilor și a nevinovăției celui credincios

Descrierea vrășmașilor și a vinei este impresionantă (4). Ei sunt foarte mulți la număr și puternici, și sunt nedreți. N-am dori să fim vreodată în situația lui David, și mărturia lui este foarte sinceră: „trebuie să dau înapoi ce n-am furat”. Este greu să fii acuzat pe nedrept. Ce arme ai să faci față unei asemenea situații?

Versetele 5-6 descriu îngrijorarea lui David și pocăința lui permanentă. Este adevărat că este acuzat pe nedrept, dar el își cunoaște și greșelile făcute cândva. El le numește „greșelile mele”, „nebunia mea”. Poate că și noi avem capitole mai puțin luminoase în viață. Pocăința lui David este totală. El este îngrijorat ca nu cumva, greșelile lui să îi facă pe cei credincioși să roșească de rușine! Sinceritatea lui și îngrijorarea aceasta ar trebui să fie prezente și în viața noastră.

Puterea de a trăi sfânt

Versetele 7-12 arată că batjocurile primite, nu le primește pentru o vină anume, ci pentru credința în Dumnezeu. El poartă ocară pentru

Dumnezeu, de aceea cei răi îi pun în cântece și îl batjocoresc. Ucenicii lui Isus își aduc aminte de psalmul 69:9 când Domnul Hristos curăță templul la începutul lucrării sale pământești: „căci râvna casei tale mă mănâncă” (Ioan 2:17). Isus dorea ca templul să fie o casă de rugăciune pentru toți, nu o casă de afaceri religioase și câștig (negustorie). David voia și el o închinare deplină și voioasă, sinceră, onestă, și mulți conducători naționaliști sau necredincioși nu îl luau în serios, ci îl ironizau. Chiar și soția sa, Mical, nu l-a privit cu ochi buni. Alții, poate, nu s-au bucurat când a dorit să aducă în Ierusalim chivotul Domnului care se afla în casa lui Abinadab, în cetatea Chiriat-Iearim (1Cronici 13, 15).

În 69:13-18, David își înalță, din nou, rugăciunea de scăpare înaintea lui Dumnezeu. În unele părți parcă ne aduce aminte de Iona (14-15). Să citim rugăciunea lui și să învățăm să chemăm pe Domnul.

Nedreptatea celor răi și pedeapsa ei viitoare

Răutatea și batjocura care îi sunt aduse îi mâhnesc foarte tare inima lui David (19-20). Versetul 21 ne fac să ne simțim la poalele crucii „ei îmi pun fiere în mâncare și, când îmi este sete, îmi dau să beau oțet”.

Vina prigonitorilor lui David este nedreptatea extremă (22-29). Ei „prigonesc pe cei loviți de Dumnezeu” (26) și de aceea, David se roagă ca numele lor să fie șterse din Cartea vieții (28). Hristos s-a rugat altceva, pe cruce, „Iartă-i, căci nu știu ce fac”. Oricum, înțelege un amănunt important: numele tuturor sunt scrise în cartea vieții, la început, dar numele celor necredincioși și răzvrățiți față de Dumnezeu, vor fi șterse. Dumnezeu pornește cu o șansă dată tuturor la viață, la pocăință.

B. 69:30-36, LAUDA ADUSĂ DOMNULUI

Sfârșitul psalmului (30-36), ne aduce aminte că Domnul ascultă rugăciunile săracilor și celor în nevoi (33), și se bucură de lauda și recunoștința noastră mai mult decât de jertfe (30-31). Domnul are în plan să restaureze Israelul și să își binecuvinteze poporul. Prin asemănare, Domnul are planuri bune cu toți cei mântuiți. El va extinde Împărăția sa pe întreg pământul, în întreg universul, și își va binecuvânta Biserica strânsă din toate popoarele. Două națiuni idolatre, foarte mândre cu zeitățile lor, sunt descrise că vin la Dumnezeu cu toată conducerea și cu toată dedicarea, Egiptul și Etiopia. Întoarcerea lui Hristos va fi o mare bucurie pentru întregul pământ, și vom avea surprize mari și frumoase, văzând că civilizațiile și popoare îl doresc pe Hristos și își găsesc împlinirea în El.

APLICAȚII:

Ce resurse ai la îndemână atunci când ești acuzat pe nedrept? Care este metoda cea mai bună ca să îți păstrezi echilibrul spiritual, să fii curajos și să dai o mărturie bună?

Cât de mare este zelul tău sau râvna ta pentru Împărăția lui Dumnezeu?

Ți s-a întâmplat să te simți înghițit de apele încercării? Ce-i de făcut? Cum îți revii?

Care sunt vinile celor nedrepti înaintea lui Dumnezeu, conform psalmului 69? Ați văzut și astăzi oameni purtându-se așa?

Ce spune psalmul despre pedeapsa viitoare a celor răzvrățiți?

Este interesat Dumnezeu de cariera ta, de mărturia de ansamblu a vieții tale?

Psalmul 70, Binecuvântarea dependenței de Domnul

Psalmul 70 este un psalm al strigătului de ajutor intens, la Dumnezeu. El se aseamănă foarte mult cu psalmul 40:13-17. Ceea ce uneori este doar o parte din rugăciunile noastre, poate deveni, oricând, subiectul central, tema unică a unei rugăciuni noi. Se vede, în același timp, că psalmii lui David au fost folosiți în diverse forme sau formate, în rugăciuni mai lungi sau mai scurte.

În mod deosebit, în psalmul 70, apare de două ori un strigăt intens după venirea cât mai grabnică a ajutorului lui Dumnezeu. Această repetare care arată bine nevoia lui David, dar și nevoia noastră după intervenția grabnică a lui Dumnezeu: grăbește, Dumnezeule (v.1), Doamne nu întârzia (v. 5)! Uneori, pur și simplu, nu mai rezistăm și avem nevoie de ajutorul Domnului. Cuvintele acestea arată sinceritatea lui David și nevoia lui. Deși Dumnezeu l-a ajutat întotdeauna și nu a întârziat vreodată, noi simțim foarte intens criza și încercările și îl rugăm pe Domnul să nu întârzie. Foarte interesant, în Apocalipsa 6:10 sufletele martirilor sunt amintite și ele cu o astfel de cerere, pentru că „strigau cu glas tare și ziceau: Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?”

Practic, vine un timp când nu te mai poți ruga Domnului decât cu cereri foarte precise. Adversarii care se bucură de înfrângerile noastre și strigă cu satisfacție „Aha! Aha!” vor fi lăsați de rușine. Cei ce caută să nimicească trebuie opriți. Aceasta este rugăciunea lui David. Oare va răspunde Dumnezeu? Lui David i se pare că Dumnezeu întârzie. Așteptarea răspunsului Domnului este adesea foarte dificilă.

În viața lui David, a existat mereu un răspuns pozitiv la această rugăciune. Prigonirea expresă poate avea și alte răspunsuri în viața noastră. Noi nu am primit o chemare să fim regi, ca David, ci o chemare să mărturisim numele lui Hristos. În ce ne privește, versetele 4-5 rămân foarte actuale și potrivite: „4. Toți cei ce Te caută să se înveselească și să se bucure în Tine! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică neîncetat: "Preamărit să fie Dumnezeu!"... 5. Eu sunt sărac și lipsit: grăbește să-mi ajuți, Dumnezeule. Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu: Doamne, nu zăbovi!” Versetul 5 aduce cu el o comparație frumoasă între noi și Dumnezeu, „eu” și „tu”: Tu, Domnul, ești ajutorul și eliberatorul meu, eu, omul, sunt sărac și lipsit. Aceasta este o stare de dependență totală de prezența Domnului, care este baza vieții de rugăciune.

APLICAȚII:

De ce uneori ne rugăm ca Domnul să intervină mai grabnic, mai repede? De ce ne este greu să așteptăm intervenția Domnului?

Ce trebuie să facem dacă simțim sau credem că Domnul întârzie cu răspunsul la rugăciunile noastre?

Ce ne spune psalmul 70 despre faptul că trebuie să depindem de Domnul, să ne încredem în El? Cum ai putea să descrii o comparație între noi și Dumnezeu, conform psalmului 70?

Psalmul 71, Binecuvântarea perseverenței sfinte

Psalmul 71 este un psalm al perseverenței sfinte. Viața creștină nu are o pauză la bătrânețe, ci ea continuă, cu luptele ei și cu victoriile ei spirituale și la vârste înaintate.

La fel ca în psalmul 70, și în psalmul 71, David se roagă ca Domnul să nu întârzie în intervenția sa (71:12, „vino degrabă în ajutorul meu!”). În plus însă, psalmul 71 este un psalm al perseverenței, al continuității vieții de credință, o rugăciune a unui credincios în vârstă, care a avut și continuă să aibă nevoie de ajutorul Domnului și la bătrânețe, pentru că vârsta înaintată vine cu încercările și greutățile ei (5, 9, 17-19). Este rugăciunea regelui David la bătrânețe, și se potrivește foarte bine cu viața lui Ieremia, la bătrânețe (este posibil chiar să fi fost compus de Ieremia, care să fi luat unele cuvinte din psalmii lui David. Într-adevăr, versetele 1-3 amintesc de psalmul 31:1-3, iar 5-6, 17 de psalmul 22:10-11).

Psalmistul cere ocrotirea Domnului în 1-3. Chiar și la vârstă înaintată, Domnul este în continuare refugiul și scăparea noastră (1, 3), eliberatorul nostru (2), nădejdea noastră (1, 5, 14), cel care ne susține (6).

Toată viața noastră este în mâna lui, de la naștere la tinerețe, din tinerețe până la vârstă înaintată (4-6). Apostolul Pavel amintește de acest gând în Galateni 1:15, iar David meditează mai detaliat asupra acestei alegeri în Psalmul 139. Profetul Isaia redă cuvintele Domnului astfel, în Isaia 46:4, „pînă la bătrînețea voastră Eu voi fi Același, pînă la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mîntuiesc”. Dumnezeu ne cunoaște de la naștere, este lângă noi în tinerețe, și știe și încercările bătrâneții, ca să ne țină sub paza sa, în continuare.

În versetele 9-13, cu deosebire, cel credincios și în vârstă se roagă să fie păzit de slăbiciunile și primejdiile vârstei înaintate. La vârsta aceasta puterile sunt mai puține, ne părăsesc (9). Vrajmașii se simt încurajați să își ducă pe mai departe atacurile, și mai aprig (10). Ei îi amenință viața celui credincios și se sfătuiesc între ei (10, 13). Ei cred că la bătrânețe, Dumnezeu nu își mai ajută credincioșii și nu mai este nimeni să îi scape (11). Există destule exemple în privința aceasta, chiar în Biblie: David, Ieremia, Daniel. Pentru unii, vârsta înaintată este un semnal pentru acuzații, atacuri, nedreptăți. Dumnezeu însă rămâne și atunci ajutorul nostru. Cuvintele lui Pavel cel în vârstă, din 2 Corinteni 4:16-5:8, sunt de un mare ajutor pentru noi, în asemenea situații.

Versetul 7 este mai greu de înțeles. Într-un fel, situația celui credincios este o minune, izbăvirea sa este, de asemenea, o mirare. Cine este cel ce i-a venit în ajutor? Domnul, și de aceea, îl vom lăuda în

fiecare zi. În alt fel, cel credincios este el însuși o minune, pentru că în el se văd și slăbiciunile omenești, și puterea Domnului. În noi sunt la lucru, ca într-un vas de lut, puterile mărețe ale lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:7). Curaj, credincioșie, sfințenie, într-un om cu trup trecător.

Ca răspuns la izbăvire, credinciosul în vârstă, știe că el va continua să nădăjduiască în Domnul (14). El va aduce mărturie despre dreptatea și lucrările puternice ale Domnului (15-16).

Cine îl laudă pe Domnul la tinerețe (17), îl va lauda și la bătrânețe (18). De fapt, mărturia despre felul în care a lucrat Dumnezeu în viața noastră este o slujbă și o oportunitate specială a bătrâneții. Cei în vârstă pot să spună „neamului de acum”, noii generații, precum și generației care va veni, Cine este Domnul și cum a lucrat El (18-20). Astfel, toți vor ști că Dumnezeu ne trece prin necazuri, dar mâna lui puternică ne scoate din ele, ne dă iarăși viața (20). Care este mărturia noastră, dacă suntem în vârstă, față de cei tineri? Cum ascultăm, dacă suntem tineri, mărturia celor în vârstă și cum suntem încurajați de ei?

Psalmul se încheie cu o dedicare deplină pentru lauda Domnului (22-24). Cu bucurie, cu sunet de instrumente (alăută, harfă), cel credincios va lauda pe Domnul pentru că i-a izbăvit viața, sufletul (22-23). El știe că Dumnezeu, în dreptatea sa, îi va face de rușine pe vrăjmașii săi (24). De asemenea, el se roagă ceva neobișnuit, în versetul 21, iar Domnul este gata să asculte, dacă îi suntem credincioși: „Înalță-mi mărimea mea, întoarce-Te și mângâie-mă din nou!”. Este Dumnezeu interesat de cariera noastră, de mărturia de ansamblu a vieții noastre, de un ultim cuvânt cu tărie? Da, Domnul ne va da o mărime deosebită a mărturiei dacă îi suntem credincioși, și aici, și în veșnicii.

APLICAȚII:

Care sunt temerile tale legate de bătrânețe?

Ce putem învăța din încercările lui David, Ieremia și Daniel, pe care le-au avut la vârste înaintate (65-75 de ani)?

Care sunt oportunitățile specifice vieții creștine la vârstă înaintată, în relație cu generațiile mai tinere?

Suntem gata să ascultăm mărturiile celor în vârstă, sau le disprețuim?

Ce încurajări găsim în 2 Corinteni 4:7-5:8, cu privire la încercările vârstei înaintate?

Se încheie războaiele spirituale la bătrânețe? Dar șirul victoriilor se oprește? De ce da, de ce nu?

Psalmul 72, Bindecuvântările domniei alături de Împărat

Cu psalmul 72, și el un psalm mesianic, alături de psalmul 45, se încheie cartea a doua a psalmilor. El este un psalm de întronare, probabil folosit pentru prima dată, la așezarea pe tronul împărătesc a lui Solomon, în prezența lui David (în psalm este vorba și de împărat și de fiul împăratului, vezi 72:1). Aici se fac urări de victorie și domnie glorioasă împăratului lui Israel. Psalmul este compus de Solomon, cel mai probabil, și are trei părți mari: venirea domniei dreptății (1-7), măreția împărăției primite (8-16), și numele glorios al împăratului (17-19). El vorbește despre domnitorul lui Israel, dar se referă și la domnia lui Hristos, inclusiv la domnia creștinilor alături de Împăratul veșnic. Este chiar potrivit ca primele două cărți ale psalmilor, unde cei mai mulți sunt atribuiți lui David, să se încheie cu o anunțare fermă a Fiului lui David, împăratul lui Israel, Mesia.

Domnia lui e o domnie a dreptății, 1-7

Adevăratul împărat sau lider (ori pastor, orice alt conducător) judecă și face dreptate. Aceasta a fost și dorința lui Solomon. Adevărata religie nu este doar plină de vorbe, ci este și plină de onestitate, de dreptate. Dreptatea și bunătatea sunt caracteristicile domniei lui Dumnezeu. Într-o domnie dreaptă, cei neprihăniți (sau drepți) vor putea trăi fără teamă și vor înflori. Dreptatea unei astfel de domnii îl slăvește pe Dumnezeu și este la fel de binefăcătoare ca o ploaie pe pământul uscat. Nu este bine ca liderii să se intereseze doar de spiritualitate, de gloria și frumusețea întâlnirilor de închinare, în vreme ce sunt tolerate abuzurile, sau ei înșiși conduc prin abuzuri și nedreptate. Această observație este foarte valabilă și pentru felul în care soții își conduc familiile.

Împărăția lui este măreață, 8-16

Împărăția lui Solomon a atins cea mai mare întindere, în comparație cu toți împărații (8, 1 Regi 4:25). Totuși, nu a atins niciodată „marginile pământului”. Doar împărăția lui Hristos ajunge peste întregul pământ, în tot universul, de fapt (8, 11). Toți vrăjmașii îi vor fi supuși pe deplin și „vor linge țărâna” (în Orient, vasalii și supușii se închinau regilor sărutând țărâna dinaintea tronului; nu trebuie uitat că în Geneza și șarpele este blestemat să se târască pe pânțe și să mănânce țărână, Gen 3:14).

Pe deoparte, psalmul vorbește despre Solomon și despre împărații lui Israel, pe de alta, el vorbește despre Fiul lui David, Mesia, Hristos. Hristos este acel domnitor din familia lui David care va stăpâni peste

toți împărații lumii, care va face dreptate tuturor, sub care omenirea va înflori cu adevărat. Toți cei credincioși așteaptă cu bucurie venirea lui.

Numele lui este un Nume glorios, 17-19

De aceea, în 17-19, se arată că Numele acestui împărat va fi veșnic. Toți se vor binecuvânta unii pe alții cu Numele lui. Numele lui este slăvit, și tot pământul va fi plin de slava lui. Solomon vede în chip profetic cum împărăția veșnică și mântuirea veșnică aparțin lui Hristos. Ele sunt și binecuvântările domniei noastre, ca Biserică, alături de Hristos, în împărăția sa dreaptă și frumoasă. Învățăm de la Hristos să fim soți și soții așa cum îi place lui Dumnezeu în familiile noastre pe pământ (Efeseni 4), și învățăm de la Hristos că El ne așteaptă să domnim împreună cu El, pe tronul său, mântuiți prin jertfa lui.

APLICAȚII:

Ce calități (trăsături de caracter) trebuie să aibă creștinul, ca fiu al Împăratului ceresc?

Când va atinge Împărăția lui Dumnezeu granițe maxime și cine va fi atunci Regele?

De ce este nevoie de dreptate în conducerea popoarelor?

De ce oamenii se vor binecuvânta unii pe alții cu Numele regelui lui Israel?

Psalmul 73. Nu te compara cu alții, ai credință

PSALMUL 73

Așa cum spune și titlul lui, Psalmul 73 aparține lui Asaf și reflectă trăsăturile caracterului autorului. Psalmistul abordează subiecte aici: pe de-o parte, problema care l-a tulburat pe David în Psalmul 37 și l-a frământat și pe autorul Psalmului 49. Aceasta este întrebarea care se pune de veacuri privind aparenta prosperitate a celui păcătos. Pe de altă parte, a doua problemă este tulburătoare întrebare cu privire la suferința celui neprihănit. După ce au fost dezbătute în fiecare din primele doua cărți ale Psalmilor, aceste doua probleme își găsesc rezolvarea în acest psalm al lui Asaf.

În Psalmul 37 accentul se pune pe cuvântul *așteaptă*. Dumnezeu spune: „Ai răbdare și credință! Triumful celui păcătos va fi de scurtă durată”.

În Psalmul 49 accentul cade pe cuvântul *veghează*. Dumnezeu spune: „Banii nu aduc izbăvirea, iar avantajele pe care le oferă sunt trecătoare”.

În Psalmul 73 accentul este pus pe cuvântul *închinare*. Este mai bine să fie mâna ta în mâna lui Dumnezeu, decât să o ții în buzunarul unui păcătos bogat.

Asaf a avut o problemă care era cât pe ce să-l facă să renunțe la viața de devoțiune pentru Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al bunății, care ajută pe cel neprihănit și stă împotriva celui nelegiuit, de ce oamenii de nimic, fără Dumnezeu, prosperă în timp ce el – Asaf, suferă? (1-3). Lui Asaf i se pare că cei nelegiuiți se bucură de o viață liniștită și în belșug, apoi mor în pace, fara suferință. Și totuși, viețile lor au fost caracterizate de mândrie, cruzime, lacomie, înșelătorie, batjocură, asuprire și lăudăroșie (4-9). Unii dintre oamenii evlavioși au fost ispitiți să urmeze exemplul lor, fiindcă se părea că Dumnezeu nu-i deranjează pe cei nelegiuiți în confortul lor (10-12). Chiar Asaf a simțit uneori că nu era nici un folos în suferința de dragul lui Dumnezeu (13-14).

În tot acest timp, Asaf a păstrat întrebările pentru sine, pentru că nu dorea că îndoielile lui să aducă rușine asupra poporului lui Dumnezeu sau să slăbească credința neamului copiilor lui Dumnezeu (15). Dar, când psalmistul a luat în considerare problema din punctul de vedere al lui Dumnezeu, atunci a văzut un răspuns la aceasta problema (16-17). El a văzut că moartea va nimici viața plină de plăceri și lux a celui nelegiuit, la fel cum trezirea din somn pune capăt unui vis plăcut. Cel nelegiuit se va trezi aflând că Dumnezeu nu a dormit de loc și că acum EL va acționa printr-o teribilă judecată (18-20).

Privind în urma, Asaf vede acum cât de neînțelept, „prost și fără judecată” a fost când s-a îndoit cu privire la Dumnezeu. Desi a acționat ca un dobitoc fără pricepere, Dumnezeu cel vesnic nu l-a parasit (21-23). Acum Asaf vede că în Dumnezeu el are bogății și plăceri care sunt permanente și de mare preț. Ele sunt cu mult mai mare decât bogățiile și plăcerile trecătoare ale celui nelegiuit (24-26). Când psalmistul vede lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu întreaga lui atitudine se schimbă. Asaf nu va mai învidia pe cel nelegiuit, pentru că își găsește deplină satisfacție în Dumnezeu (27-28). Aceasta este marturia finală a lui Asaf. Bogatul își pune încrederea în *domeniile* lui, psalmistul își pune încrederea în *Domnul* lui. Contrar tuturor aparențelor, el are tot ce este mai bun! Odiuioara fusese ispitit să se întrebe ce folos avea slujindu-l pe Dumnezeu. Acum el întreaba ce folos ar avea din toate celelalte.

APLICATII

Care sunt problemele cu care se confruntă cel credincios atunci când este ispitit să umble prin vedere și nu prin credință? Arată trei nemulțumiri care îți distrag atenția de la o viață de ascultare de Dumnezeu.

.....
 .....
 .....

Cum descrie Asaf pe cei nelegiuiți? Avea într-adevăr motive să-i învidieze? De ce da și de ce nu?

.....
 .....

Ce adevăruri, despre sine și despre cei nelegiuiți, a înțeles psalmistul când a mers în Casa Domnului?

.....
 .....

Marturia finală a lui Asaf are ecou și acoperire în fapte, în cazul meu și în cazul tău?

Psalmi 74-75. Stai cu încredere în mijlocul împotririlor

PSALMUL 74

Psalmul 74 este al nouălea din cei 13 psalmi-*maschil* (psalmi doctrinari, de învățatură). Psalmul ne învață cum să ne rugăm când necazurile ne copleșesc, când ni se pare că Dumnezeu este orb și surd la ceea ce se

întâmpla. El se refera la perioada care a urmat distrugerii natiunii Israel. Asiria a cucerit Regatul de Nord în anul 722 i. Hr, iar Babilonul a cucerit Regatul de Sud în perioada 605-587 i. Hr. Poporul a fost dus în robie în tari straine, iar Templul din Ierusalim a fost distrus de către armata lui Nebucadnetar (2 Regi 25:8-12). Tragedia nu consta doar în distrugerea centrului vieții lor religioase - Templul, ci și în concluzia că Dumnezeu i-a abandonat. În plus, amaraciunea anilor petrecuti în exil i-a făcut să se îndoiască de credințioșia lui Dumnezeu.

Psalmistul își începe cantarea rostind familiarul, aproape banalul: „Pentru ce?” A uitat Dumnezeu legământul Lui făcut cu Israel? Cantaretul pare cuprins de deznădejde. În numele poporului el invita pe Dumnezeu să mearga și să cerceteze cetatea Ierusalimului și Templul aflate în ruine. Poate așa își va aduce aminte de legământul Sau si-i va aduce înapoi în țara lor (1-3). Psalmistul descrie profanarea și distrugerea Templului. Paganii si-au pus semnele victoriei lor militare în locul simbolurilor divine din Locasul Sfânt, au sfaramat toate podoabele frumos sapate în peretii Templului, l-au pangarit și au ars toate locurile sfinte din țara (4-8); nici un prooroc sau mesager al lui Dumnezeu nu mai exista în țara „care să stie până când...” (9).

Fără doar și poate, o asemenea priveliste îl va face pe Dumnezeu să iasă din starea de inactivitate și să lucreze pentru poporul Sau (10-11). Cu siguranța, El nu este lipsit de putere, pentru că El a lucrat pentru ei în trecut când a dat izbaviri minunate folosind marea și pustia, ziua și noaptea, vara și iarna. Dumnezeu nu este numai Dumnezeul istoriei, El este și Dumnezeul Creatiei (12-17). Psalmistul nu-și mai bazează apelul și speranța pe circumstanțele terestre, ci pe credințioșia divină. Nu-i va reduce El la tăcere pe cei care-L necinstesc? Nu va izbavi El pe poporul Lui în conformitate cu legământul încheiat cu ei? (18-20). Acționând împotriva asupritorilor, Dumnezeu își poate apăra cauza și poate izbavi pe poporul Lui (21-23).

PSALMUL 75

Spre deosebire de psalmul precedent, Psalmul 75 nu mai pune sub semnul întrebării bunătatea lui Dumnezeu, ci psalmistul împreună cu poporul se bucură mai degrabă de suveranitatea și dreptatea Domnului Dumnezeu și vestesc minunile Lui (1). Un cântăreț care vorbește din partea lui Dumnezeu, răspunde ca și atunci când situația din lume pare fără speranță, Dumnezeu este totuși în control. El va interveni la vremea hotărâtă, și va judeca „fără partinire” (2-3). De aceea, cel rău să nu fie arrogant și îndaratnic, ca un animal pornit împotriva stapanului sau (4-5). Singura înaltare, și care contează, este înaltarea care vine de la Dumnezeu. Parerile oamenilor nu valorează nimic (6-7). Pedepsa, de asemenea, vine de la Dumnezeu și cel nelegiuit va bea din paharul

maniei Domnului până la ultima picatura (8). Conducatorul adunării răspunde apoi, în numele poporului, că ei vor rămâne totdeauna credincioși Dumnezeului lui Iacov și împreună vor înălța pe cel neprihanit și vor doborî toate puterile celor rai (9-10).

„Până când?” striga disperat psalmistul în Psalmul 74. „Până la vremea hotărâta”, răspunde Dumnezeu în Psalmul 75. Dumnezeu lucrează întotdeauna după programul Lui, care nu suferă modificări. Afirmatia este valabilă pentru Universul întreg, și noi, pe pământ, reprezentăm o pagină din marea carte a lui Dumnezeu și ne ordonăm viețile după „vremurile hotărâte de El”.

APLICATII

Nu există răspunsuri acceptabile, pentru rațiune, la unele întrebări. Pe ce se bazează răspunsurile credinței la problemele serioase ale vieții? Cum reacționezi în situații dificile?

.....

.....

Templul din Ierusalim era Casa Domnului. Israelii și mai apoi păgânii au întinat acest loc sfânt și a ajuns să fie distrus. În Noul Testament citim că trupul creștinului este „*Templul Duhului Sfânt*”. Cum ar putea fi întinat acest templu? Dă câteva exemple.

.....

.....

Când se abat nenorociri peste credincioși, unii cer semne de la Dumnezeu și El face cum a făcut și cu iudeii captivi în Babilon întorcându-i la Scripturi. Cu ce scop procedea EL așa? De ce?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Psalmi 76-77. Închină-te Domnului profund

Ca și Psalmul 75, psalmii 76 și 77 contin o specificatie: „către mai marele cantaretilor, iar psalmul 77 precizează „După Iedutun”. Împăratul David a avut trei dirijori care conduceau serviciile de lauda și închinare în Casa Domnului. Unul dintre acestia a fost Iedutun,

numit în 2Cronici 35:15 „văzătorul împăratului” (profetul împăratului). Psalmii care-i sunt adresati au un accent profetic special.

Nu știm exact când au fost scrisi acesti doi psalmi. Cei mai multi comentatori sunt de parere că ei apartin perioadei de după istorica invazie asiriana când Dumnezeu a înfrânt oastea lui Sanherib înaintea porților Ierusalimului. În traducerea greacă Septuaginta, Psalmul 76 contine o nota adițională: „o cântare referitoare la asirieni”.

Dumnezeu are metodele Lui speciale pentru a-i sili chiar și pe oamenii nelegiuți sa-L recunoascăși să accepte suveranitatea Lui. Dar, în adevăratul sens al cuvântului, El a fost și este vestit în mijlocul poporului Său.

PSALMUL 76

În Psalmul 76 Dumnezeu este slăvit pentru mareața eliberare a Ierusalimului din mana inamicului asirian (1-3). Gloria, maiestatea și puterea Sa sunt demonstrate în modul decisiv în care a zdrobit pe inamic (4-6). Cel care apără Ierusalimul este Domnul întregului Univers. Nimic și nimeni nu poate sta înaintea Lui. Puterea Lui este absolută, atât în ceruri cat și pe pământ (7-9).

Răzvrătirea mânioasă împotriva lui Dumnezeu este preschimbată într-o sursa de slavire a Lui, deoarece triumful Lui aduce slava Numelui Lui. Intrucât Dumnezeu va fi glorificat indiferent daca oamenii se supun sau se revoltă, ar fi mai bine pentru ei să-i dea glorie de bună voie aducându-I o închinare adevărată și smerită (10-12).

PSALMUL 77

Psalmul 77 este un psalm născut din durerea unui evreu credincios, Asaf, pe deplin constient că Dumnezeu va pedepsi Imparatia lui Iuda, așa cum a pedepsit Imparatia lui Israel cu care se înrudea aceasta. Inima psalmistului este coplesita de durere și suparare. În necazul sau Asaf striga către Dumnezeu, dar nu primește nici un răspuns (1-2). Cu cat se gandeste mai adanc în sine, cu atât i se mahneste duhul. Se pare că Dumnezeu nu numai că refuza sa-l mangaie, dar chiar nu-l lasa să adoarma (3-4). Asa că sta treaz în patul lui și se gandeste la bunatatea lui Dumnezeu din zilele de altadata(5-6). Atunci Dumnezeu a fost plin de mila cu el; sa-l fi uitat El acum? Asa i se pare, că Dumnezeu nu-l mai ajuta (7-9).

Aceasta este prima jumatate a psalmului. Este o sectiune a suspinelor, a lacrimilor și a întunericii, a întrebărilor care năvălesc în cascadă, dupa care intervine impresionantul *Selah-oprire*.

A doua jumatate a psalmului aduce o schimbare. Suspini se transforma în cantare, întunericii în lumina, lacrimile în lauda. Indoelilor și nelinistilor care nu-i mai dadeau pace, psalmistul le

opune maretia istoriei. Bratul lui Dumnezeu intervenind în istorie, mai ales în istoria poporului Israel, a fost în permanenta un loc de adapost cat se poate de sigur pentru orice israelit credincios. Intreaga istorie a Israelului este o dovada a dragostei și a puterii lui Dumnezeu (10-15). în mod deosebit sunt mentionate trecerea Israelului prin Marea Rosie și venirea lui Dumnezeu la poporul Sau pe Muntele Sinai (16-19). Aceste evenimente sunt o încurajare pentru Asaf. El stie că Dumnezeuul care a povatuit pe Moise și pe Aaron este înca pastorul poporului Sau (20) și vegheaza asupra bunastarii acestuia. De aceea acest Dumnezeu merita o închinare profunda, în duh și adevăr.

APLICATII

Dumnezeu este cunoscut, se descoperă în actiunile Sale. Enumerați cateva dintre ele, așa cum sunt prezentate în acesti doi psalmi. Ce trăsături din caracterul lui Dumnezeu se manifesta în ele ?

.....

.....

.....

La ce ne îndeamnă Asaf în Psalmul 76:11-12? Este invitația validă și pentru credinciosul de astăzi, pentru creștini?

.....

.....

.....

Rugaciunea lui Asaf se aseamănă cu rugaciunea lui Habacuc din Habacuc 3. în ce consta aceasta asemanare (Psa. 77:11-15)?

.....

.....

.....

Psalmul 78. Învață din lucrarea Domnului în istorie

PSALMUL 78

Acest psalm este un psalm-*maschil* scris pentru învățatura. Împreună cu Psalmii 105, 106 și 136, acest psalm este unul din cele patru imnuri naționale ale Psaltirii. În fiecare din ei tema dominantă este aceea a eliberării lui Israel din robia Egiptului. eliberare care scoate în evidență atât măreția și sfینtenia lui Dumnezeu cât și îndurarea Lui. Dumnezeu s-a implicat întotdeauna în desfășurarea istoriei omenirii, și va continua să facă acest lucru. Trecutul este marele comentator al prezentului și marele protector al viitorului.

Psalmistul, ca un adevărat dascal, este preocupat de starea spirituală a poporului. Scopul lui este de a comenta evenimentele din istoria lui Israel în așa fel încât generațiile viitoare să fie puse în garda împotriva repetării greselilor trecutului (1-4). Psalmistul sfătuieste pe evrei să-i învețe cu sarguinta pe copiii lor adevărul despre Dumnezeu, așa cum este el descoperit în legea lui Dumnezeu și în istoria lor. Acest adevăr trebuie transmis cu perseverența din generație în generație (5-7). La un moment dat a intervenit o întrerupere în acest lanț didactic și, ca rezultat, s-a instalat haosul. Psalmistul citează exemplul lui Efraim, care „au dat dosul în ziua luptei” pentru că nu au mai avut o credință vie, bazată pe revelația în istorie (8-11).

Până la sfârșitul psalmului - Asaf își ilustrează tema pe care a anunțat-o deja: este important să ascultăm de glasul istoriei. Pentru aceasta el prezintă două perioade importante din istoria Israelului: perioada conducerii divine (12-66) și perioada conducerii davidice (67-72).

Perioada conducerii divine are două subdiviziuni: perioada dezrobirii poporului Israel (12-16) și perioada decaderii lui Israel (17-66). Perioada dezrobirii arată modul în care l-a izbăvit Dumnezeu pe Israel din robia Egiptului (12) și apoi modul în care l-a îndrumat Dumnezeu pe Israel (13-16) trecând poporul prin apele morții (Marea Rosie) și ducându-l la apele vieții. De două ori s-a întâmplat acest lucru: o dată, la începutul călătoriei în pustie la Refidim, când Moise a trebuit să lovească stanca și alta dată la Cades, către sfârșitul călătoriei prin pustie, când Moise a trebuit să vorbească stancii. Dumnezeu a deschis de două ori rezervoarele Sale ascunse pentru a potoli setea poporului. Dar cum a răspuns Israel la aceasta mare izbăvire, la aceasta mare răscumpărare?

Cu răspunsul la această întrebare se ocupa restul psalmului. În perioada decaderii Israel l-a ispitit pe Dumnezeu în trei moduri: prin pofta firii, cu amăgirea lumii și cu minciunile Diavolului. Dumnezeu despicasă stanca și le-a dat apă de baut, dar ei „n-au încetat să se

razvrtească împotriva Celui Preainalt...cerând mancare după poftele lor...” (17-20). Dumnezeu le-a dat carne, dar i-a lovit judecata Lui. L-au ispitit pe Dumnezeu în legătura cu amagirea lumii (40-45). Dumnezeu i-a scos din robie și i-a adus la binecuvântare: „Da, n-au încetat să ispitescă și să întarate pe Sfântul lui Israel. Nu și-au mai adus aminte de puterea Lui” (41-42). L-au ispitit pe Dumnezeu și prin minciunile Diavolului. „L-au separat prin înalțimile lor și I-au starnit gelozia cu idoli lor” (58). Din cauza aceasta Dumnezeu a parasit pe poporul Sau și a permis vrajmasilor să-i supună (59-64). Insa, în îndurarea Lui, El i-a strans din risipirea lor (65-66). Întregul psalm se desfășoară între *altadatăși acum, între ce-a făcut Israel pentru Dumnezeu și ce-a făcut Dumnezeu pentru Israel, între păcatele și apostazia poporului și judecata și îndurarile Domnului.*

Perioada conducerii davidice prezintă trei adevăruri fundamentale: semintia pe care a ales-o Dumnezeu a fost Iuda, nu Iosif; locul pe care l-a ales Dumnezeu a fost Sion, nu Șilo și persoana pe care a ales-o Dumnezeu a fost David, nu Saul (67-72). Titlul cu care este prezentat David nu este împăratul lui Dumnezeu sau profetul lui Dumnezeu sau psalmistul lui Dumnezeu, ci „David, robul Sau” (70). Este titlul cel mai înalt în Împărăția lui Dumnezeu.

Asadar, istoria ne învață adevărurile divine. Ea ne învață cum să evaluăm slăbiciunea caracterului omenesc și taria caracterului minunat al lui Dumnezeu. Este lecția pe care ne-o dă acest psalm și este lecția pe care ne-o oferă istoria fiecăruia dintre popoarele lumii.

APLICATII

Cum pot fi modelate benefic mintea și inima copilului în vremea exploziei actuale de informații ?

.....

În lumina învățaturii Noului Testament, care este semnificația lovirii stâncii Refidim, și la Cades ? Ce consecințe a avut pentru Moise? De ce?

.....

Cum l-au ispitit evreii pe Dumnezeu în pustie și cum poate fi ispitit și astăzi de către cei care se numesc creștini?

.....

De ce l-a ales Dumnezeu pe David și l-a lepădat pe Saul ? Care este legătura dintre această alegere și expresia “robul Domnului” ?

.....

.....

Psalmi 79-80. Așteaptă ajutorul Domnului în dilemele vieții

PSALMUL 79

Psalmul 79 își are originea în timpul invaziei babiloniene, când nu numai Templul a fost jefuit și ars, ci tot Ierusalimul a fost distrus, iar evreii deportați. Contextul istoric pentru Psalmul 80 nu este clar. Însă, amândoi psalmii sunt strigăte de ajutor către Dumnezeu pentru izbăvire, după ce Israel a suferit înfrângere și pustiire. Psalmul 79 este mai plin de tristețe, în timp ce psalmul 80 este mai plin de nădejde. Adesea, în încercări, și rugăciunile noastre au aceste două trăsături.

Psalmul 79 începe cu priverile de jur împrejurul Ierusalimului, care era una de groază. Templul a fost distrus, cetatea era în ruine, iar trupurile neînsuflețite ale apărătorilor cetății au ajuns hrană pentru păsările cerului și fiarele câmpului. Uciderea celor numiți de psalmist „robii și credinciosii Domnului” era ceva îndeajuns de tragic, dar a lăsa trupurile neîngropate constituia un adevărat sacrilegiu. Era cea mai mare dezonoare pentru evrei, care întotdeauna și-au îngropat morții cu decență. Ocară se adaugă la tristețe prin batjocurile neîntrerupte ale vecinilor lui Israel (1-4).

Este adevărat, distrugerea Ierusalimului a fost judecata lui Dumnezeu asupra națiunii din cauza păcatelor lor, dar, întreaba poporul, aceasta nu este de ajuns? Nu ar trebui ca Dumnezeu să-și reverse judecata și să pedepsească pe aceia care „au mancat pe Iacov și i-au pustiit locuința?” (5-7). Poporul striga către Dumnezeu să le ierte păcatele și să-i restaureze în țara lor. În felul acesta Dumnezeu va reduce la tăcere pe acele națiuni care și-au batut joc de El considerând că nu avea putere să-i izbavească pe ai Sai (8-10). Poporul dus în robie striga către Dumnezeu să-i scape și să pedepsească pe cei care batjocoresc pe Domnul. Pentru aceasta psalmistul apelează la natura și caracterul Domnului care nu trece cu vederea nici gemetele copiilor Sai, nici batjocura vecinilor lui Israel (11-12). Psalmul se încheie cu promisiunea „Doamne, nu vom uita niciodată să-ți dam din nou lauda și onoarea care îți se cuvin” (13).

PSALMUL 80

Și în Psalmul 80 poporul strigă către Dumnezeu după ajutor și să intervina în mod hotarat ca să-i salveze din situația grea din prezent (1-3). Ei sunt doborâți de atâta necaz. Li se pare ca Dumnezeu i-a uitat, iar vrășmașii lor își bat joc de ei fără mila (4-7). Când se gândesc la trecutul slăvit al națiunii lor, ei se întreabă pentru ce trebuie să sufere o asemenea ocară. Israel, comparat cu o viță de vie, a fost adus din Egipt în Canaan, unde a crescut, s-a întins, a umplut țara și a trecut dincolo de hotare ajungând până la raul Eufrat (8-11). Vița care este

adevăratul Israel, pe care îl binecuvintează Dumnezeu și aduce roadele dorite este însă Mesia, Hristos.

Psalmistul cere îndurare lui Dumnezeu, ca să pună capăt și să nu mai permită animalelor salbatice din pădure să jefuiască și să distruga via Sa, să nu mai permită natiunilor inamice să-l zdrobească pe Israel (12-13). Întregul popor se roagă lui Dumnezeu să scape națiunea aflată în suferință și să salveze via atât de pagubită și să-i dea o creștere sanatoasă (14-16). Ei se roagă ca Dumnezeu să-i redea lui Israel puterea pe care o avea altadata, în calitate de popor ales al lui Dumnezeu (17-19). De asemenea, nu pierde din vedere să se roage pentru împărat, chiar pentru Mesia, Hristos, Unsul, adică pentru „fiul omului”, conducătorul pe care Dumnezeu îl va alege ca să restaureze națiunea (15-17). Refrenul psalmului „Ridica-ne iarasi” încheie psalmul cu o notă de speranță, ancorată în Domnul, Dumnezeul oștirilor.

APLICATII

De ce este Asaf plin de încredere în Domnul, în 78:13, în ciuda încercărilor și îngrângerilor lui Israel?

.....

.....

.....

.....

Metafora cu vița de vie folosită de Asaf în 80:8-13, o întâlnim și la profeții Isaia și Ieremia. Ce asemanari găsiți între prezentarea lui Asaf și prezentările celor doi profeti ? Ce sau (și) cine este vița de vie a lui Dumnezeu? De ce Isus spune „Eu sunt vița”?

.....

.....

.....

.....

Care este refrenul care se repeta în psalm și care este semnificatia numelor lui Dumnezeu folosite ?

.....

.....

.....

Psalmi 81-83. Mustrarile Domnului și calea pocăinței

Inteleptul Solomon, în cartea Proverbe, face o afirmație cât se poate de adevărată și probată de-a lungul timpului de poporul credincios al lui Dumnezeu: „...sfatul este o candelă, învătatura este o lumină, iar îndemnul și muștrarea sunt calea vieții” (Proverbe 6:23). Acești ultimi trei psalmi ai lui Asaf întaresc afirmatia inspirată de Duhul Sfânt.

PSALMUL 81

Psalmul 81 este un cântec care era cântat la sărbătoarea anuală a corturilor (Levitic 23:33-36, 39-43). Psalmul începe cu reamintirea poruncii date de Dumnezeu lui Israel să țină aceasta sărbătoare veselă în amintirea bunătații arătate de Dumnezeu prin eliberarea poporului Său din Egipt (1-5). Dumnezeu le aduce aminte cum El le-a descărcat povara robiei de pe umeri și le-a purtat de grija în calatoria prin pustia stearpă (6-7). La muntele Sinai le-a dat legea, cu promisiunea ca El va continua să le poarte de grija, dacă ei ramaneau credinciosi Lui (8-10). Dar neascultarea lor încăpățânată i-a lipsit de primirea binecuvântării lui Dumnezeu (11-12). Totuși, Domnul dorește și așteaptă pocăința poporului Său și o loialitate deplină; atunci El va putea să toarne și mai multe binecuvântări peste ei și într-un mod mult mai măreț decât cel experimentat de strămoșii lor altadată în pustie (13-16).

PSALMUL 82

Psalmul 82 este scris împotriva tuturor celor care actionează nedrept din poziția lor de reprezentanți ai lui Dumnezeu în administrarea dreptății. Acestia sunt chiar numiți “dumnezei” (în ebraica - *elohim*). Dar Dumnezeu Elohim este Judecătorul Suprem. Expresia “dumnezei” (versetele 1, 6) este un nume al funcției, un titlu care le-a fost dat de Dumnezeu, cu autoritate de judecatori. Merita mentionat și faptul ca Domnul Isus Hristos a citat versetul 6 atunci când a afirmat ca este Fiul lui Dumnezeu, în Evanghelia după Ioan 10:34 “ ...Nu este scris în Legea voastra: Eu am zis: sunteti dumnezei?”

Psalmul începe cu persoana lui Dumneșeu care stă pe scaunul de Judecător Suprem. El prezidează un tribunal în care judecătorii înșiși sunt judecați și puși sub acuzare. În loc să scape pe săracul lipsit de ajutor din mana celor rai și puternici, acești judecatori corupți țin partea celor care au influență și bani (1-4). Pentru că ei sunt orbi la orice dreptate, adevăr și milă, nu exista nici o stabilitate, siguranța în societate (5). Ei pot avea poziții înalte, dar nu se pot salva în ziua în care ei însisi vor fi judecați și vor fi nimiciți împreună cu toți cei nelegiuți (6-8). La finalul istoriei Dumnezeu va conduce și va judeca nu doar pe poporul Israel, ci pe toți locuitorii pământului. Atunci dreptatea va triumfa.

PSALMUL 83

Psalmul 83 prezintă un alt tablou al opoziției față de Dumnezeu. El se referă la atacul asupra Israelului din partea națiilor străine, care urasc pe Israel ca rezultat al urii lor față de Dumnezeu (1-4). Scopul lor este nimicirea: „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel” (4). Din toate partile vrășmașii se strâng toți, cu o inimă, să lupte împotriva lui Dumnezeu și împotriva poporului Său (5-8). Dar, exact așa cum Dumnezeu a înfrânt pe Sisera și Iabin pe vremea Deborei, și cum a biruit pe madianiți în vremea lui Ghedeon, la fel Dumnezeu va birui din nou armatele care se vor strange împreună (9-12). Psalmistul se roagă ca distrugerea acestora să fie deplină (13-15) ca să se știe pe tot pământul că Dumnezeu este Suveran puternic și că Numele Lui sfânt trebuie slăvit (16-18).

Scopul principal al pedepsei lui Dumnezeu este pocăința păcatosului. Totuși, dacă oamenii vor respinge această șansă, nu mai rămâne nimic de făcut, doar așteptarea mâniei și a judecării.

APLICATII

Care era scopul sărbătorilor în istoria lui Israel și ce semnificație avea sărbătoarea corturilor?

.....
 .....
 .....

Ce înțeles are îndemnul „deschide-ți gura larg și ti-o voi umplea” (Psalm 81:10)?

.....
 .....

Din cauza neascultării, poporul lui Israel a fost lăsat în voia pornirilor lui. Ce oportunități au ratat?

.....
 .....

Expresia „să nu se mai pomenească numele lui Israel” s-a auzit de multe ori în trecut și se aude și astăzi în plin secol XXI. Care poate să fie motivul acestei atitudini din partea inamicilor poporului Israel?

.....
 .....
 .....

Psalmi 84-85, Binecuvântarea Domnului și recunoștința omului

Psalmii fiilor lui Core sunt exemple de imnuri scrise prin contribuția unui grup întreg de leviți. Domnul nu a pedepsit în Exod, în pustie, familia lui Core pentru totdeauna, ci doar pe cei ce au fost vinovați atunci. Fiii lui Core au continuat să slujească în chemarea lui Dumnezeu la închinare, au slujit frumos și au fost binecuvântați! Ambii psalmi, 84 și 85, sunt compuși după întoarcerea din robia babiloniană. Ei exprimă bucuria închinării, o relație apropiată și personală cu Dumnezeul mântuirii noastre, și dorința de a rămâne credincioși fără alte răzvrățiri sau depărtări de Dumnezeu în viitor.

Psalmul 84

Psalmul 84 este unul din cei mai frumoși și mai pozitivi psalmi din Biblie. Este plin de voieșie, de dorința de a fi în prezența Domnului. În general, comentatorii au deosebit în el trei momente distincte ale apropierii pelerinilor de Templul din Ierusalim: (a) drumul spre cetatea care se vede frumoasă la orizont, (b) apropierea prin valea Beca de poarta cetății, și (c) închinarea din Templu, în final. Mulțumirea și recunoștința credinciosului către Dumnezeu, se văd în fiecare cuvânt al psalmului. Ne vom uita, acum, la cele trei etape ale drumului spre Templu și la rugăciunea înălțată în timpul lor.

Apropierea de Templu (1-4).

Prezența Domnului face ca zonele unde El se manifestă, să fie plăcute. Adevărata relaxare și adevăratul bine sufletesc se întâlnesc la Domnul. Psalmistul simte fizic acest lucru: și sufletul și inima, și trupul, strigă după prezența lui Dumnezeu cel viu. Când un îndrăgostit se gândește la persoana dragă, este atras și cu sufletul și cu trupul. Când un credincios se gândește la Dumnezeul mântuirii sale, îl dorește cu toată ființa sa. Dumnezeu este primitor și generos. Păsările se bucură de grija lui, dar oamenii și mai mult (Luca 12:6-7, Matei 10:29-31). Te simți acasă și bine-primit, în prezența lui Dumnezeu?

Străbaterea văii Beca spre Ierusalim (5-8)

Înainte de intrarea în Ierusalim, drumul pelerinului trecea printr-o vale scurtă cu pereți înalți, stâncoși. Ea a devenit simbolul încercărilor vieții, a plânsului (acolo era copaci cu rășini balsamice, care se prelingeau pe scoarța lemnului, ca și cum ar fi fost lacrimi). La capătul văii era victoria, adică sosirea, intrarea în Ierusalim.

Toți trecem prin diverse văi ale plânsului în viață, prin încercări, necazuri, situații dificile. Atunci când ești în prezența Domnului însă chiar și încercarea devine o ocazie a binecuvântării, un loc cu izvoare,

un loc al ploii binecuvântate, cum spune 84:6. Crești în putere și ajungi să stai în prezența Domnului (7). Domnul ascultă rugăciunile dacă este pocăință (84:8; amintirea numelui lui Iacov, aici, care înseamnă „înșelător”, se referă implicit la recunoașterea păcatelor poporului Israel și la pocăință; și noi trebuie să ne recunoaștem sincer greșelile).

Rugăciune pentru viitorul țării, rugăciunea din Templu (9-12)

Închinarea pelerinului se încheie cu rugăciune pentru Unsul (Mesia), care aici se referă la împăratul lui Israel. Marele și unicul Mesia însă este Hristos, și noi știm că El stă la dreapta lui Dumnezeu. Domnul este scutul nostru (9, 11). O singură zi petrecută în bucuria închinării este mai prețioasă decât o viață de o mie de zile în locuri străine... A fi ușier sau ultimul în fața Casei Domnului (în pragul casei), este un lucru mai prețios decât a locui în camerele unui palat păgân sau în încăperea mare a unui cort regal de lux! Este o hiperbolă, dar ea spune un adevăr deosebit de mare. Prezența Domnului este mult mai nobilă, mai frumoasă și mai prețioasă decât relaxarea oferită de cele mai de lux apartamente, vile, ori castele! Dumnezeu are un caracter minunat și El ne dă bucuria mântuirii. El este ca un soare dătător de viață și ca un scut, care ne apără și ne dă umbra sa în vreme de arșiță (11). Domnul cel puternic (12: „al oștirilor”), este cel ce poate – și vrea – să îți dea fericirea, dacă te încrezi în El.

PSALMUL 85

Al doilea psalm al fiilor lui Core din acest grup este și el o cântare de laudă, dar vorbește mai mult despre nevoile poporului după ce acesta s-a întors din exilul babilonean. Mai întâi, psalmul privește în trecut, cu pocăință, și recunoaște greșelile lui Iacov, bucurându-se de iertarea Domnului și faptul că s-au întors, prin har, în țara lor (1-3). Apoi privește la nevoile din prezent (4-8) și, în final, se uită cu încredere la binecuvântările Domnului din viitor (9-13).

O privire spre trecut (1-3)

La fel ca evreii de atunci, și noi putem recunoaște bunăvoința Domnului față de noi. A avea nelegiuirea iertată și păcatul acoperit, prin Hristos, ca să fim mântuiți, este cel mai mare dar care se poate primit vreodată. Oprirea (Shela) menționată în textul psalmului reprezintă un moment care obligă la meditație. Oare cât de mult înțelegem importanța de a avea nelegiuirea iertată? Oare cât de mult ne-am transformat în bine, în ultimul timp? Se vede din psalm că două întoarceri sunt absolut necesare pentru mântuirea noastră: întoarcerea noastră înapoi, ca să primim o a doua șansă (v. 1 și 2), și întoarcerea lui Dumnezeu, revenirea Lui la planurile de binecuvântare

cu privire la noi (3). Ambele sunt, de fapt, două întoarceri ale lui Dumnezeu: din condamnarea noastră, prin Hristos, și apoi, la o nouă binecuvântare, prin mila sa, tot prin Hristos. Este așa de prețios pentru noi, păcătoșii, ca să primim a doua șansă și Dumnezeu să ne atragă din nou aproape de Sine!

O privire la prezent (4-8)

Fiii lui Core își dau seama, împreună cu tot poporul, că fără învierea venită de la Domnul, ei nu sunt nimic (6-7). Totuși, starea cea nouă, de popor restaurat, binecuvântat, cere ca ascultarea noastră de Dumnezeu să se vadă foarte clar (8). Pacea Lui rămâne peste noi, și dragostea Lui, dacă rămânem credincioși, fără să mai cadem în nebunia neascultării (de ce neascultarea se poate asemăna cu o cădere în nebunie?).

O privire spre viitor (9-13)

Viitorul nostru ne este dat de întâlnirea justiției lui Dumnezeu cu bunătatea sa, a dreptății care cere o plată cu pacea lui Dumnezeu. Acestea se întâlnesc împreună în persoana lui Hristos. Întreaga natură este după voia Domnului, ca într-un nou Eden: credințioșii răsare din pământ, iar dreptatea umple cerurile și ne privește din înălțime. De aceea, 85:12 spune că Domnul ne va da și fericirea și rodirea pământului. Viitorul este bun din cauza intervenției îndurătoare a lui Dumnezeu. În bunătatea lui ne putem încrede pe deplin. În Hristos, dreptatea și condamnarea se întâlnesc cu bunătatea și pacea, și vindecarea. Cine ar putea să stea în fața mâniei și judecății drepte a lui Dumnezeu, fără jertfa de pe cruce a Mântuitorului?

APLICAȚII:

Ce motive avem să dorim închinarea și prezența Domnului (84:1-4)?

.....
 .....
 .....

Cum de este posibil ca atunci când credincioșii trec prin probleme să transforme valea încercărilor într-o „vale cu izvoare” (84:5-7)?

.....
 .....
 .....

Poți spune că 84:11 este adevărat și în viața ta? De ce da, de ce nu?

.....
.....
.....

La ce se referă „întoarcerea” în 85:3-4? Cum poate Dumnezeu să ne „întoarcă” pe noi?

.....
.....
.....

Poate 85:10-13 să se refere la existența ideală a omului pe pământ? Este vorba de Eden sau de noul pământ, sau de binecuvântări date de Dumnezeu în prezent?

.....
.....
.....

Psalmul 86, David și exemplul pocăinței lui sincere

PSALMUL 86

După acești primi psalmi ai lui Core, 84-85, înălțați ca o rugăciune pentru tot poporul – și anume o rugăciune de restaurare și bucurie, vine deodată psalmul 86, o rugăciune personală a lui David, pentru iertare și îndreptare, și ajutor în încercări. Creștinul este și preot care se roagă pentru cei din jurul său, dar este dator să vină și personal, singur înaintea Domnului cu propria-i viață, cu pocăință, cu cereri, și cu mulțumiri, cu mărturisiri.

Contextul acestui psalm nu este precizat, și multe din versetele sale sunt întâlnite și în alți psalmi. Toți responsabilii evrei care au editat cărțile psalmilor au considerat însă că această rugăciune trebuie inclusă aici. Avem totuși câteva indicații cu privire la contextul psalmului 86. David ne arată în versetele 14 și 17 că este vorba de niște oameni mândri și asupritori care îl atacă și că are nevoie extrem de mare de ajutorul lui Dumnezeu. Și noi ne putem confrunta cu astfel de oameni și nevoi. Să vedem deci cum vine David în rugăciune, în această situație.

Mărturisire și cunoaștere de Dumnezeu (1-5)

Mai întâi, David arată că știe cine este și că îl cunoaște și pe Dumnezeu. Deci, știi tu cine ești și în ce situație te afli? David știe că el este un om lipsit, aflat în necaz, în mare nevoie de eliberare. De asemenea, el știe că este credincios, că se încrede în Domnul, și că este iubit de Dumnezeu. Îl cunoști, apoi, pe Dumnezeu? Cum este El prezent în viața ta? David știe că Dumnezeu este bun, îndurător, îndelung-răbdător, plin de credincioșie, care îi ascultă pe cei ce îl cheamă, care este gata să ierte, care face minuni. Nimeni nu se poate asemăna cu Dumnezeu. Să verificăm dacă atunci când ne rugăm știm Cine este Dumnezeu și cum lucrează El și să îi dăm slavă. Să strigăm la Domnul, să ne înălțăm sufletul la El, să îl rugăm să intervină, să fim credincioși.

Rugăciune de laudă și învățare spirituală (6-13)

David reia rugăciunea sa de izbăvire, în 86:6. El știe câteva repere clare de viață din experiențele anterioare, știe, de exemplu, că în ziua necazului la Domnul este scăparea (86:6-10). Niciodată nu ar trebui să uităm, nici noi, lucrul acesta. Domnul este suveran peste viața noastră și peste viața tuturor popoarelor (86:9). Foarte importante sunt și versetele 11-13. David este gata nu doar să îi ceară ajutorul și să slăvească Numele lui Dumnezeu, dar el este gata să învețe din Legea Domnului (din Scriptură) ce este nevoie și să umble în căile Domnului și în adevărul Lui. Nu există izbăvire fără ascultare, mântuire fără

reformare. Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să fie și gata să se schimbe conform cerințelor și valorilor din Scriptură.

Chemare și pledoarie, laudă (14-17)

În încheiere, David arată care este natura necazului său. Mai întâi s-a asigurat că este într-o bună relație cu Dumnezeu, acum el mărturisește că viața îi este în primejdie din partea unor oameni mândri și asupritori, care nu sunt credincioși. David are nevoie de îndurarea Domnului și îi aduce aminte că el și familia sa mereu au fost credincioși. El este fiul mamei sale care a fost și ea o adevărată credincioasă. În necazuri trebuie să știm bine cine suntem, ce identitate avem, și că îi aparținem Domnului. După ce citim 86:17, rămânem în așteptare, alături de David, nădăjduind în intervenția, în semnul de izbăvire pe care îl dă Dumnezeu.

APLICAȚII:

Cum te-ai descrie tu pe tine însuși înaintea Domnului în rugăciune? Ce spune David despre sine în 86:1-3?

.....

.....

.....

.....

Cum îl descrie David pe Dumnezeu în 86:4-8?

.....

.....

.....

.....

Cum se arată David disponibil să învețe de la Domnul, în 86:11-12 și de ce?

.....

.....

.....

.....

De ce se numește David, în 86:16-17 robul Domnului și fiul roabei Domnului?

.....

.....

.....

Psalmi 87-88, Credință în nădejde și în deznădejde

După rugăciunea personală a lui David, din psalmul 86, urmează alți doi psalmi ai lui Core, 87-88. Psalmul 88 îl menționează și pe Heman Ezrahitul (sau, fiul lui Zerah) care era un compozitor profesionist, conducător al corului (la fel ca și Etan, Ezrahitul, din Psa. 89), pe când fiii lui Core erau mai mult amatori talentați în muzică și foarte activi în închinare, membri ai corurilor de la Templu. Prin acești psalmi vedem cum, din nou, Domnul privește la întreg Israelul și la toate popoarele, care își găsesc fericirea în Dumnezeu (Psa. 87), dar se uită și la rugăciunea celui ce suferă singur, și îl roagă să-i vină în ajutor (Psa. 88). Cei doi psalmi arată două fațete ale vieții de credință, rugăciune din perspectiva împlinirii planurilor lui Dumnezeu în istorie, precum și rugăciune din perspectiva suferinței și a greutăților personale.

PSALMUL 87

Este Psalmul gloriei Ierusalimului și al nădejdiei de mântuire a tuturor neamurilor. Fortăreața Sionului, în Ierusalim, era un simbol cunoscut al cetății lui David, la fel cum turnul Eiffel, de exemplu, este simbolul Parisului. Ea a ajuns să fie simbolul prezenței puternice a lui Dumnezeu și al mântuirii Sale.

Ierusalimul are temelii sfinte, glorioase, profetice

Psalmul începe spunând că Ierusalimul (Sionul) are temelii puse pe munții sfinți. Probabil că unul este chiar muntele Sionului, unde a fost înălțat și Templul, dar celălalt este muntele Sinai, al Legii Domnului. Poate că tot aici trebuie incluși, profetic, și dealul Golgotei, precum și muntele Schimbării la față sau Muntele Înălțării și, ca în psalmul 89:12, munții Tabor și Hermon. În Fapte 4:20 femeia samariteancă amintește de muntele Garizim din Samaria unde era locul de închinare al samaritenilor. Munții sunt locurile unde Dumnezeu se revelează pe Sine oamenilor și are loc închinarea noastră.

Acest Ierusalim al omenirii mântuite este numit „cetate a lui Dumnezeu” și a fost descris prin profeții sfinte, glorioase. În Evrei 11:10, Dumnezeu este numit arhitectul și meșterul Ierusalimului ceresc. Apocalipsa 21:11-10, arată că Noul Ierusalim este plin de slava lui Dumnezeu. De ce? Desigur din cauza lui Hristos care ne-a adus iertarea și restaurarea lui Dumnezeu prin jertfa sa de pe cruce.

În Ierusalimul spiritual (Cetatea lui Hristos) își au toți ființa

În mod neașteptat, psalmul 87 devine un foarte puternic psalm evanghelic. Dumnezeu afirmă că recunoaște și țara Egiptului și Babilonul, și Filistia (Palestina), și Tirul, și Etiopia (țara Cush, în sudul

Egiptului, sau Egiptul de sus, de la munte), și spune despre toți „în Sion s-au născut!”. Expresia este absolut revoluționară și este repetată de trei ori, deși în forme ușor diferite. Toate popoarele își au adevărata lor ființă în Hristos, în mântuirea lui Dumnezeu și prin Hristos, care este Mântuitorul din Sion, vor fi primite ca parte din Ierusalimul ceresc.

Dumnezeu face clar pentru toți că Sionul este ceea ce contează (6: El îl întărește) și toate popoarele primesc un loc în el. Toți s-au născut acolo, Dumnezeu îi numără pe toți (ca pe Israel în Exod, Levitic și Deuteronom), îi socotește că sunt ai Lui, și El le scrie numele în cartea vieții: „în Sion s-au născut” (cartea vieții apare în Psa. 69:29; cf. 109:13-14; Exod 33:32; Mal. 3:16; Dan 12:1; Apoc 3:5).

Aici este vorba în mod clar despre un nou început, despre o naștere sau renaștere, sau naștere din nou. Este vorba, de asemenea, de o mare bucurie pentru toate popoarele, pentru că așa sunt descrise în v. 7. Popoarele lumii joacă și cântă și strigă cu glas puternic că izvoarele existenței lor sunt în Dumnezeul lui Israel (8). Bucuria adevărată și imnul sunt forme de manifestare a plinătății Duhului Sfânt. Ele au însoțit mesajul îngerilor și la nașterea lui Hristos, și la învierea Lui.

În ciuda existenței a multor religii, în final rămâne doar Hristos. În final, toată omenirea, toate popoarele, vor veni la El, și toți credincioșii, din orice neam, vor recunoaște că numai El este Mântuitorul și Dumnezeu adevărat, cap al întregii omeniri.

Psalmul reușește să privească în viitor la evanghelizarea întregii omeniri și la mântuirea care este dată tuturor prin Hristos.

PSALMUL 88

După înălțimile bucuriei mântuirii în psalmul 87, vine psalmul 88 și ne aduce în mijlocul unei rugăciuni profund îndurerate, foarte personale. De data aceasta, fiii lui Core nu mai au un mesaj colectiv, așa cum ne-au obișnuit, ci o rugăciune individuală. Este posibil, totuși, se gândească la întregul popor Israel ca la un tânăr care suferă și se vede slab, părăsit, aproape de moarte, și îl roagă pe Dumnezeu să intervină. Este un psalm în care durerea și singurătatea sunt resimțite foarte acut, așa cum le simțea altădată David (1-7, 14-15), în mijlocul încercărilor, sau Iov – în suferință (8-11) sau Iona, în adâncul mării, în pântecul peștelui, înconjurat de ape (16-17).

O rugăciune din cauza apăsării vinovăției, ca David (1-7, 14-17)

O asemenea rugăciune este rugăciunea omului în suferință. În situații grele se poate instala și depresia. Rugăciunea ne arată că psalmistul se simte aproape de moarte, lipsit total de putere, incapabil să iasă din această situație. Rugăciunea din psalmul 88 ne aduce aminte și de alți psalmi sau de cartea Iov (Psa 18:5, 116:3, Iov 17:1, 14).

Este important că el își dă seama că în situația lui este vorba despre o pedeapsă pentru păcate, pentru că „mânia lui Dumnezeu” îl apasă și „toate valurile” Lui (7, 16). Moise, în psalmul 90:7 se roagă în mod asemănător, văzând că noi suntem „mistuiți de mânia lui Dumnezeu”, și se întreabă „și cine ia seama la tăria mâniei Tale?” (90:11). Începutul vindecării este recunoașterea păcatului și a dreptății lui Dumnezeu, și pocăința.

O rugăciune sub povara singurătății, ca Iov (8-13, 18)

Una din experiențele grele ale suferinței este îndepărtarea prietenilor, singurătatea, lipsa de înțelegere, de compătimire (8, 18). Când toți te părăsesc, doar Domnul mai este aproape (Iov 19:13-14, Psal.25:16, 27:10).

Suferința singurătății este resimțită de toți cei ce trec prin greutăți, dar în mod special de cei ce au greșit în viață și au rămas singuri chiar din vina lor. Într-o zi, evanghelistul Billy Graham l-a vizitat în închisoare pe un pastor vestit care căzuse în ispita banilor și delapidase o sumă uriașă de la misiunea unde slujea. L-a găsit în sala închisorii măturând podeaua în tăcere. Omul a început să plângă atunci când Graham l-a salutat și l-a îmbrățișat. Pocăința celor greșiți este ajutată de compătimirea noastră, și refacerea lor sufletească devine posibilă, dacă în loc să îi judecăm foarte aspru, le facem parte de un semn de prietenie și de apropiere (Iov 6:14, 19:21).

Psalmistul îi cere ajutorul Domnului, în timp ce plânge (9). El știe că numai la Dumnezeu este scăparea și, de aceea, nu obosește să vină în rugăciune. El are o mărturie asemănătoare cu cele ale lui David și Iov, când ei îl roagă pe Dumnezeu să le dea viața, pentru că nu cei morți îl laudă pe Dumnezeu, nici nu dau mărturie despre dreptatea sau despre minunile Lui (9-12). Cu atât mai mult, trebuie să o facem noi. Aceasta este adevărata închinare.

APLICAȚII:

Ce vrea să spună psalmul 87:5-6, când afirmă că toate popoarele s-au născut în Sion?

.....

.....

.....

.....

Cum pot să mulțumesc, practic, lui Dumnezeu că suntem incluși și noi, românii, în planul divin de mântuire?

.....
.....
.....

Cum descrie psalmul 88 singurătatea celui încercat? În ce fel te fac aceste declarații să te gândești la Iov și la David, ori la Moise?

.....
.....
.....
.....

Te-ai simțit uneori singur în mijlocul încercărilor? Cum ai putea să încurajezi pe cineva părăsit de prieteni?

.....
.....
.....
.....
.....

Ce e de făcut când ni se pare că Dumnezeu este departe și nu putem vedea că ne ascultă?

.....
.....
.....
.....

În ce fel Hristos ne-a izbăvit de mânia lui Dumnezeu, prin jertfa lui? Vezi 1 Tesaloniciei 1:10, Ioan 3:36, Romani 5:1, 9-10.

.....
.....
.....
.....
.....

Psalmul 89, Hristos este centrul veșnic al creației și al mântuirii lumii

Etan Ezrahitul, sau Etan, fiul lui Zerah, este menționat împreună cu Heman Ezrahitul și cu Asaf în 1 Regi 4:31; 1 Cronici 6:44 & 15:17. Este posibil ca tot el să fie numit și Iedutun, așa cum se deduce din 1 Cronici 25:1-6, 16:41-42. El era conducător al corului de la Templu și împreună cu Heman și Asaf, știau să cânte la harfă și alte instrumente, și compuneau imnuri. El a scris psalmul 89, în vreme ce Heman a scris psalmul 88. Etan a slujit la Templu în timpul lui Solomon, ajungând să vadă și decăderea și împărțirea țării în Regatul de nord și Iuda, în vremea lui Roboam. Psalmul 89 încheie cartea a treia a psalmilor, și ne aduce aminte de măreția lui Dumnezeu în creație și în conducerea Universului, de legământul Său și de lucrarea de mântuire a lumii prin Israel și prin Mesia, de căderea în idolatrie a evreilor și de nevoia lor de întoarcere cu pocăință la Dumnezeu. Este un psalm al perspectivei de ansamblu, asupra lucrării mântuirii.

Domnul este suveran și împărățește peste materie și timp, peste istorie, peste întreg Universul. El a dat binecuvântări bogate, dar a și pedepsit pe poporul Său, când acesta a trăit în neascultare. Etan se întreabă „Doamne, unde sunt promisiunile despre veșnicia domniei lui David, robul Tău?”, iar răspunsul implicit este „ele se împlinesc în Hristos, Fiul lui David, Mântuitorul întregii omeniri, Fiul meu preaiubit”. Psalmul are patru momente speciale de „oprire” (sau de meditație) pe care nu trebuie să le ignorăm (3, 37, 45, 48) și se poate împărți în cinci părți majore, în cinci imnuri și rugăciuni.

A. Imnul credințioșiei lui Dumnezeu și al mărturiei personale (1-4)

Versetele 1-2 repetă de două ori că îndurările și credințioșia Domnului trebuie vestite tuturor. Ele se referă aici la Israel și la familia lui David, „alesul Său”, „robul Său”. dar Domnul are un cuvânt de mântuire pentru toate popoarele și toate generațiile. Toată mântuirea noastră se bazează pe frumusețea, sfințenia, credințioșia și îndurarea Domnului. Caracterul lui este de o frumusețe și stabilitate, de o credințioșie și îndurare uimitoare, fără asemănare. Domnul înnouiește promisiunile sale pentru Casa lui David (în 3-4, vezi 2Sam 7:8-16, și le continuă în 19-37). Etan vede și mărturisește personal despre îndurările și credințioșia Domnului față de Israel. Care este mărturia ta personală în această privință?

B. Imnul slavei Domnului așa cum se vede în creația universului (5-8)

Al doilea motiv de laudă pentru Dumnezeu, pe care îl aduce Etan este frumusețea și măreția lumii create. El îl laudă pe Dumnezeu pentru măreția cerurilor create, pentru întâietate în și autoritate în lumea

îngerilor (fiii lui Dumnezeu, în v. 6, oștirile îngerilor v. 8). Nimeni nu este mai măreț, mai de temut, mai puternic, mai credincios și statornic în planurile sale decât Domnul.

Victoria lui Hristos față de păcatul omenirii, nu este doar o victorie față de nelegiuirea omenească, ci și față de îngerii răzvrățiți. În Hristos toată natura va fi vindecată, și tot universul va fi supus lui Dumnezeu așa cum găsim spus și în alte părți din Scriptură (Coloseni 1:16-20, 2:15, Filipeni 2:9-11, Efeseni 1:20-23, 1 Corinteni 15:24-28).

Toate planurile de mântuire făcute de Dumnezeu pentru lumea noastră se întâlnesc în persoana Mântuitorului Hristos. Lucrarea lui Hristos de mântuire a omenirii începe din zilele creației și face parte din opera lui Dumnezeu, pe care El a văzut-o și despre care a zis, cu aprobare: „este bine”, așa cum a spus despre toate celelalte lucrări ale Sale. De asemenea, este și o mărturie și a dragostei Lui pentru noi, oamenii.

C. Imnul adus pazei Domnului în istoria binecuvântată a lui Israel (9-18)

Imaginea mărilor și a valurilor, în Biblie, se referă de obicei la neamurile păgâne și la revoltele lor, dar uneori se poate referi și la răzvrătirea îngerilor. În vv.9-10, Etan îi mulțumește lui Dumnezeu că i-a distrus pe egiptenii cei mândri în Marea Roșie (în ebraică apare doar substantivul „cei mândri”), când faraon îi urmărea pe evrei. Istoria lui Israel este plină de izbăvirile miraculoase ale lui Dumnezeu. În v. 15, Etan îi fericește pe israeliți că ei sunt poporul care a fost condus direct de prezența Domnului în pustiu, prin norul umbros, ziua, și prin stâlpul de lumină, noaptea, și prin sunetul al trâmbiței, care îi cheamă la acțiune (la călătorie) sau la luptă, cu un sunet clar.

Toată închinarea și dreptatea sunt ale Domnului (Munții Tabor și Hermon erau centre de închinare; Taborul este Muntele Schimbării la față a lui Hristos). Relația lui Israel cu Domnul este atât de strânsă încât Domnul este împăratul lui Israel, scutul lor, fala puterii lor, sursa puterii lor.

Dar, la fel, Domnul este scutul nostru și Împăratul nostru. Hristos este numit chiar Împăratul împăraților și Domnul domnilor (1 Tim. 6:12, dar vezi și Psa. 136:3, sau Deuteronom 10:17). Și noi, creștinii de azi, trebuie să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Israel și să ne rugăm pentru Ierusalim. Ei sunt poporul prin care Dumnezeu ni l-a dat pe Mesia.

D. Îmnul alegerii casei lui David, al cărei moștenitor etern este Hristos (19-37)

Istoria alegerii lui David și, prin el, istoria venirii lui Mesia, fiul lui David, este prezentată în 19-37. Robul Domnului va primi domnia întregului pământ. Marea îl va asculta – și l-a ascultat pe Hristos (dar

aici marea înseamnă și neamurile pământului). Hristos va fi Întâiul Născut (27), domnia lui va fi veșnică (29).

În mod deosebit, Etan subliniază că Domnul i-a promis lui David că nu își va părăsi poporul, chiar dacă va greși, și nu își va încălca legământul cu tronul lui David, chiar dacă fiii săi nu vor păzi poruncile Domnului. Această promisiune este luată de Etan ca o asigurare că Dumnezeu nu va părăsi pentru totdeauna Israelul, chiar dacă a ajuns neascultător. Cerurile, soarele și luna sunt martorii acestei promisiuni (37).

Pe de altă parte, într-adevăr, casa lui David a primit un rege veșnic, care va fi pururi pe tronul universului, pe Isus Hristos. Noi știm bine această împlinire, chiar dacă Etan dorea să sublinieze mai ales izbăvirea lui Israel. Noi știm bine că toate promisiunile date lui Israel se împlinesc în Hristos, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu. Și noi, Biserica, îl avem drept Cap și Rege pe Hristos.

E. Rugăciune pentru izbăvirea lui Israel din ruina prezentă (38-52)

Etan, fiul lui Zerah, a dorit de la început ca în psalmul 89 să plângă pentru Israel și să ceară iertare pentru popor. În ciuda acestei istoriei lor glorioase și în ciuda izbăvirii lor miraculoase din Egipt, poporul s-a depărtat mult de Domnul, iar Domnul a oprit ploaia binecuvântărilor.

În prima parte a rugăciunii, plângerile lui Etan sunt prelungi, dureroase (38-45). El intervine ca un mijlocitor neobosit, vv. 46-48. Oamenii greșesc, viața este scurtă, toți suntem supuși morții și păcatului, spune el, și cere cere îndurare.

În final, Etan vorbește în vv. 49-51 la fel ca Moise în Deuteronom 9:26-29, și își apără poporul, ca nu cumva să fie vorbit Numele Domnului de rău în mijlocul păgânilor. Adesea, pentru destui creștini neascultători, trebuie și noi să ne rugăm în mod asemănător și să mijlocim: Doamne, nu lăsa să fie Numele tău batjocorit!

Argumentul cel mai puternic în orice rugăciune este, astfel, cererea ca totul să fie făcut spre slava lui Dumnezeu. Etan este foarte conștient de acest lucru și, în final, scrie în v. 52, „Binecuvântat să fie Domnul în veci! Amin! Amin!”. Finalul acesta nu încheie doar psalmul 89, ci și întreaga a treia carte a psalmilor (73-89). De două ori Amin pentru această concluzie a lui Etan și pentru rugăciunea sa foarte completă, foarte cuprinzătoare, foarte implicată, cu adevărat mijlocitoare.

APLICAȚII:

Pentru cine este Isus Hristos rege? Ocupă El un loc central în viața ta?

.....

.....

.....

Cum vezi slava lui Dumnezeu în Universul creat?

.....
.....
.....

Ce înseamnă munții și mările peste care își așează Dumnezeu stăpânirea?

.....
.....
.....

Cum se potrivesc cuvintele despre David, robul Domnului, lui Hristos?

.....
.....
.....
.....
.....

Putem și noi mijloci pentru cineva, astăzi, așa cum Etan a mijlocit pentru Israel?

.....
.....
.....

Spune o rugăciune pentru Israel, și una pentru poporul din care faci tu parte, folosind gândurile din psalmul 89.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Psalmul 90, Învăță cum să-ți faci bilanțul vieții

PSALMUL 90

Psalmul 90 deschide cea de-a patra carte a psalmilor Psalmi 90-106. El este singurul psalm atribuit lui Moise în toți psalmii Scripturii. După ce psalmii din cartea a treia au plâns ruina Ierusalimului și s-au rugat Domnului pentru restaurarea Casei lui David, tema cărții a patra este Suveranitatea lui Dumnezeu și domnia Lui peste toate națiunile. Este o temă caracteristică lui Moise, care a scris în Geneza istoria începutului întregii omeniri. Această temă i-a determinat pe unii comentatori să numească cartea a patra „cartea psalmilor mosaici”. Î

În mod specific, psalmul 90, citit adesea la înmormântări, este o rugăciune de mijlocire pentru toți oamenii credincioși, în primul rând pentru evrei (robii Domnului, 90:13), în care cei ce se roagă sunt îndemnați să își facă în mod serios un bilanț atent al vieții. Astfel, mai multe întrebări se desprind din psalm și așteaptă să le răspundem: de ce trăiești? cum trăiești? ce vrei să realizezi în viață? cum te încrezi în Domnul? cum îi ceri Lui ajutorul? cât de lungă speră să îți fie viața? Dacă Moise este autorul acestui psalm, așteaptă-te să te întâlnești cu unul din cei mai compleți și complecși și profunzi profeți ai Vechiului Testament, prin care Dumnezeu însuși să îți dea adevărurile Sale.

Glorie lui Dumnezeu cel veșnic, Creatorul (1-2)

Recunoaște că Dumnezeu cel adevărat și atotputernic este originea vieții tale și casa ta, refugiul tău, locuința ta, căminul tău. Acest lucru nu este adevărat doar pentru tine, ci așa este El pentru toți, generație după generație. Pământul și întreg universul au fost create prin El, dar și cu noi este la fel. Aparținem unui Dumnezeu veșnic. La El este scăparea noastră, viitorul nostru, împlinirea vieții noastre.

Învățătură despre scurtimea vieții omenești (3-12)

Dacă El este creatorul nostru, este adevărat că și moartea noastră tot de El a fost poruncită, dar ca pedeapsă. Nu acesta este planul Lui cel veșnic. Fiii lui Adam au devenit oameni muritori și se întorc în țărână (3-6), dar nu acesta este finalul. Timpul este relativ, existența este trecătoare, dar, așa cum am citit în primele două versete, El este Stăpânul veșniciei și Domnul vieții, și ne vrea cu Sine pentru eternitate.

El nu a decis întoarcerea în țărână în mod arbitrar, ci este o expresie a mâniei Sale față de păcat (7-8). El scoate la lumină păcatele noastre ascunse și le judecă. Păcatul nu este ceva de tolerat în Universul lui Dumnezeu, el trebuie rezolvat cumva, trebuie judecat și înlăturat.

De aceea, ne aducem aminte că Dumnezeu a pus limită vieții omenești. Acum, zice Moise, fără să mai amintească sutele și chiar mia de ani pe care le trăiau strămoșii noștri din vechime și patriarhii dinainte de potop, și chiar după potop, el spune că nu trăim mai mult de 70-80 de ani în medie, și, realizarea lor cea mai de seamă este oboseală (o pedeapsă a Domnului în Geneza, pentru Adam, „sudoarea frunții”) și durere (suferința și moartea). Existența noastră a devenit scurtă, efemeră, și îndurerată (9-11). Rezultatul meditării la această situație tragică ar trebui să fie însă întoarcerea la Dumnezeu, înțelegerea mâniei Lui, temerea de Dumnezeu, înțelepciunea (regele Solomon spunea că începutul înțelepciunii este frica de Domnul, Prov.9:10, 10:27, 14:27, etc.). Cine este înțelept, își va evalua bine lungimea vieții, cauzele ei, posibilitatea de recâștiga o viață lungă, chiar eternitatea, prin Hristos, Domnul nostru (12).

Cereri și rugăciuni (13-17)

Rezultatul normal al acestor constatări este strigătul puternic către Dumnezeu din versetele 13-14: „13. Întoarce-Te, Doamne! Până când zăbovești? Ai milă de robii Tăi! 14. Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta, și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom înveseli.”

Dumnezeu, în adevăr, bunăvoința Sa poate readuce veselia în familia ta, fericirea în casa ta. Tot felul de realizări sau de dotări sau preocupări îți pot aduce relaxare sau, poate, ispite în viață. Dar adevărata desfătare ți-o dă numai Domnul (Psa.37:4, „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima.”) El poate face să se vadă puterea Lui în căminul tău, prin minuni. În același timp, El poate să dea inteligență și durabilitate acțiunilor tale. Așa se încheie psalmul lui Moise: „și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre!” (17b).

Așadar, este adevărat că ne întoarcem în țărână, dar Domnul ne va da mântuirea veșnică și El poate izbăvi acțiunile noastre din pieirea în deșertăciune, în lipsa de semnificație; El le poate transforma în acțiuni care transcend efemeritatea și au roadă veșnică, aducând alinare și încurajare pentru mulți oameni, realizând lucruri care rămân în picioare pentru mult timp, peste decenii și peste sute de ani, peste mii de ani și chiar mai mult. În cel îl privește pe Moise, primirea și darea Legii de pe Sinai, la care a participat și el, și scrierea primelor cinci cărți din Scriptură, sunt lucrări pe care le-a făcut și pe care Dumnezeu le-a întărit în viața Lui și sunt pline de roadă și astăzi.

Era o vorbă între artiști *vita brevis, ars longa*, viața e scurtă, dar realizările artistice țin mult. O altă vorbă zice că viața e scurtă, dar instituțiile durează mult mai mult (deci să înființăm firme, afaceri, mărci, organizații politice, misiuni, acțiuni sociale, etc.). Dar, mai mult

decât aceste observații, deși viața aceasta este scurtă, Domnul îi poate da durabilitate și semnificație, ne poate da viață veșnică.

APLICAȚII:

Cât de normale sunt oboseala, truda și durerea, în viața omului? Există vreun remediu?

.....
 .....
 .....

De ce Moise îl numește pe Dumnezeu „adăpostul nostru”, în fiecare generație?

.....
 .....
 .....

De ce Moise se roagă ca Domnul să ne aducă din nou veselie și împlinire? Cum poate face El așa ceva în viața umană?

.....
 .....
 .....

De ce a ajuns viața umană atât de scurtă, conform Bibliei? Care sunt eforturile omenești și realizările de astăzi în această privință? Care este soluția (care sunt soluțiile) lui Dumnezeu în această privință?

.....
 .....
 .....

Comentează asupra rugăciunii lui Moise din vv. 17. Cum poate Dumnezeu să întărească lucrarea mâinilor noastre? Ce înseamnă acest lucru?

.....
 .....
 .....
 .....

Psalmi 91-92, Paza Domnului ne face optimiști

PSALMUL 91

Psalmul 91 este un psalm al ocrotirii divine, al protecției. El are destul de mult în comun cu psalmul 34 și psalmul 46, mai ales îndemnul să ne încredem în Domnul. Nu este greu să recunoaștem că dorim cu toți această protecție atunci când suntem confrunțați cu încercări, boli, cu ispite, cu confruntări nedorite. În asemenea experiențe, psalmul 91 devine un adevărat imn al încrederii în Dumnezeu. Paza Domnului ne face optimiști. Totuși există și câteva condiții importante pentru această protecție.

Proclamarea ocrotirii divine, mărturia personală (1-4)

Proclamarea ocrotirii divine începe cu o temă din psalmul 90, al lui Moise, anume locuirea în prezența Domnului. „Tu ai fost locul nostru de adăpost, din generație în generație” zice 90:1, iar psalmul 91:1 afirmă ceva foarte asemănător: „1. Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui atotputernic, 2. zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!” . Ideea se repetă și mai precis în v. 9: „Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost! și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare”...

Cine stă într-o relație de prietenie cu Dumnezeu, de locuire în prezența lui, așa cum soția stă cu soțul ei, sau slujitorul cu regele său, acela se va bucura de paza Domnului. Pentru noi, această relație este de credință prin Hristos, de ascultare de legământul lui Hristos, prin care avem pace cu Dumnezeu și devenim copiii Săi, parte din familia Sa.

Dumnezeu este gata să vegheze și să ne pună sub paza Sa în ce privește ispitele (lațul vânătorului), în cazul bolilor și a defăimării (de obicei asta se înțelege aici prin ciumă și pustuirile ei). Grija lui este ca grija unei mame (a unei păsări care își acoperă puii cu aripile) sau a unui suveran, care ne împrumută scutul și pavăza sa, cu credincioșie, în cadrul alianței cu El (așa cum, să spunem, o alianță militară ca NATO promite să intervină în ajutorul oricărui partener al alianței, în caz de nevoie). Proclamarea ocrotirii divine începe cu proclamarea nevoiei de a fi așezat în spațiul unei relații bune, de credință în Dumnezeu.

Încrederea în protecția divină și problema ispitirii Domnului (5-13)

Ocrotirea divină se extinde și în lumea necunoscută a atacurilor demonice ori a comploturilor viclene, acoperite de prefăcătorie și de miniciună. Există pericole vizibile ca săgeata din timpul zilei și pericole neprevăzute, invizibile, neremarcate, ca groaza din timpul nopții (5).

Există molime și ciumă în întuneric (aici comentatorii cred că este vorba de duhuri necurate) și molime care atacă la lumina zilei (corupție, răutate, amenințări, vs. 6). O dată, la sfârșitul unei predici într-o biserică, cineva s-a rugat cu mulțumire Domnului și a spus ceva interesant, Doamne, binecuvântează-l pe fratele X. și te rugăm, păzește-l tu, de lucrurile de care nu se poate păzi singur. Cred că a fost o rugăciune interesantă și foarte practică. Poate ți s-a întâmplat ca, uneori, ca familie, să treci prin încercări sau suferințe, și să înțelegi după aceea că, de fapt, tocmai ați fost feriți de ce era, cu adevărat, cel mai rău. Domnul ne ocrotește cu paza sa providențială, la „milimetru”.

Promisiunea pazei Domnului continuă în psamul 91 cu declarații celebre, care s-au transformat în adevărate saluturi sau motto-uri de viață pentru cei credincioși: „o mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia” (7).

Sunt acestea doar declarații poetice, sau sunt realități pe deplin experimentabile? Desigur, dacă dorim să contextualizăm în cazul unor epidemii sau pandemii, cum este Covid-19, versetele rămân valabile, dar nu exclud responsabilitatea noastră de a acționa preventiv și de a asculta atenționările medicale. Să nu uităm că versetele 91:11-12, au fost folosite de Satana în mod amăgitor, spre ispitirea lui Hristos: „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră”. Dorința Diavolului a fost să îl facă pe Isus să se arunce de pe streășina Templului și să vadă dacă Domnul îl va izbăvi, prin îngerii Săi (Matei 4:5-7, Luca 4:9-12). Chiar dacă a părut să fie o invitație la curaj și mărturie, a fost, de fapt, un mod de a-l ispiti pe Dumnezeu să intervină și să dovedească tuturor că poate face minuni și că își ține cuvântul.

Al doilea verset din psalmul 91 prin care suntem sfătuiți să fim atenți este 91:13, „Vei păși peste lei și peste năpârci și vei călca peste pui de lei și peste șerpi”. El re apare în cuvintele lui Isus din Luca 10:19, în cadrul trimerii celor 70 de ucenici în grupe de câte doi „Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va putea vătăma”, precum și în trimiterea finală a ucenicilor la predicarea evangheliei, după înviere, în Marcu 16:17-18, „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; 18. vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” În Luca 10:19, ese mai degrabă vorba despre spiritele demonice care le stau împotrivă, iar în legătură cu Marcu 16, știm din partea misionarilor că promisiunea este pe deplin adevărată și că adesea, au fost păziți de Dumnezeu în mijlocul predicării evangheliei. Totuși, există grupări creștine, care aduc în închinarea lor elemente de demonstrație cum sunt

manipularea șerpilor, de exemplu, ca să demonstreze că au aceste puteri. Dar ei nu se află deloc în misiune... Trebuie să ne ferim de scoaterea din context a promisiunilor Domnului și de forțarea lor. Apostolul Pavel era în misiune în Malta, și Domnul a făcut ca vipera din vreascuri să nu îl muște (Fapte 28:1-6). Nici unul din versete nu este dat ca să fie motiv de bravură sau de ispitire a lui Dumnezeu, ca să vedem cum își ține sau nu promisiunile.

Mărturia Domnului despre ocrotirea divină (14-16)

Psalmul 91 se încheie cu declarația pe care însuși Dumnezeu o face, că îi va păzi pe cei ce îl iubesc și doresc să îl cunoască. Dumnezeu răspunde la rugăciuni. Deși Dumnezeu a dat pedeapsa morții, pentru păcatul lui Adam și cele ale noastre, tot El este cel care poate da iertare și mântuire, viață lungă și izbăvire, înviere, în ziua revenirii Mântuitorului și întreaga veșnicie celor scriși în Cartea vieții. El este izbăvitorul nostru.

PSALMUL 92

Psalmul 92 reprezintă o invitație la închinare plină de bucurie, pentru că Domnul este măreț și merită toată lauda și închinarea. Așa cum ne spune titlul, acest psalm a fost cântat de Sabat. Pentru orice creștin însă el rămâne un îndemn al bucurie cu ocazia închinării în fiecare adunare a credincioșilor.

Măreția lucrărilor Domnului (1-5)

În introducerea din 1-3, suntem chemați să îl laudăm pe Domnul cu bucurie, și ziua și noapte, și cu vocea și cu instrumentele. În Templul de la Ierusalim, David și Solomon au încurajat o închinare în care măestria cântatului la instrumente avea un loc deosebit.

Să ne bucurăm de lucrările marile ale Domnului, de creație, de viață. Să ne bucurăm de gândurile și planurile lui Dumnezeu descoperite în istoria mântuirii, în Evanghelie, în întreaga Scriptură. Chiar dacă nu le înțelegem pe toate, pe deplin, putem să ne bucurăm pe deplin că El conduce înțelept și puternic întreaga lume.

Evitarea răzvrătirii celor răi (6-9)

Oamenii lipsiți de înțelepciune sau împotriviți lui Dumnezeu (numiți „nebuni” în v.6) nu știu să se bucure de Dumnezeu și să îl laude. Ei pot avea parte de prosperitate, se bucură de averile lor, dar nu aceste lucruri sunt demne de laudă (7). Ele sunt doar averi care pier. Singurul care va fi înălțat în veșnicie este Domnul (8). El va aduce pedeapsa peste cei ce practică răutatea (9). Și acesta este un motiv de laudă.

Refacerea spirituală și un entuziasm nou (10-15)

Psalmul se încheie cu o recapitulare, în contrast, a binecuvântărilor Domnului pentru cei credincioși. Ei primesc o dorință proaspătă de viață (10). Ei vor vedea cum cei răi își primesc răsplata cuvenită (11). Cei credincioși vor crește frumos, ca cedrii din Liban, ca finicii proaspăt înverziti (12-13). Ei nu vor fi doar plini de viață și de speranță, ci vor fi chiar plini de roade (14-15). Viața nu se trăiește doar pentru ea însăși, sau pentru noi înșine. Noi de bucurăm de prezența Domnului și aducem roade care să îl bucure pe El, precum și pe semenii noștri. În Dumnezeu toate sunt drepte și curate (15).

APLICAȚII:

Putem să ne salutăm unii pe alții cu Psalmul 91? Știi vreun poem sau un imn creștin care are idei inspirate din acest psalm?

.....

.....

.....

.....

Care este diferența între a te încrede în promisiunile Domnului și în a-l ispiti pe Domnul cu promisiunile lui?

.....

.....

.....

.....

Enumeră câteva motive din psalmul 92, pentru care îl poți lăuda pe Domnul din toată inima.

.....

.....

.....

.....

Ce loc are bucuria și ce loc au instrumentele în închinarea din grupul sau biserica voastră?

.....

.....

.....

.....

Psalmul 93-95, Suveranitatea eternă a lui Dumnezeu

Psalmul 92, cu titlul „o cântare pentru ziua sabatului” este urmat de alți 5 psalmi (93-97) fără titlu. Unii comentatori au opinat că acești psalmi au fost aranjați intenționat în felul acesta în cartea de cântări evreiască, pentru a alcătui o cântare mai lungă de slujire în ziua sabatului.

PSALMUL 93

Psalmul 93 este primul din seria psalmilor teocratici sau regali (ceilalți fiind Psalmii 95-100) cântări care glorifică Domnia lui Dumnezeu peste lume și peste împărăția lui Israel.

Formele standard de guvernare existente în lume sunt: autocrația (tirania sau absolutismul), monarhia (puterea supremă aparține unei singure persoane-rege, împărat, țar, etc.) și democrația (supremația aparține poporului).

În toată istoria lumii, un singur popor, poporul Israel a cunoscut forma ideală de guvernare și anume teocrația. În acest caz, în fruntea poporului se află nu un om ales de concetățenii săi, nici instalat din proprie inițiativă, ci Dumnezeu însuși, care își exercită puterea prin oameni mandatați de El.

Tema psalmului 93 este suveranitatea eternă a lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu se închină lui Dumnezeu și Îl adoră ca și Creator și Rege. În structura psalmului putem remarca faptul că versetele 1, 3, 4 descriu situații, în timp ce versetele 2 și 5 exprimă mărturii. Meditând la aceste adevăruri esențiale cu privire la Dumnezeu, poporul Său este îndemnat la adorare și consacrare.

Relația lui Dumnezeu cu lumea (1-2)

Sunt abordate consecutiv trei idei. Mai întâi, Dumnezeu domnește maiestuos și puternic (1a), apoi stabilitatea lumii depinde de puterea Dumnezeului suveran (1b) și, în sfârșit, poporul lui Dumnezeu, care Îl cunoaște personal pe Dumnezeu, atribuie puterea și permanența (veșnicia) Celui care are dreptul la ele (2). Credincioșii își încredințează soarta în mâinile lui Dumnezeu, Domnul puternic și invizibil pe care ei Îl cunosc prin credință, pentru că „prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 11:3). Acest început de psalm este o recunoaștere deplină a suveranității și puterii veșnice a lui Dumnezeu în tot universul, baza credinței noastre și a mesajului Scripturii.

RELAȚIA LUMII CU DUMNEZEU (3-4)

Ordinea ideilor prezentate în primele două versete este acum inversată, așa încât vedem mai întâi lumea, apoi pe Dumnezeu, și la

sfârșit înțelegem din nou mărturia poporului lui Dumnezeu. "Râurile" din versetul 3 reprezintă agitația neîntreruptă a lumii împotriva lui Dumnezeu (vezi Psalmul 46:6-7), dar ele nu pot face nimic împotriva Lui (4) pentru că El este puternic și înălțat în locurile cerești. Apele mari sunt fie simbolul neamurilor răzvrătite, fie simbolul îngerilor neascultători. Gen 1:2 arată că totul este sub controlul lui Dumnezeu, apele adâncului întunecat fiind sub stăpânirea Duhului Sfânt. De asemenea, în cartea lui Iov, Dumnezeu este singurul care stăpânește valurile și monștrii apelor (leviatanul). În Noul Testament, Hristos poruncește apelor și furtunii, și ele se liniștesc. Psalmul 24:1-2 are un mesaj asemănător.

Cerințele Domnului de la poporul său (5)

Psalmul se încheie cu două lucrări de seamă ale lui Dumnezeu, mărturiile lui (Scriptura inspirată) și chemarea la sfințenie. Mărturiile Domnului, prin care El le-a arătat ce așteaptă de la ei, sunt adevărate, adică poți fi sigur că ele exprimă corect voința și poruncile Lui. În consecință, cerința lui Dumnezeu pentru cei care sunt admiși să trăiască în Casa Lui este sfințenia, ale cărei exigențe nu scad niciodată, ci rămân „pentru tot timpul cât vor ținea vremurile”. Sfințenia este cu adevărat o podoabă a lui Dumnezeu – și a noastră (Tit 2:9-10), și îndemnul ca noi să fim sfinți se bazează pe faptul că El, Tatăl și Dumnezeul nostru, este sfânt.

PSALMUL 94

Psalmistul este un crainic care vestește tratamentul aplicat locuitorilor pamântului de către Domnul Dumnezeu, a cărui guvernare este fundamentată pe principii morale perfecte. Acest Dumnezeu nu ține seama de principiile omenești, ci are propriile metode și mijloace pentru a-i disciplina pe fiii oamenilor într-un mod corespunzător. După rugăciunea de invocare din primele versete, psalmul se împarte în trei părți, fiecare din ele fiind introdusă printr-o întrebare sau un protest.

Introducere (1-2)

Rugăciunea de invocare nu conține nici o intenție rea, ci cere numai o dreaptă răsplată și anume ca faptele celor nelegiuți să fie oprite și pedepsite. Această rugăciune se bazează pe unul din atributele de bază ale lui Dumnezeu - dreptatea Sa. Scriptura zice că răzbunarea este a lui Dumnezeu (Evrei 10:30, 1 Samuel 24:12).

Până când vor birui cei răi ? (3-15)

Întrebarea este cu privire la timpul prezent și este pusă în trei moduri, cu privire la faptele celor răi, cu privire la principiile autorității lui Dumnezeu și cu privire la metodele lucrării lui Dumnezeu.

Faptele celor răi (4-7)

Aceștia sunt descriși ca folosind cuvântări puternice, cuvinte arogante și în plus, zdrobesc sufletele celor ce se tem de Dumnezeu –în special văduva, străinul și orfanii, care sunt ocrotiți și sprijiniți de Domnul (psalmul 146:9). Cei răi acționează ca și când ar putea scăpa de Dumnezeu care vede și ia aminte (7).

Principiile (8-11)

Lipsa de discernământ îi face să adauge la crimele lor nebunia (8). Trei principii sunt menționate. Mai întâi, Creatorul trebuie să fie mai mare decât creatura. El care a creat toate simțurile omului, este în stare să vadă și să audă totul (9). El care a dat omului înțelepciune, are cea mai mare înțelepciune și pricepere ca să știe cum va judeca și cum îl va pedepsi pe cel rău (10). În final, Domnul cunoaște toate gândurile omului, știe că sunt deșarte (11). Cine nu cunoaște aceste principii simple, se rătăcește în gândirea sa neînțeleaptă.

Metodele (12-15)

După trecerea în revistă a faptelor celor răi și a principiilor dreptății lui Dumnezeu, psalmistul înțelege metoda de lucru a lui Dumnezeu. Fericit este omul pe care Dumnezeu îl învață Legea Sa și îl disciplinează, fie și prin astfel de încercări (12). Un astfel de om are pace în inimă, are liniște interioară și încredere, pentru că știe că Dumnezeu nu îl abandonează, iar judecata finală asupra celor răi va fi pronunțată cu siguranță (13). Această judecată finală este inevitabilă și la fel de sigură va fi și credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său (14). Judecata lui Dumnezeu va fi dreaptă, iar cei cu inima curată vor continua trăirea în sfințenie (15).

Cine mă va ajuta împotriva celor răi ? (16-19)

Întrebarea este normală pentru credinciosul oprimat (16). Răspunsul implicit este: „Domnul este ajutorul meu”. Adevărul acesta îl afirmă în detaliu următoarele trei aspecte menționate mai înainte. Numai providența divină a îndepărtat amenințarea fizică a unei morți nedrepte și tăcerea mormântului (17). Numai bunătatea Domnului l-a păzit pe cel credincios de pericolul psihologic de a se lăsa antrenat în îndepărtarea de calea credinței în mijlocul dificultăților (18). Deși gândurile negre se frământă înlăuntrul lui, mângâierile Domnului i-au

asigurat pacea inimii și l-au păzit de pericolul spiritual de a cădea în izolarea totală a necredinței (19).

Cei răi vor putea susține că Dumnezeu este aliatul lor ? (20-23)

Care este relația lui Dumnezeu cu cel nelegiuit? Există vreo aprobare divină în faptul că cei răi ocupă posturile de conducere și la adăpostul legii pregătesc nenorocirea? (20). Psalmistul nu dă un răspuns, ci reia simplu cele trei aspecte majore ale întrebării. Întâi, el afirmă existența sau actul de nedreptate ca în versetele 4-7 (21). Apoi, el mărturisește despre grija și protecția lui Dumnezeu față de el, înlocuind principiile abstracte din versetele 8-11 cu experiența lui personală (22). Și în final, afirmă că el crede în puterea și dreptatea lui Dumnezeu și, că la urmă, cei răi vor fi pedepsiți (23). Răspunsul psalmistului este unul practic și nu teoretic. În vremuri de încercări și necazuri, credinciosul are Dumnezeu și speranță. Și lucrul acesta îi este suficient.

PSALMUL 95

Psalmii 95-100 sunt psalmi de încoronare. Ei au fost scriși sau adaptați pentru inaugurarea celui de al doilea Templu, construit după întoarcerea din exilul babilonian, sub conducerea lui Zorobabel, care a lucrat încurajat de Neemia și Ezra.

În cartea de cântări a evreilor Psalmul 95 este un psalm anonim, dar în Epistola către Evrei 4:7 Duhul Sfânt ne spune că psalmul a fost scris de împăratul David. David a fost cel mai mare împărat al lui Israel, împăratul ideal, regele-păstor, omul ales de Dumnezeu. El a fost încoronat de trei ori: a fost uns de trei ori, act care în Israel reprezenta același lucru. Astfel, mai întâi a fost uns de profetul Samuel în mijlocul fraților lui (1Samuel 16:13), apoi de casa lui Iuda (2Samuel 2:4) și, în sfârșit, de tot Israelul (2Samuel 5:3). În mod asemănător, trebuie și noi să procedăm cu Hristos Domnul, numit în Scripturi și „Fiul lui David”. El este deja numit Domnul Domnilor și stă la dreapta tronului lui Dumnezeu, dar mai întâi, fiecare trebuie să îl accepte prin credință ca Domnul și Mântuitor personal, apoi vom asista, în final, cum El vine a doua oară ca Împărat al tuturor. În același timp, Hristos este și Capul Bisericii, de la bun început.

Revenind acum la conținutul Psalmului 95, observăm că el prezintă un întreit și măreț îndemn (1, 6, 7a) care arată că natura răspunsului nostru în adorare către Dumnezeu este determinată chiar de descoperirea pe care noi am primit-o de la El. Ne închinăm Lui pentru că:

Dumnezeu are autoritate împărătească (1-5)

Adorarea și recunoștința vin din faptul că Dumnezeu ne-a mântuit (1, 2) și astfel El ni s-a descoperit ca Dumnezeul suprem, Suveranul Universului. Este un singur Dumnezeu „Împărat mare mai presus de toți dumnezeii „(3), care și-a manifestat puterea Sa suverană, ca în cazul Exodului. Creația însăși descoperă puterea marelui Creator: adâncimile pământului, vârfurile munților, marea și uscatul - toate arată spre El, Dumnezeul unic, pentru că El le-a întocmit (4, 5). Deci să-L lăudăm și să ne apropiem de El.

DUMNEZEU ARE GRIJĂ DEOSEBITĂ PENTRU POPORUL SĂU (6, 7A)

Copleșiți de bunătatea și măreția lui Dumnezeu, de grija față de poporul Său, nu putem decât să ne proșternem înaintea Lui într-o atitudine de consacrare totală. Căci, El ne dă viață pentru că este Creatorul nostru, iar ca Păstor și Domn al legământului, El ne călăuzește în drumul vieții și își pune mâna plină de dragoste peste fiecare din noi.

Dumnezeu este drept în mânia Sa sfântă (7b-11)

Închinarea trebuie să fie însoțită de ascultare, deoarece Dumnezeu și-a arătat mânia sfântă împotriva neascultării la Meriba și la Masa în pustie (7b, 8). Experiențele poporului Israel în pustie arată că poporul poate pretinde că aparține lui Dumnezeu, dar să fie așa de nemulțumit, neascultător și încăpățânat încât să fie imposibil pentru ei să se bucure de moștenirea țării promise de Dumnezeu (9-11). Ce tragedie pentru Israel să creadă în Dumnezeu, în ce privește izbăvirea din Egipt, dar să nu creadă în El, în ce privește intrarea în Canaan.

Acest pasaj este ales de Duhul Sfânt și citat aproape cuvânt cu cuvânt în Noul Testament. Este folosit de autorul Epistolei către Evrei (3:7-11) ca parte a avertismentului privind acceptarea jertfei lui Hristos și intrarea în odihna mântuirii, în care nu ne mai luptăm să câștigăm mântuirea, ci ne bucurăm de ea și îi trăim efectele. Nu faptele noastre ne mântuiesc, ci Hristos ne mântuiește, prin Jertfa sa. Aceasta este adevărata odihnă de Sabat, la care Dumnezeu îi invită pe toți oamenii. Eșecul lui Israel de a intra în odihna Canaanului ilustrează eșecul unor de a intra în odihna Crucii. Rezultatul este o viață lipsită de bucuria mântuirii și de puterea de a face fapte plăcute lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

La ce se referă expresia „sfințenia este podoaba Casei Tale” în Psalmul 93? Cum pot credincioșii să respecte acest standard înalt al lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

Care este remediul Scripturii pentru situațiile în care „gânduri negre se frământă cu grămada” în mintea credinciosului (94:17-19)?

.....
.....
.....

Menționează câteva motive pentru care îl poți lauda pe Domnul (95:1-7). Care este locul laudei în viața ta de rugăciune?

.....
.....
.....

Cum L-au ispitit israeliții pe Dumnezeu la Meriba și Masa în pustie (95:1-7)? Cum ar putea credinciosul să-L ispitească pe Dumnezeu cu promisiunile Lui?

.....
.....
.....

Psalmul 96-98, Mărturia popoarelor și lauda Domnului

Psalmul 96 este un mare imn misionar. Toți locuitorii pământului și toate familiile popoarelor sunt chemate să laude pe Domnul, deoarece El este singurul Dumnezeu adevărat care guvernează asupra întregii lumi. Această frumoasă cântare misionară se desfășoară în patru secțiuni (scene).

PSALMUL 96

Prima secțiune pune accentul pe faptul că mesajul universal este centrat pe Numele sau caracterul lui Dumnezeu, așa cum au fost revelate lui Israel, și pe minunile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru Israel (1-3).

A doua secțiune denunță nimicnicia altor „dumnezei” care nu sunt decât niște idoli, cuvânt care în ebraică înseamnă „bun de nimic” sau, și mai specific, niște „nimicuri” (vezi și 1Corinteni 8:4 „un idol este tot una cu nimic”). În contrast cu toți acești dumnezei falși, Domnul este Cel care a făcut cerurile. Așadar, faptele Lui sunt un motiv temeinic pentru o nouă cântare. Versetul 6 prezintă atributele lui Dumnezeu ca podoaba Sa împărătească. Puterea Sa și frumusețea Sa erau simbolizate în chivotul legământului din Templu, care reunea puritatea morală (cele 10 Porunci), iertarea și harul (scaunul îndurării sau capacul ispășirii) v. 4-6

A treia secțiune invită toate popoarele să-I dea Domnului slavă și cinste și să-I aducă daruri de mâncare și închinare; puteau astfel să fie parte a poporului lui Dumnezeu datorită jertfelor oferite (7-9).

A patra secțiune reia tema din Psalmul 93:1. Oamenii trebuie să știe că Domnul împărățește, El este Regele și că numai în El lumea găsește stabilitate (10).

Ultimele versete vorbesc despre venirea lui Mesia. Fiecare domeniu al creației – cerurile, pământul, marea, câmpia, copacii pădurii- va percepe efectele venirii Sale ca un domeniu în care El Își va exercita Suveranitatea (11-13). În Vechiul Testament expresia „a judeca” nu înseamnă neapărat a condamna, ci a decide și a domni. Când Domnul va domni în acest fel, lumea va avea pentru prima dată un timp de pace, de laudă și guvernare perfectă.

Deci, dacă ziua venirii lui Hristos încă mai întârzie, să-I dăm voie Domnului Isus să stabilească acel tip de guvernare în inima și în viața noastră.

PSALMUL 97

Psalmul 97 continuă ideea cu care se încheie Psalmul 96 și anume că Dumnezeu este Împărat peste întreg pământul. Psalmul conține o

dublă chemare la bucurie în așteptarea venirii domniei lui Dumnezeu la finalul istoriei și în lumina domniei Lui în istoria prezentă. Mai întâi este invitat pământul să se veselească și insulele cele multe să se bucure (adică toate popoarele, Israelul și neamurile pământului). Apoi este invitat și Sionul să se bucure și să se veselească alături de întregul pământ. Această invitație repetată la bucurie și veselie ne dă planul acestui psalm.

Natura domniei suverane a lui Dumnezeu (1-7)

Domnia lui Dumnezeu se remarcă, mai întâi, prin caracterul ei moral. Într-adevăr, atunci când o mare parte din ființa Sa rămâne ascunsă, iar gloria Sa strălucitoare este ascunsă de norii și negura care-L înconjoară, El a descoperit principiile dreptății care stau la temelia scaunului Său de domnie. Dreptatea este sfințenia pusă în practică (Isaia 5:16b „...Dumnezeul cel sfânt va fi sfințit prin dreptate”), iar judecata este dreptatea aplicată la cazurile particulare. Natura morală a lui Dumnezeu nu este însă una pasivă, ci ea este ca un foc mistuitor care arde de zel atât pentru sfințenie cât și împotriva păcatului (1-3).

Apoi, domnia Lui se remarcă prin universalitatea mării Lui puteri cunoscută de întreaga lume, grație revelației generale (vezi Psalmul 19:1-6) în natură. Cerurile sunt o mărturie neobosită despre exactitatea, eficiența și echilibrul legilor lui Dumnezeu (4-6). Dumnezeu este vrednic de închinare pentru că este singurul Dumnezeu adevărat. Idolii Neamurilor nu sunt decât lemn și piatră fără viață (7).

Răspunsul poporului ales al lui Dumnezeu (8-12)

Aspectele domniei lui Dumnezeu menționate mai înainte, moralitatea și suveranitatea singurului Dumnezeu, se vor vedea clar într-o zi pentru toată lumea. În prezent ele sunt cunoscute de poporul Său ales și aceste aspecte trebuie să-i călăuzească viața.

Sionul și toate fiicele lui Iuda sunt chemate să se bucure de cunoașterea realității judecăților Lui, adică de domnia activă a singurului Dumnezeu (8-9).

Poporul lui Dumnezeu poate experimenta lumina și bucuria izbăvirii Sale în viața de fiecare zi, în măsura în care resping ceea ce este rău și aleg ceea ce este bine, adică neprihănirea și sfințenia (10-12).

PSALMUL 98

Dacă Psalmul 97 descrie anunțarea acestei vești bune, Psalmul 98 este imnul încoronării oficiale, care proclamă pe Mesia ca Împărat peste toate națiunile. Sărbătoarea încoronării se face în sunet de trompete și sunete din corn, cu cântece cu harfa și cântece din gură, cu chiuituri și

aplauze. Marea și lumea, râurile și munții, toate celebrează triumful Împăratului.

Psalmul tratează trei teme importante: puterea, îndurarea și măreția Domnului.

Să preamărim puterea Domnului (1-2)

Dumnezeu vrea ca poporul Lui să cânte: „Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor.” (1). Este a doua oară în ciclul psalmilor de încoronare (prima dată în Psalmul 96) când suntem invitați să cântăm Domnului o cântare nouă. O cântare veche a fost cântată la Marea Roșie de către israeliții răscumparați din robia Egiptului- „cântarea lui Moise. O cântare nouă va fi cântarea celor răscumparați din robia păcatului, iar ecurile ei vor răsună pe culmile dealurilor veșnice: „Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea...slava și lauda. ” (Apoc. 5:12)

Să proclamăm îndurarea Domnului (3-6)

Izbăvirea oferită de Dumnezeu poporului Israel a fost una fără precedent în istoria omenirii. Dumnezeu și-a adus aminte de îndurarea Lui, lucru de care era acum rândul casei lui Israel să-și aducă aminte. Chiar și popoarele păgâne au trebuit să ia notă de ceea ce făcuse Dumnezeu. În ziua încoronării, Împăratul șade pe scaunul Său de domnie, iar toți locuitorii pământului sunt invitați să participe la bucuria Lui. Tot pământul trebuie să vuiască de sunetele muzicii și ale cântărilor de laudă.

Să proclamăm măreția Domnului (7-9)

Nu numai locuitorii pământului participă la bucuria încoronării, ci și creația fizică. Râurile și munții, marea și uscatul se unesc într-o bucurie fără margini, pentru că „El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire.” (9)

Psalmistul evocă aici nu aspectul grozav, înspăimântător al judecății, ci mai degrabă aspectul glorios al judecății. El privește judecata din perspectiva domniei Împăratului dreptății. Această domnie nu cunoaște mita și corupția, violența, nedreptatea și discriminarea, ci pur și simplu - dreptatea.

APLICAȚII

Ce înseamnă pentru credincioși să se închine Domnului „îmbrăcați cu podoabe sfinte” (96:4)? Implică lucrul acesta doar ființa interioară sau și exteriorul?

.....

.....

.....

Ce atribute ale lui Dumnezeu sunt menționate în aspectul moral al domniei lui Dumnezeu ? (97:1-6)

.....

.....

.....

Cum pot prin închinarea și mărturia mea să atrag și pe alții să se închine Domnului ? (96:3-4)

.....

.....

.....

Care sunt motivele de bucurie în lauda și închinarea poporului lui Dumnezeu? (98:1-9)

.....

.....

.....

Cum și-a descoperit Dumnezeu mântuirea și dreptatea în viața ta de credință până acum? (98:2).

.....

.....

.....

Psalmul 99-101, Lauda Domnului și neprihănirea

PSALMUL 99

Psalmul 99 este un alt psalm teocratic, și începe și el cu încoronarea și domnia lui Dumnezeu (1), stăpânirea Lui universală centrată în Sion (2), dragostea Lui pentru dreptate (4) și modul minunat în care El s-a descoperit (7). Dar, mai presus de toate, psalmistul insistă asupra sfințeniei Regelui divin. Versetele 3, 5 și 9 prezintă această temă „căci este sfânt” ca pe un refren care marchează și diviziunile psalmului.

Domnul, Regele sfânt pentru lume (1-3)

Versetele 1 și 2 fac referire la popoare și dau astfel tonul pasajului. În timp ce stăpânirea Domnului este centrată pe Sion, căci mai ales acolo „Domnul este mare”, totuși vedem că națiunile tremură și chiar pământul se clatină înaintea Dumnezeului sfânt. Heruvimii din Sfânta sfințelor din Templu erau considerați ca pedestalul tronului Dumnezeului invizibil. Într-un mod asemănător vorbește și profetul Isaia despre Domnul care ședea „pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii...strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui”. (Isaia 6:1-3).

Domnul, Regele sfânt pentru Israel (4-5)

Iacov este singurul dintre oameni menționat aici, ca reprezentant al lui Israel, iar tema este natura domniei lui Dumnezeu peste poporul Său. Împăratul care iubește dreptatea este Domnul (4a). El Își folosește puterea ca să facă bine și a arătat lucrul acesta în trei moduri: l-a stabilit într-o comunitate bazată pe o lege dreaptă și echitabilă (4b), nu a încetat să aplice normele de echitate și principiile de dreptate prin actele de sfințenie, mândrie și pedeapsă față de răzvrătirile lor (4c) și, în sfârșit, le-a dat un mod de a-L înălța și a se închina înaintea așternutului picioarelor Lui, adică chivotul legământului. Acolo, legea sfântă a lui Dumnezeu este satisfăcută prin sângele jertfei stropit pe capacul ispășirii (5).

Domnul, Regele sfânt pentru persoană (6-9)

Acest pasaj menționează numele lui Moise, Aaron și Samuel. Textul scoate în evidență sensul stăpânirii divine aplicată la viața individului. Stăpânirea divină reprezintă, mai întâi privilegiul rugăciunii ascultate (6), apoi obligația de a asculta de poruncile și Legea pe care le-a dat-o (7) și, în fine, supunere față de disciplina plină de milă a lui Dumnezeu care iartă (8). Concluzia psalmului este simplă și clară: Dumnezeu, care

domnește în Sion, este Dumnezeu sfânt și cei care I se închină trebuie să se teamă de El (9).

PSALMUL 100

Psalmul 100 este un imn scurt, care are ca titlu „Un psalm de laudă”. Jertfa de laudă și mulțumire era cerută în Vechiul Testament (Levitic 7:12), iar în Noul Testament suntem îndemnați ca, prin Hristos, ”să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13:15).

Psalmul încheie ciclul psalmilor teocratici și al psalmilor de încoronare care anticipează, într-o atmosferă de mare bucurie, venirea apropiată a lui Mesia. Tema stăpânirii Domnului culminează cu invitația adresată întregii lumi (1, 2, 4) să participe la binecuvântarea de care Israel beneficiază deja (3, 5), aceea de a avea un asemenea Dumnezeu și de a fi în grija Lui deosebită.

Domnul este Dumnezeu (1-3)

Versetele 1 și 2 invită pe toți locuitorii pământului să se închine Domnului cu bucurie:” Sluiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui”. A veni înaintea Domnului înseamnă a ne apropia de El, a sta față în față cu El. Esența adevăratei închinări este să venim în prezența Domnului, să ne înfățișăm înaintea Lui într-o atitudine de consacrare și adorare. Temeiul acestei bucurii stă în însăși Persoana lui Dumnezeu, așa cum S-a făcut cunoscut pe Sine în experiența poporului Israel.

Psalmistul repetă de trei ori adevărul că Israel aparține lui Dumnezeu. Întâi prin creație „El ne-a făcut”, apoi prin alegere „noi suntem poporul Lui”, și în sfârșit, datorită providenței Sale „noi suntem turma pășunii Lui” (3). Această imagine, alături de Psalmul 23, ne aduce aminte de declarațiile lui Hristos: „Eu sunt poarta oilor”, „Eu sunt păstorul cel Bun” (Ioan 10:1-21). Putem să afirmăm cu bucurie că noi suntem turma sa, Biserica, în care intră și Israelul mântuit acum, și că îi recunoaștem glasul și Împărăția și ne bucurăm de grija sa și de binecuvântările sale (Ioan 10:16, 27). Psalmul 100 este, într-adevăr, un psalm al identității celor credincioși care știu că îi aparțin lui Dumnezeu și au siguranța și bucuria mântuirii.

Domnul este bun (4-5)

Contemplarea bunătății Domnului ne invită la laudă și mulțumire: „Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui! Lăudați-L și binecuvântați-I Numele.” (4). De ce? Pentru că bunătatea și credințioșia Lui nu depind nicidecum de noi și nu sunt dispoziții de moment ale lui Dumnezeu, ci, așa cum subliniază clar textul în ebraică

de două ori, sunt atitudini și acțiuni permanente ale acestui Dumnezeu bun „din neam în neam” (5). Psalmul începe cu un apel general, adresat tuturor locuitorilor pământului, și se termină pe aceeași notă, cu o asigurare care vizează toate generațiile.

PSALMUL 101

Acest psalm al lui David este o continuare potrivită la psalmii teocratici și la psalmii de încoronare de care este precedat. Comentatorii înclină să creadă că el a fost scris împreună cu Psalmii 15 și 24, pentru a celebra aducerea chivotului la Ierusalim.

Psalmul 101 conține un program de guvernare pe care și l-a propus împăratul David. El este hotărât să fie cea persoană și acel rege pe care îl dorește Dumnezeu. Tema acestui psalm poate fi formulată astfel: Împăratul ideal și împărăția ideală. Având în vedere istoria domniei lui David, relatată în Vechiul Testament, cu suișuri și coborâșuri, împliniri și neîmpliniri, gândirea creștină vede în psalmul acesta legea perfectă a singurului rege adevărat din linia lui David, Domnul Isus Hristos.

Împăratul și caracterul său (1-4)

Psalmul consfințește proiectele lui David și începe prin a consemna trăsăturile de caracter pe care dorește să le cultive. El face promisiunea să cânte bunătatea și dreptatea Domnului și se angajează să se poarte cu înțelepciune pe o cale neprihănită, adică fără compromisuri (1-2). Această integritate se referă la viața privată în familie, la dorințele sale, la hotărârea de a evita orice păcat care s-ar fi putut lipi de el și, în final, la gândirea lui care ar putea fi coruptă prin tovărășia cu cei răi (3-4). Nu există un alt lucru care să-l poată face mai fericit pe un om ca părțășia lui cu Dumnezeu. Dar, Dumnezeu nu se simte ca acasă într-o inimă care crede că credința și corupția pot merge împreună. De aceea, David promite Domnului să se depărteze de tot ce este rău și, prin forța exemplului personal, să contribuie la însănătoșirea morală a poporului Israel.

Împăratul și curtenii săi (5-7)

David s-a angajat să creeze și să mențină o înaltă atmosferă spirituală. Cu privire la cei ce locuiesc în palatul împăratului, oficialii și slujitorii săi, David afirmă că nu va tolera pe nimeni care este viclan, trufaș, mincinos sau înșelător. El va accepta să lucreze împreună în administrarea împărăției doar pe aceia care sunt credincioși și fără prihană, integri.

Împăratul și concetățenii săi (8)

Cât despre oamenii peste care domnește, David în calitate de slujitor al lui Dumnezeu pentru binele supușilor (vezi Romani 13:4), va folosi toată autoritatea pentru a pedepsi, după dreptate, pe toți cei răi din țară, indiferent de câți bani sau putere ar putea să aibă. Hotărârea personală și publică a lui David a fost ca, atât timp cât el va sta pe tronul lui Israel, Ierusalimul să fie un loc unde Dumnezeu să se simtă ca acasă.

APLICAȚII

De ce și cum să-L înălțăm pe Domnul Dumnezeu nostru?

.....
 .....
 .....

Ce înseamnă jertfa de laudă pentru creștini și cum poate fi adusă?

.....
 .....
 .....

Care sunt privilegiile și responsabilitățile apropierii de Dumnezeu (100:4-5)?

.....
 .....
 .....

De ce David îl întreabă pe Dumnezeu „când vei veni la mine” (101:2)?

.....
 .....
 .....

Cum demonstrăm integritatea caracterului în familie, în casa Domnului sau la locul de muncă (101:3-8)?

.....
 .....
 .....

Psalmul 102, Mângâiere și ajutor în încercări

Titlul acestui psalm „O rugăciune a unui nenorocit, când este doborât de întristare și își varsă plângerea înaintea Domnului” se referă la motivul alcătuirii imnului, indicând că a fost destinat celor ce trec prin suferințe și greutăți extreme, prin nenorociri. Există o mare asemănare între suferința extremă de care se plânge psalmistul și situația lui Iov, între psalmul 102 și cartea lui Iov. Am putea chiar să îl numim psalmul lui Iov, doar că există și o deosebire importantă: psalmistul trece prin suferințe mari, trupești și sufletești, are dușmani batjocoritori, iar aceștia se ridică și împotriva lui Dumnezeu și a Ierusalimului (102:12-13, 19-22). Pe timpul lui Iov nu era încă poporul Israel, nici fortăreața Sionului, zidită de David. Așadar, este un fel de Iov din perioada de exil în Babilon – sau după aceea, care se vede părăsit, în suferință, și el, și Israel, și Ierusalimul.

Psalmistul anonim îndură o suferință mare și aduce durerea lui înaintea lui Dumnezeu (1-11), dar mângâierea pe care o primește nu este o alinare directă, ci aceea pe care o aduce meditarea la Dumnezeu, care este neschimbător în acțiunile Sale cu privire la poporul Său (12-22). El nu va abandona niciodată pe ai Săi, iar planul său veșnic include și durerea pe care o încearcă în prezent psalmistul (23-28).

UN STRIGĂT DE DURERE ȘI DE DISPERARE (1-11)

După invocarea lui Dumnezeu din versetele 1 și 2, cel nenorocit își varsă inima înaintea Domnului îi descrie cauzele plângerii sale: caracterul trecător al vieții (3), boala (4-5), singurătatea (6), insomnia (7), batjocura vrăjmașilor (8), tristețea (9) și suferința pe care o simte din cauza mâniei lui Dumnezeu și a abandonului Său aparent (10-11). Oare când trecem prin suferință și singurătate înseamnă că ne-a părăsit Dumnezeu, că ne-a uitat?

DOMNUL ESTE NESCHIMBĂTOR ȘI PLIN DE MILĂ (12-22)

Contrastul între natura și necazurile omului, pe de-o parte, și natura și imuabilitatea lui Dumnezeu, pe de altă parte, este introdus prin expresia accentuată „Dar Tu” (12). Această parte a psalmului conține trei subdiviziuni, fiecare din ele centrată pe Sion.

Momentul restaurării Sionului a sosit (12-14)

Imuabilitatea lui Dumnezeu este ilustrată prin tronul Său veșnic și prin caracterul Său neschimbător:” Tu, Doamne, Tu împărățești pe vecie, și pomenirea Ta ține din neam în neam” (12). De aceea Domnul va avea milă de Sion și acum este timpul să se îndure de el (13). Domnul va acționa, arătând că ține cont de sentimentele profunde ale robilor Săi (14).

Consecințele restaurării Sionului asupra Neamurilor (15-17)

Toți oamenii se vor teme de slava Domnului, așa cum va fi ea descoperită când „Domnul va zidi iarăși Sionul” (15-16), dar, odată în plus, scopul lui Dumnezeu nu este doar să-și glorifice Numele, ci și să răspundă la rugăciuni: „El ia aminte la rugăciunea nevoiașului, și nu-i nesocotește rugăciunea” (17).

Eliberarea este minunată, divină (18-22)

Oamenii își vor aduce aminte totdeauna, nu numai de faptul că Dumnezeu a izbăvit Sionul (18), ci și că El a auzit „gemetele prinșilor de război” și a izbăvit „pe cei ce sunt pe moarte” (19-20).

În aceste trei subdiviziuni statornicia lui Dumnezeu este centrată pe acest singur punct: El aude și ascultă rugăciunile celui ce este în necaz. Vedem astfel cum meditarea la modul în care Dumnezeu acționează față de Sion se întâlnește cu nevoile celui care, în suferință, se roagă.

SLĂBICIUNEA UMANĂ ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU (23-28)

Cele două teme ale psalmului sunt acum reunite: fragilitatea umană (1-11) și statornicia lui Dumnezeu (12-22). Scopul este de a arăta că ele sunt legate nu numai prin contrast. Soarta schimbătoare a omului (23-24) ca și a naturii înconjurătoare (25-26) sunt rezultatul voinței Dumnezeului neschimbător. Este psalmistul descurajat? Dumnezeu a îngăduit acest lucru (23). Natura (pământul și cerurile) se schimbă? Dumnezeu este cel care le va schimba ca pe un veșmânt pentru că toate se vor învechi ca o haină (26).

Pentru că soarta noastră schimbătoare este în grija harului suveran și statornic, psalmistul poate încheia într-o notă plină de încredere: „Dar Tu rămâi Același, și anii Tăi nu se vor sfârși. Fiii robilor Tăi își vor locui țara, și sămânța lor va rămânea înaintea Ta” (27-28). El are credință în suveranitatea divină: își încredințează slăbiciunea lui în mâinile puternice ale lui Dumnezeu, un Dumnezeu veșnic, credincios care își ține promisiunile făcute poporului său.

APLICAȚII

Pământul este numit metaforic în psalmi și „Valea Plângerii”. Care este scopul plângerii în planul etern al lui Dumnezeu (102-titlu)?

.....
 .....
 .....

Pentru cel credincios necazurile nu sunt la voia întâmplării. Cum pot necazurile să influențeze viața lui de rugăciune (102):17-20)?

.....
.....
.....

În încercare, omul caută un punct de sprijin. Ce importanță are faptul că „Dumnezeu rămâne același” (102:26-27)?

.....
.....
.....

Psalmul 103, Paza Domnului și experiența mântuirii

Acest psalm al lui David a fost numit „Corul Aleluia” (în ebraică Halleluyah înseamnă: „Lăudați pe Domnul”, sau „Binecuvântați pe Domnul”, cf. 103:1-2 și 20-22). Este o cântare de o frumusețe remarcabilă, cu un ritm aparte. Psalmul este alcătuit din 22 de versete, exact câte litere are alfabetul ebraic. Iehova - Dumnezeuul legământului, apare de peste 10 ori în psalm, iar finalul este identic cu începutul: „Binecuvântează suflete pe Domnul”.

Psalmul exprimă mai întâi, lauda pe care o inspiră propria sa experiență. Toate pronumele și verbele folosite în primele versete (1-5) sunt la singular, iar apoi se schimbă la plural (6-22). Această laudă este sporită foarte mult prin dovezile evidente ale milei și ale îndurării Sale față de oameni în general. Iertarea Sa, grija Sa pentru oameni, în care se include Israelul, bineînțeles (6-19), este continuată în mod glorios cu stăpânirea sa cerească peste toate ființele vii din Univers, îngeri și toată creația (20-22). Este un imn care celebrează frumusețea îndurării lui Dumnezeu și a împărăției sale peste toată creația.

Psalmul este un fel de exercițiu de contabilizare credincioasă și bucurăoasă a tuturor binefacerilor cu care Dumnezeu ne umple viața, a tuturor îndurărilor pe care ni le dă ca un Tată fiilor săi iubiți, și ca un Dumnezeu celor pe care i-a iertat și i-a mântuit.

RĂSPUNSUL OMULUI LA BINEFACERILE DOMNULUI (1-5)

A binecuvânta pe Domnul înseamnă, în același timp, a îngenunchea pentru a aduce un omagiu Numelui Său sfânt (1) și a deschide inima pentru adorare plină de recunoștință pentru toate binefacerile Lui (2). Acestui lucru psalmistul îi consacră întreaga ființă, tot sufletul. Binefacerile enumerate sunt și fizice și spirituale, iar psalmistul îl laudă pe Domnul plin de recunoștință: El șterge datoria păcatului prin iertare, El vindecă bolile sau slăbiciunile cu care păcatul ne-a infectat ființa, El transformă pedeapsa pentru păcat, el ne scapă de moarte de multe ori, și ne va scăpa de ea în final, prin înviere. El ne dă binecuvântări și nu ne părăsește la vârsta înaintată și ne revigorează prin prezența sa (3-5). Aici găsim o convingere intensă că Domnul îi păzește pe ai săi, pe tot parcursul vieții, care ne aduce aminte de o altă cugetare asemănătoare a lui David: „am fost tânăr și am îmbătrânit, dar nu am văzut cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psa. 37:25).

MĂRTURIA POPORULUI RĂSCUMPĂRAT (6-18)

Primul și ultimul verset din acest paragraf insistă asupra universalității bunăvoinței (6) și domniei lui Dumnezeu (19), dar versetele intermediare menționează experiența lui Israel ca exemplu

tipic al dragostei lui Dumnezeu pentru cel asuprit. Prin Moise Dumnezeu și-a arătat adevărul și căile Sale copiilor lui Israel (7). Mai întâi este afirmată forma acestui adevăr pe care l-a primit Moise pe muntele Sinai (8-9), dar apoi teologia revelației, din Exod 34:6-7, devine o experiență vie exprimată la persoana întâi plural în versetele 10-14. Dumnezeu „nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre” (10), ci ne-a făcut de cunoscut bunătatea Lui, a cărei mărimă depășește tot ceea ce noi am putut experimenta: „...,cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El” (11). În plus El a îndepărtat fărădelegile noastre definitiv și complet (12) și a arătat o îndurare părintească, ținând cont de fragilitatea condiției umane (13-14).

În contrast cu vremelnicia omului, care este „ca iarba și... ca floarea de pe câmp” (15-16), versetele următoare ne învață că îndurarea lui Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie (17-18). Dar această bunătate a Domnului, care este mare și ține în veci, este strâns legată de un refren care se repetă în versetele 11, 13, 17: „pentru cei ce se tem de El” adică, la urma urmelor, „pentru cei ce păzesc legământul Lui, și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinească” (18).

INVITAȚIA UNIVERSALĂ (19-22)

Psalmul se termină cu o recunoaștere a măreției lui Dumnezeu la nivelul întregului univers. Făcând apel la orice creatură „îngerii Lui, toate oștirile Lui, robii Lui și toate lucrările Lui”, și revenind la sufletul omului despre care vorbea la început, psalmistul invită tot universul să-I aducă laudă și să binecuvânteze pe acest Dumnezeu plin de har.

APLICAȚII

Iertarea păcatelor este expresia îndurării divine. Cum o face, cui o face și de ce o face Dumnezeu (103:3, 10, 12, 13) ?

.....
 .....
 .....

Îndurarea și mânia sunt amândouă atribute ale lui Dumnezeu. Conform psalmistului David, care este relația între aceste două atribute divine (103:8-10)?

.....
 .....
 .....

Care sunt binecuvântările bunătății lui Dumnezeu pentru cei ce se tem de El (103:11, 13, 17)?

.....

.....

.....

Psalmul 104, Măreția Domnului și puterea lui în Creație

Psalmul 104, la fel ca și Psalmul 103, începe și se termină cu îndemnul: "Binecuvântează, suflete, pe Domnul!" Deși nu avem nici o informație cu privire la autor, traducerea Septuaginta îl atribuie împăratului David. Descrierea slavei creației lui Dumnezeu, din acest psalm, este una din cele mai remarcabile din Sfânta Scriptură; poate fi pusă alături de Iov cap. 38-39 și Psalmii 8 și 29. Psalmul poate fi considerat ca un comentariu poetic al primului capitol din Geneza și, dacă privim atent, este o continuare perfectă a concepției despre Dumnezeu care îngrijește de toată creația sa, din Psalmul 103.

DESCRIEREA CREAȚIEI ARMONIOASE ȘI A FUNCȚIONALITĂȚII UNIVERSULUI (1-23)

Privirea de ansamblu asupra Creației comportă cinci aspecte: măreția și puterea Domnului Dumnezeu (1-4), creația principalelor elemente fizice ale pământului și ale mării (5-9), începutul resurselor de apă care asigură menținerea vieții (10-13), producerea hranei (mai ales pentru oameni) și asigurarea habitatului natural pentru păsări și animale (14-18) și în sfârșit, instituirea ritmului zilnic și sezonier pentru viață și muncă (19-23).

Creația perfectă (1-5, posibil și 19)

De fapt, psalmistul, îi dă glorie lui Dumnezeu privind la lumea creată, așa cum arată ea acum, nu cum arăta în Geneza 1. Astfel, creația este amintită în 1-5 (lumină, văzduh și vânturi, ape și uscat, chiar și îngeri – v.4, cf. Evrei 1:7).

Creația și re-așezarea lumii după potop (6-9)

Apoi, 6-9 se referă la două lucruri deodată, și la separarea apelor de uscat, din Geneza 1, dar și la retragerea apelor de pe munți, la potop, din Geneza 8-9. Psalmistul notează deci că în ciuda păcatului și pedepselor, lumea creată de Dumnezeu încă este plină de frumusețe și glorie.

Armonia lumii re-așezate după potop (10-23)

În acest moment, el începe să ia aminte la funcționalitatea și armonia creației, așa cum arată ea după potop (10-23). El merge de la mulțimea și varietatea lucrărilor lui Dumnezeu (v. 1 și următoarele) până la rutina epuizantă, de toate zilele, din viața omului (23); de la opera imensă și de la planul creației pământului (5 și urm.), până la cântecul plăcut al păsărilor în copacii pădurilor (12). La fel, setea măgarilor sălbatici în pustie (11) are corespondent în foamea puilor de leu care „și cer hrana de la Dumnezeu” (21). Întinderea înfricoșătoare a mărilor și oceanelor, care acoperă o mare parte a globului (6 și urm.)

contrastează cu priveliștea odihnitoare a văilor pline de verdeață și a pâlcurilor de măslini (14). Dumnezeu poartă de grijă atât țăpilor sălbatici care se ascund pe munții cei înalți (18) cât și fiarelor din păduri care se pun în mișcare la venirea nopții (20).

Toate aceste versete afirmă, cât se poate de clar, că întreaga creație este supusă Creatorului; vedem astfel cât de măreț este El și cum toate lucrurile sunt unite și ordonate de El. Universul material este astfel creat încât să asigure prin grija Domnului nevoile animalelor și ale oamenilor. Toate acestea sunt motive mari, în continuu valabile, de a-l slăvi pe Dumnezeu și puterea sa.

MEDITAȚIE ASUPRA PUTERII LUI DUMNEZEU (24-30)

Psalmistul meditează acum la armonia și funcționalitatea acestei lumi, care depinde în toate de deciziile Creatorului ei.

Mai întâi el este cuprins de admirație în fața diversității lucrărilor lui Dumnezeu și a înțelepciunii Lui desăvârșite: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale” (24). El este uimit în special de întinderea nemărginită a mării, de nenumăratele viețuitoare mici și mari care se mișcă în ea (25), de corăbiile care aleargă pe ape și marile creaturi ascunse în adâncurile întunecate ale mării (26; leviatanul ne readuce în minte argumentul din Iov 3:8 și 41:1-34, despre măreția naturii și a stăpânirii lui Dumnezeu). Toate viețuitoarele depind de Dumnezeu și așteaptă ca El să le dea hrana la vreme (27). Chiar și moartea este văzută ca parte a acestui sistem, atât de tainic și complicat, peste care Dumnezeu stăpânește cu perfectă înțelepciune, iubire și putere. Orice formă de viață vine de la Dumnezeu și El Însuși se ocupă să înnoiască, an după an, viața și natura (27-30).

Desigur, psalmistul nu discută aici moartea ca urmare a păcatului. El se referă doar la existența animalelor, generație după generație. De fapt, el se referă doar la moartea animalelor, nu la moartea omului care are un înțeles etic mai profund, ca urmare a neascultării de Dumnezeu. De fapt, moartea a intrat în Univers, odată cu păcatul, iar în cerul și pământul cel nou, nu va mai fi moarte (Apoc. 21:4, vezi și Rom. 5:12 și 1 Cor. 15:26, 56-57). Această meditație a autorului ne face să admirăm puterea deplină a lui Dumnezeu, care asigură funcționalitatea și frumusețea universului, chiar și în situația păcatelor din prezent, precum și puterea cu care El va înnoi toate lucrurile, după judecata finală. El este absolut măreț!

RUGĂCIUNE (31-35)

Satisfacția de care are parte lumea datorită ordinii providențiale a lui Dumnezeu, ridică o întrebare: Este și Dumnezeu mulțumit de lumea

care-I a Lui? Psalmistul se roagă entuziasmat, așa să fie: „În veci să țină slava Domnului! Să se bucure Domnul de lucrările Lui!” (31). Dar recunoaște, în același timp, că Dumnezeu are puterea să facă orice lucru în conformitate cu voia Lui (32) și de aceea se angajează să-L slăvească pe acest mare Dumnezeu (33) și se roagă ca el să fie plăcut Domnului (34).

Privind cu realism și cealaltă fațetă a adevărului, psalmistul recunoaște că în ordinea universală, care este opera Creatorului, s-a strecurat și păcatul, în care s-au implicat Satan, unii îngeri și oamenii. Așa că el se roagă ca Dumnezeu să îndepărteze tot ceea ce este rău și păcătos (35). În final, Domnul va aduce ziua judecății. O înnoire glorioasă a tuturor lucrurilor nu este posibilă fără o judecare a celor răi, fie îngeri, fie oameni.

Așadar, psalmul se încheie așa cum a început: „Bindecuvântează, suflete, pe Domnul!” Este o îndeletnicire eternă, ca și Dumnezeu Însuși.

APLICAȚII

Creația vorbește despre Creatorul ei. Ce atribute ale lui Dumnezeu pot fi descoperite în acest psalm?

.....

.....

.....

Cum își manifestă Dumnezeu grija față de viețuitoarele create (104:27-30)?

.....

.....

.....

Ce asemănare poate fi făcută între descrierea creației din Geneza 1 și structura acestui psalm? Enumerați elementele acestei asemănări.

.....

.....

.....

Cum își manifestă psalmistul entuziasmul la vederea minunățiilor extraordinare ale Creației (104:31)? În ce fel am exprimat și noi acest entuziasm în viața de credință?

.....

.....

.....

Psalmul 105, Izbăvirile Domnului și istoria lui Israel

Psalmul 105 este al doilea din grupul celor patru psalmi istorici (78, 105, 106 și 136) care prezintă în formă poetică istoria lui Israel. Dumnezeu a găsit cu cale să păstreze anumite evenimente în memoria poporului Israel prin așezarea lor în versurile unei cântări. Să ne amintim și noi, credincioșii de astăzi, câte cunoștințe teologice nu am dobândit și noi din cărțile noastre de cântări! Evreii și-au pus istoria pe note muzicale, Psalmii 105 și 106 fiind un exemplu memorabil al acestui mod eficient de învățare a istoriei.

De fapt, dacă psalmii 103 și 104 au privit la om în general, ca parte din creație, și la creația glorioasă a lui Dumnezeu, care merită laudat pentru înțelepciunea și puterea sa, pentru Domnia sa în întregul univers, psalmii 105-106-107 privesc la istoria lui Israel și la relația dintre popor și Dumnezeu.

Majoritatea cercetătorilor consideră că psalmul 105 a fost scris după întoarcerea evreilor din Babilon, el fiind destinat să celebreze bunătatea și credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său, arătate în „isprăvile și toate minunile Lui” (1,2,5). Psalmistul vorbește de legământul lui Dumnezeu cu Avraam cu privire la țara Canaanului și toate evenimentele legate de cucerirea acestuia de către copiii lui Israel. Trecerea în revistă a istoriei lui Israel începe cu legământul încheiat de Domnul Dumnezeu cu Avraam (9), legământ reafirmat în Exod (26 și urm.) și dus la împlinire prin darul Țării promise, răsplată destinată aleșilor Săi (43). Întregul psalm arată că acest mare legământ vine de la Dumnezeul suveran și este în întregime un legământ al harului Său.

APEL LA ADORARE (1-6)

Psalmistul începe cu o întreită chemare către poporul Lui să-L laude pe Domnul cu înflăcărare pentru isprăvile și toate minunile Lui (1-3), să alerge la Domnul cu pocăință: „Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui!” (4) și să-și amintească de Domnul cu recunoștință (5-6) pentru că au privilegiul de a fi „aleșii Săi”. Avem nouă chemări importante aici: lăudați, vestiți (1), cântați, vorbiți (2), făliți-vă, bucurați-vă (3), alergați, căutați-L (4), amintiți-vă (5). Și noi suntem chemați să ne închinăm lui Dumnezeu ținând cont de aceste verbe și porunci.

LEGĂMÂNTUL LUI DUMNEZEU CU PATRIARHII (7-15)

Dumnezeu este suveranul întregului pământ, dar a ales să lucreze la mântuirea omenirii, alegându-și un popor din care va veni Mesia pentru toți, adică Hristos. Acest popor l-a format el, începând cu chemarea lui Avraam și a patriarhilor de după El, prin legăminte

speciale (7-10), încheiate cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a dat pământul Canaanului lui Israel și nimeni nu va schimba hotărârea aceasta: „Ție îți voi da țara Canaanului ca moștenire, care v-a căzut la sorți” (11). Ceea ce spune psalmul aici este că, dincolo de evenimentele istorice și faptele oamenilor, El a intervenit și a ajutat în mod constant ca acest popor să se formeze plecând doar de la puțini oameni (12), și nu a dat nimănui voie să îi asuprească. Dincolo de faptele oamenilor, Dumnezeu veghează asupra poporului său și așa face și acum, atât în viața lui Israel cât și în viața credincioșilor săi, în viața Bisericii de pe tot pământul. Suntem în atenția lui deplină.

IOSIF ȘI AȘEZAREA ÎN EGIPT (16-24)

Dumnezeu este credincios chiar și în greutățile istoriei (Geneza 15:13) și a condus poporul Său în Egipt, îngrijindu-se de bunăstarea lor în acea țară, prin Iosif. Calamitățile naturale sau nenorocirile personale trebuie acceptate ca făcând parte din voia lui Dumnezeu, care împlinește ceea ce a vestit. Este datoria omului lui Dumnezeu să accepte disciplina și încercarea impuse de Domnul, și aceasta este ceea ce a experimentat Iosif însuși (16-19). Dar scopul final este glorios. Dumnezeu, ține în mâinile Lui chiar și inima împăratului și o îndreaptă încotro vrea (vezi Proverbe 21:1). El l-a făcut pe Iosif să urce din închisoare pe tron printr-o înălțare solemnă (20-22). În acel moment Iacov a venit în Egipt și acolo a găsit bunăstare în loc de foamete (23-24).

MOISE ȘI ELIBERAREA DIN EGIPT (25-38)

Nu putem înțelege căile lui Dumnezeu în timp ce ele se împlinesc, ci doar retrospectiv, așa cum face psalmul acesta. Nu putem pătrunde planurile lui Dumnezeu; faptul că El a schimbat inima egiptenilor „până acolo că au urât pe poporul Lui” (25) este dovada acestui lucru. Dar, deși egiptenii erau un instrument în mâinile lui Dumnezeu, totuși ei erau responsabili și vinovați de modul în care tratau pe Israel. Dumnezeu avea pregătit un plan și slujitori care să lupte împotriva acestei antipatii (26). Minunile făcute de Moise și Aaron au fost scrisorile de acreditare care autentificau misiunea lor la curtea lui Faraon (27). Urgiile, în ordinea prezentată de psalmist, au stârnit îndoiala egiptenilor cu privire la divinitatea și deciziile lui Faraon (întunericul și prefacerea apei în sânge v. 28-29); au provocat dezgustul egiptenilor (broaștele și muștele otrăvitoare v. 30-31); le-a produs groază egiptenilor (piatra și focul v. 32-33); au semănat panică în mijlocul egiptenilor (lăcustele v. 34-35) și i-au adus la disperare pe egipteni (moartea întâilor născuți v. 36). Acestea au fost minunile Domnului. Dar în toate aceste evenimente, Israel era cu adevărat

deosebit, pus deoparte (vezi Exod 8:22; 9:4; 11:7) și această deosebire a fost vizibilă în faptul că egiptenii i-au încărcat pe evrei cu tot felul de bogății (plata cuvenită pentru anii de robie), apoi i-au alungat din țară silindu-i să plece cât mai repede (37-38).

DUMNEZEU POARTĂ DE GRIJĂ LUI ISRAEL ÎN PUSTIE (39-41)

Trei exemple tipice ale providenței divine sunt alese pentru a ilustra alegerea poporului pus deoparte: stâlpul de nor protector, în contrast cu norii de lăcuste (39a), stâlpul de foc care lumina, în contrast cu întunericul de trei zile (39b), hrana din belșug, în contrast cu distrugerea ierbii și a roadelor din câmpii (40) din Egipt, și apa care s-a vărsat ca un râu în locurile uscate, în contrast cu apa Nilului transformată în sânge (41). Chiar dacă evreii au călătorit prin pustiu până au ajuns în Canaan, Dumnezeu a îngrijit de viața lor într-un fel în care a depășit ceea ce au trăit în Egipt. Chiar dacă în drumul nostru spre cer, spre moștenirea cerească, trecem acum prin greutateți, grija Domnului pentru noi depășește așa-zisele avantaje pe care le-a fi avut în robia păcatului. Grija lui ne scutește, de fapt, pedepsele care vi peste oamenii fără credință și răzvrățiți.

PENTRU CE O LUCRARE AȘA DE MINUNATĂ ? (42-45)

În spatele fiecărei acțiuni a lui Dumnezeu față de Israel se poate vedea credințioșia Lui față de promisiunile Sale. În centrul legământului divin (Geneza 17:7, 12) este marele principiu al familiei: adică, în alegerea lui Avraam, urmașii săi, poporul Israel, erau de asemenea aleșii lui Dumnezeu (43).

Psalmul are o mare importanță pentru Israel. Dovada cea mai evidentă a credințioșiei divine a fost stăpânirea Țării Promise, pecetea supremă a promisiunilor lui Dumnezeu (44). Și aceasta nu din cauza vreunui merit al poporului Israel, ci numai din cauza harului lui Dumnezeu. El a rămas credincios copiilor lui Israel; acum era rândul lor să-I fie credincioși Domnului (45). Ce aștepta Dumnezeu din partea lor era să recunoască, cu fapta și cuvântul, că ei datorau totul numai lui Dumnezeu. Or, exact acest lucru îl așteaptă Dumnezeu și din partea noastră.

Deși circumstanțele vieții noastre, a mântuirii noastre prin Hristos nu oglindesc detaliile vieții evreilor, totuși portretul credințioșiei lui Dumnezeu nu s-a schimbat defel. Psalmul vede că Dumnezeu a îngrijit în istorie de poporul său, chiar dacă uneori au trecut prin neazuri și au fost gata să fie exterminați. Biserica lui Dumnezeu beneficiază de aceeași grijă, chiar dacă sunt persecuții, sau unii sunt uciși pentru credință. Domnul continuă să lucreze în istorie.

APLICAȚII

Un mod eficient de învățare a istoriei este punerea ei pe note muzicale. Ce exemple de cântări ale istoriei lui Israel cunoști din Sfânta Scriptură ?

.....
 .....
 .....

Dumnezeu se revelează pe Sine și în istorie. Ce capitole din istoria poporului Israel sunt menționate în acest psalm?

.....
 .....
 .....

Cum poate fi întoarcerea evreilor în țara lor o mărturie despre Dumnezeu cel viu (105:1-3)?

.....
 .....
 .....

Care este rolul aducerii aminte în închinarea poporului lui Dumnezeu (105:2-6)?

.....
 .....
 .....

Ce înseamnă expresia „l-a încercat Cuvântul Domnului”, pentru viața lui Iosif în Egipt (105:19)?

.....
 .....
 .....

Psalmul 106, Pedepsele și sfințenia Domnului și istoria lui Israel

Psalmul acesta este anonim și se înrudește îndeaproape cu psalmul precedent. Psalmul 105 ne spune cum l-a tratat Dumnezeu pe Israel; Psalmul 106 ne spune cum l-a tratat Israel pe Dumnezeu. Un psalm se ocupă de credințioșia lui Dumnezeu, celălalt de necredințioșia lui Israel. Unul se ocupă de binecuvântările legământului, celălalt de pedepsele prevăzute în legământ. Este un psalm de mărturisire națională.

Ca structură, Psalmul 106 este un psalm-plic, ca și psalmii anteriori (103, 104 și 105), pentru că începe și se termină cu aceleași cuvinte: „Lăudați pe Domnul!”, îndemnându-ne, așadar, să luăm lucrurile de la capăt. Cu acest psalm se încheie cea de a patra carte a Psalterii printr-o doxologie caracteristică și celorlalte patru cărți de psalmi.

După o scurtă introducere (1-5), partea centrală a psalmului (6-46) conține patru mari secțiuni. Ele au un caracter istoric, dar nu sunt prezentate în ordine cronologică. Scopul principal al psalmistului era să descrie procesul de decădere spirituală a unui popor privilegiat. El a grupat evenimentele în ordinea următoare: ieșirea din Egipt (6-12); călătoria prin pustie (13-23); neascultările săvârșite de două ori când erau aproape de țara Canaanului (24-31) și corupția care a urmat după așezarea în Canaan (32-46). La sfârșit găsim o concluzie (47) și doxologie (încheiere prin laudă, 48).

INTRODUCERE (1-5)

În introducere, cuvintele de adorare și rugăciunea de cerere exprimă plăcerea pe care o găsește psalmistul în Dumnezeu, atunci când proclamă lucrările Lui și face voia Lui. El dorește binecuvântările Domnului atât pentru el cât și pentru popor (1-5). Aceste binecuvântări atrag atenția că, de fapt, ceea ce contează este ascultarea de Dumnezeu și că Dumnezeu încă nu s-a dezis de poporul său.

ISTORIA NERECUȘTINȚEI LUI ISRAEL (6-46)

Recunoașterea binecuvântărilor divine sunt în contrast puternic cu mărturisirea păcatelor: „Noi am păcătuit ca și părinții noștri, am săvârșit nelegiuire, am făcut rău” (6). Versetul șase deschide seria incursiunilor în istoria „părinților”, precum și identificarea deplină a autorului cu greșelile, dar și cu chemarea înaintașilor săi.

Nerecunoștință la ieșirea din Egipt (7-12)

Psalmistul arată că Dumnezeu a fost credincios în ajutorul său, deși poporul uita mereu de binecuvântări și iarăși se răzvrătea și dovedea

necredință. Astfel, imediat după ce Dumnezeu Și-a arătat îndurarea în minunile din țara Egiptului (7), nemulțumirea lui Israel a izbucnit la Marea Roșie, unde s-au crezut părășiți în mâna egiptenilor (vezi Exod 14: 11-12). Dar Dumnezeu nu a încetat să le arate har: continuând să-i izbăvească, El îi chema la credință și laudă (8-12). Credințioșia lui Dumnezeu este contrastată cu lipsa noastră de memorie și cu nerecunoștința omenească.

Necredințioșie în timpul călătoriei prin pustiu (13-23)

Cât de schimbător era poporul Israel în comparație cu îndurarea constantă a lui Dumnezeu! (13). Avem trei exemple de necredințioșie și lipsă de recunoștință: a. s-au dedat la poftite necontrolate (nemulțumiți de mană au poftit carne - v. 14-15), b. au emis pretenții nelegitime la conducere (Core, Datan și Abiram s-au răzvrătit împotriva conducerii spirituale a lui Moise și Aaron-v. 16-18), și c. au arătat lipsa de respect față de Dumnezeu prin necredință și întoarcere la idolatrie (incidentul cu vițelul de aur, lucru care L-a jignit în mod deosebit pe Dumnezeu, pentru că poporul l-a făcut la Horeb, muntele sfânt și pentru că ei au atribuit vițelului de aur toate lucrările mununate ale Domnului- v. 19-22). Mijlocirea lui Moise L-a oprit pe Dumnezeu să-I nimicească (23).

Nerecunoștință și răzvrătire la intrarea în Canaan (24-33)

Această a treia diviziune din partea centrală a psalmului pune alături cele două păcate pe care poporul le-a săvârșit când era în apropierea Țării Promise, la care adaugă incidentul când Moise însuși s-a mâniat și nu a dat slavă lui Dumnezeu, cum trebuia.

Prima răzvrătire s-a întâmplat la Cades-Barnea unde „au nesocotit țara desfătărilor; n-au crezut în cuvântul Domnului” (24).

A doua oară, și-au arătat nerecunoștința câțiva ani mai târziu, când Israel locuia la Sitim lângă Iordan. Acolo „ei s-au alipit de Baal-Peor” și s-au dedat la imoralitate și idolatrie (28). Au încălcat grav obligațiile legământului și acest fapt nu provenea dintr-o rătăcire naivă, nici din căutarea bunăstării lor, ci dintr-o corupție interioară datorată unei boli cu recidive, necredința (29). Iată de ce a izbucnit urgia printre ei, urgie care n-a putut fi oprită decât atunci când Fineas, fiul lui Eleazar, fiul marelui preot Aaron, a rostit o judecată puternică împotriva apostaziei (31).

Păcatul de la Meriba este privit de psalmist ca un punct culminant, fiindcă în acest episod a fost implicat și Moise. Domnul i-a spus să vorbească stâncii, dar Moise s-a mâniat și a lovit-o (vezi Numeri 20:7-13, chiar se pare că a lovit-o de două ori). Dacă stânca îl întruchipa pe Hristos, stânca mântuirii și apa îl simboliza tot pe Hristos, apa vieții, Moise nu trebuia să lovească – ci doar să vorbească. Isus a fost lovit de

păcatele noastre, El nu ne dă mântuirea prin obligație, ci de bună voie. El s-a jertfit pentru noi de bună voie. De aceea, Moise a fost pedepsit rămânând în afara hotarelor țării promise. Astfel neîncrederea și necredința israeliților l-au supărat pe Creatorul lor (32) și l-au iritat pe mijlocitorul lor (33).

Acest pasaj ne readuce aminte că suntem doar oameni cu defecte, și până și Moise cel ascultător și credincios, și blând, a greșit. Așadar, cu atât mai mult vedem că mântuirea este prin har, nu prin fapte, și că trebuie să prețuim jertfa lui Hristos pentru noi.

Necredincioșie în țara promisă (34-46)

Aceste versete descoperă faptul că israeliții nu au nimic popoarele păgâne și corupte din Canaan: „Ci s-au amestecat cu neamurile, și au învățat faptele lor (34-35)”. Ei au rupt legământul cu Domnul și au căzut repede în practici idolatre oribile (36-39). Această atitudine a avut drept consecință dezlănțuirea mâniei aprinse a lui Dumnezeu (40), care „i-a dat în mâinile neamurilor” și i-a lăsat să fie asupriți și umiliți sub puterea acestor vrăjmași, în vremea judecătorilor și apoi a monarhiei. Chiar dacă a trebuit să-i disciplineze, El „și-a adus aminte de legământul Său” și a stârnit mila celor ce i-au luat prinși de război (41-46).

CONCLUZIE: RUGĂCIUNE (47)

Psalmistul nu-și permite să termine această tristă istorie cu poporul în robie, ci se întoarce spre Domnul în rugăciune. Această rugăciune se bazează pe relația stabilită de Dumnezeu cu poporul Său prin legământ. Cele patru propoziții scurte „Scapă-ne și strânge-ne din mijlocul neamurilor, ca să laudăm Numele Tău cel sfânt, și să ne fălim cu lauda Ta!” apelează la îndurarea statornică a lui Dumnezeu. Toată nădejdea lui Israel este în credințioșia lui Dumnezeu, și la fel, toată temeliea Bisericii este în Mântuirea adusă de Hristos.

DOXOLOGIE (48)

„Aleluia! Lăudați pe Domnul!” Așa se încheie cartea a patra a Psalmilor. Și așa se încheie și psalmul acesta destinat să ne facă să privim cu atenție la istorie ca să învățăm cum lucrează Dumnezeu, plin de îndurare și credințioșie. Este ca și cum Duhul Sfânt ne-ar spune: „Recapitulează iar, și iar, până când adevărurile lui solemne devin o parte a sufletului tău”.

APLICAȚII

Istoria poporului Israel este o ilustrare a îndurării lui Dumnezeu față de un popor răzvrătit. Care este scopul disciplinării poporului în economia harului lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

Cârtirea israeliților în pustie le-a pricinuit multe neazuri și pierderi. În zilele noastre cum se manifestă cârtirea și ce consecințe atrage după ea ?

.....
.....
.....

Cum ar putea creștinii să-L mânia pe Domnul și să se răzvrătească împotriva Duhului Sfânt (106:32-33)?

.....
.....
.....

Ce consecințe spirituale și fizice aduce răzvrătirea și cum poate fi restaurat păcătosul răzvrătit (106:41-47)?

.....
.....
.....

Psalmul 107, Continuitatea îndurărilor Domnului și a izbăvirilor lui

Cu Psalmul 107 începe ultima din cele cinci cărți ale Psalmilor, numită uneori „Deuteronomul Psaltirii” (prin asemănare cu a cincea carte a lui Moise). Așa cum ultima carte a lui Moise, Deuteronom, se ocupă cu Legea și țară, aceeași temă este abordată în psalmii care alcătuiesc această carte.

Contextul istoric cel mai potrivit în care a apărut acest psalm este întoarcerea evreilor în țara lor după robia babiloniană, căci versetele 2 și 3 se explică cel mai bine dacă se referă la strângerea poporului pentru restabilirea închinării în cel de al doilea Templu: „Așa să zică cei răscumparați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului, și pe care i-a strâns din toate țările: de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la mare”.

La fel de bine acest psalm poate fi considerat o meditație asupra istoriei națiunii Israel, în lumina revelației lui Dumnezeu din timpul Exodului. Oricare ar fi sursa istorică a inspirației sale, psalmistul a scos esențialul din experiențele sale și a făcut din ele simboluri cu o aplicație mult mai vastă: adică patru „aspecte ale adevărului”, care revin constant în istoria poporului lui Dumnezeu și în experiențele personale ale copiilor Săi.

Psalmul poate fi împărțit în șase părți: o introducere (1-3); patru imagini complementare ale răscumpărării (4-32): fiecare secțiune începe prin descrierea unui pericol din trecut (4-5, 10-12, 17-18, 23-27), din care credincioșii au fost izbăviți prin intervenție divină, ca răspuns la rugăciunea lor (6, 13, 19, 28) și se sfârșește cu îndemnul de a lăuda pe Dumnezeu (8, 15, 21, 31). Încheierea generalizează mărturia și învățătura deja date (33-43).

BUNĂTATEA RĂSCUMPĂRĂTORULUI (1-3)

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui” (1). El și-a arătat bunătatea și îndurarea prin lucrarea Sa răscumpărătoare, în special când i-a izbăvit din mâna vrăjmașului (2) și i-a strâns din toate țările (3). Expresia „îndurare” (ebr. *hesed*) exprimă foarte bine două idei: credințioșia desăvârșită și dragostea profundă, amândouă arătate de Dumnezeu în cadrul legământului cu poporul Său (vezi Exod 2:24; Deuteronom 7:7-8; Isaia 49:14-16).

Ceea ce așteaptă Domnul din partea noastră este lauda, mulțumirea și închinarea noastră.

ASPECTELE RĂSCUMPĂRĂRII (4-32)

Aceasta este partea cea mai importantă a psalmului. De patru ori întâlnim această exclamație: „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor” (8,

15, 21, 31). Cele patru secțiuni ale acestei părți iau în considerare majoritatea durerilor și pericolelor vieții exprimate poetic prin: călătoria lipsită de adăpost (4-9), descrierea depresiei și captivității (10-16), experimentarea unor suferințe și boli vecine cu moartea (17-22) și trecerea prin furtunile puternice și neașteptate ale vieții (23-32).

Răscumpărarea din rătăcirile personale (4-9)

Pasajul vorbește de căutarea omului după părtășie și realizare personală. Oamenii caută o cetate unde să poată locui și să găsească identitate și protecție (4). Dar la Turnul Babel, Dumnezeu a condamnat efortul oamenilor de a-și asigura protecția într-o societate care nu ascultă de El. În plus, individul este incapabil să găsească o satisfacție personală deplină și fiecare suferă, în anumite situații, de foame și sete (5). Pentru cel care strigă către Dumnezeu în strâmtorarea lui și își recunoaște neputința (6), Dumnezeu intervine izbăvinduo-l din necaz și conducându-l la părtășie și împlinire (7-9).

Răscumpărare din depresie și robia păcatului (10-16)

Această suferință este cauzată de răzvrătirea împotriva cuvintelor lui Dumnezeu (11), prin purtarea lor și prin nelegiuirile lor (17). Din cauza păcatelor lor au ajuns în închisoare sau în sclavie (10) și nimeni nu i-a ajutat (12). Dar, când au strigat către Domnul, El i-a izbăvit (13-14), iar ei trebuiau să-și aducă aminte că nici o robie nu este prea puternică pentru Dumnezeu, care sfărâmă și arama și fierul (16).

Răscumpărarea din suferințe și boli care conduc la moarte (17-22)

Răzvrătirea cauzează și boala (17). Evident că boala fizică este luată în considerare, căci aceasta este experiența prin care trec unii; dar trebuie să vedem aici și o referire la boala care duce la moarte și anume păcatul (Rom 6:23), din cauza căruia oamenii ajung „nenorociți și lângă porțile morții” (17-18). În secțiunea aceasta expresia cheie este Cuvântul lui Dumnezeu. Așa cum neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu (11) a adus în viață consecințele păcatului: temporare (10), personale (12) și eterne (18), același Cuvânt este mesagerul și instrumentul izbăvirii (20). Ca răspuns la îndurarea lui Dumnezeu, cei tămăduiți trebuie să spună și altora despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei (21-22).

Răscumpărarea din greutățile adversitățile vieții (22-32)

În activitățile curente și absolut necesare pentru existență (23) oamenii întâlnesc furtuni foarte puternice, uneori provocate de

Dumnezeu (25), dar și oprite tot de Dumnezeu (29). Strigătul celui care este în strâmtorare este suficient pentru ca Dumnezeu să-l elibereze. Noi avem aici atât un psalm despre răscumpărare, cât și un mare psalm despre rugăciune. Ceea ce noi calificăm foarte ușor ca dezastre, de fapt sunt minuni (realizate în mod supranatural) și lucrările Domnului.

BUNĂTATEA STATORNICĂ A DOMNULUI (33-43)

Ultimele două diviziuni au ca scop să ne aducă la un principiu pe care îl afirmă psalmul: Domnul este în același timp și statornic și plin de dragoste pentru răscumpărații Săi. Psalmistul menționează două categorii de persoane: pe de-o parte cei răi și asupritori (34, 39), care-și primesc pedeapsa dreaptă pentru păcatele lor. Pe de altă parte cei flămânzi (36) și cei lipsiți și nevoiași (41) care sunt binecuvântați, ridicați și înmulțiți de Dumnezeu (38, 41). Acest fel de a lucra al lui Dumnezeu va bucura pe oamenii fără prihană și va condamna pe cei nelegiuți (42), iar pe deasupra la toate, va demonstra marele adevăr despre bunătățile Domnului (43).

Dumnezeu este prea înțelept să facă greșeli, prea iubitor să nu aibă milă, prea puternic să accepte zădărnicierea planurilor Sale pentru copiii Săi. Aceasta ar trebui să ne încurajeze foarte mult. Indiferent cu ce probleme ne confruntăm, să nu uităm niciodată că Dumnezeu lucrează după un plan, un plan dictat de bunătatea și puterea Lui.

APLICAȚII

Care este refrenul care se repetă mereu în acest psalm (107:1076, 13, 19, 28) și ce ne spune el despre Dumnezeu?

.....
 .....
 .....

Cum răspunde poporul Domnului la dragostea manifestată de Dumnezeu în împlinirea nevoilor credinciosului (8, 15, 21-22, 31-32)?

.....
 .....
 .....

În ce constă rolul vindecător al Cuvântului lui Dumnezeu (107:20)? Dați câteva exemple din Vechiul și Noul Testament.

.....
 .....
 .....

Cum putem arăta înțelepciune, când trecem prin felurite încercări (107:43. Vezi și Iacov 1:2-6)?

.....

.....

.....

Psalmii 108-109, Domnul vine în ajutorul celui sărman

În mod deosebit, psalmii 108-110 și 138-145 sunt psalmi scriși de David. Ei ne readuc în lumea experiențelor și rugăciunilor acestui rege deosebit, care îl cheamă mereu pe Domnul în ajutorul său.

PSALM 108

Deși ca idei, psalmul 108 are propria sa împărțire, ca structură el are două părți clare, 1-6 (parte proprie) și 7-13 o repetare a versetelor din Psalm 60:6-12. Dacă psalmul 60 începea cu o rugăciune de plângere și ajutor, psalmul 108 începe cu o rugăciune de laudă. Psalmul 60 fusese scris de David cu privire la luptele amintite în 2 Samuel 8:1-8, 13-14, și 1 Cronici 18:1-12. Atunci, pe când David ieșea învingător în nord, în Siria, armatele lui erau înfrânte în sud, de către edomiți, care au prins prilejul să-l atace. David a învățat în timp ce înseamnă când în viața de credință, Domnul îți dă victorii, dar uneori apar și înfrângeri în fața cărora trebuie să ne verificăm viața. Astfel de situații se pot repeta în viață. David știe că în trecut a primit ajutorul lui Dumnezeu, și știe că acum are din nou nevoie de el. În orice încercare, soluția este aceeași: Domnul este ajutorul nostru.

DECLARAȚIA LAUDEI (1-4)

Astfel, la începutul psalmului 108 David declară voios că inima lui este gata să cânte (1). Având în vedere problemele cu care se confruntă, cântarea lui arată un curaj deosebit. Ea lasă să se vadă și o maturitate aparte, experiența vieții de credință. Prezența încercărilor nu trebuie să te oprească din închinare sau din lauda adusă lui Dumnezeu prin rugăciune și cântare. David declară că inima lui este gata să cânte, la fel și instrumentele lui (1). Cântarea în mijlocul încercării este o glorie a celui credincios.

El se roagă și cântă începând cu zorii zilei (2). El știe se află în mijlocul unor popoare care nu îl cunosc pe Dumnezeu – de aceea vrea le vestească tuturor cine este Domnul (3). El cântă bunătatea Domnului – care este „mare” și „mai presus de ceruri” și credințioșia lui – care este mai sus de nori (4). În continuare, psalmul conține două rugăciuni ale lui David (5-6, 10-12) și un răspuns al Domnului (7-9).

CHEMAREA RUGĂCIUNII (5-6 ȘI 10-13)

În prima rugăciune (5-6), David îl roagă pe Domnul să intervină pentru ca slava Domnului să se vadă peste tot. Iată un motiv bun de rugăciune! Fie ca în izbăvirea noastră să se vadă lauda Domnului și domnia lui! Nu doar folosul nostru, ci lauda Lui să se vadă.

În a doua rugăciune (10-13), David repetă că doar ajutorul Domnului îl poate scăpa, pentru că ajutorul oamenilor nu reușește nimic (12). Ori nu este posibil, ori rezolvă lucrurile parțial și ține doar un timp. Doar ajutorul Domnului rezolvă esența problemei. Chiar dacă pare că suntem părăsiți, și Dumnezeu „nu mai iese cu armatele lui Israel”, singurul ajutor de nădejde vine de la El (11). David știe și își aduce aminte din trecut că împreună cu Dumnezeu va face lucruri mari (13). Experiența aceasta a regelui David este foarte încurajatoare. În mijlocul încercărilor, să nu uităm să îl lăudăm pe Domnul. El este ajutorul nostru și El va veni în ajutor, și vom dobândi victorii mari.

CUVÂNTUL DOMNULUI (7-9)

Cuvântul Domnului pentru David, în prezent, este același ca în psalmul 60:6-8, în trecut (108:7-9). El își declară biruința și locul special pe care Israel îl are în ochii săi și în istorie (v.8). Israel este poporul Domnului, gândurile Domnului se odihnesc peste el, și în Iuda se află puterea de domnie (Hristos este din Iuda, din neamul lui David). Prin comparație, celelalte neamuri, dușmanii lui Israel, au un rol mic în istorie (Moabul, Edom, Filistia și Sichem, dușmanii din regiunea Samaritană, cf. Geneza 34:15-16).

Așadar, chiar dacă unele încercări reapar, să ne punem încrederea în Domnul, să ne pocăim de erori, și să urmărim viața sfântă care îi dă glorie lui Dumnezeu. Iar El va interveni, prin harul și ajutorul său.

PSALM 109

În Psalmul 109, David își continuă rugăciunea vorbind Domnului nu despre confruntări armate la nivel de țară, ci despre persecuția lui personală, de către adversari (potrivnici). Psalmul are trei secțiuni principale și vorbește despre o persecuție sau un necaz în care nu este posibilă nici o rezolvare cu vorba bună sau bună înțelegere. Ce este de făcut atunci?

PREZENTAREA PERSECUȚIEI (1-5)

Aici David explică obiectiv situația. Vrajmașii spun minciuni și sunt răuvoitori: el vrea să le facă bine și să le arate dragoste, iar ei sunt gata de război cu ură. Singurul răspuns bun este rugăciunea.

RUGĂCIUNEA PEDEPSIRII CELUI RĂU (6-20)

Prima parte a rugăciunii lui David este dedicată pedepsirii celui rău. O parte din ea are înțeles mesianic și este citată în Noul Testament. În mod deosebit, v. 8 („Puține să-i fie zilele și slujba lui să o ia altul”) este citată de Petru, la alegerea Matias ca înlocuitor al lui Iuda (Fapte 1:20).

Creștinii astăzi se roagă cerând mai de grabă un timp de har și pocăința opresorilor, după modelul lui Hristos („Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, Luca 23:34), dar nu este greu să înțelegem amărăciunea și revolta lui David. Vina celor răi amintiți în acest psalm este mare, ei vor să își ducă nedreptatea și violența la extrem, săucidă chiar și pe cel drept și smerit (16). Noi când cerem Domnului musturarea și pedeapsirea unor astfel de oameni (iar Dumnezeu va aduce într-o bună zi și răzbunarea și pedeapsa nedreptăților), trebuie să cerem și îndurare și pocăință, și iertare, după voia Domnului. Ca aplicație, ar fi interesant să luăm toată această secțiune, să recunoaștem durerea lui David și reacția lui, verset, cu verset și să căutăm apoi o rugăciune creștină, de mijlocire, pentru fiecare cerere de pedeapsă. David era un rege luptător, noi suntem însă un popor de preoți, o preoție regească pe care Dumnezeu o cheamă să mijlocească pentru ceilalți oameni. Creștinii care au fost închiși în lagăre naziste și comuniste ne stau ca un exemplu vajnic de rugăciune.

RUGĂCIUNEA IZBĂVIRII PERSONALE (21-31)

David știe că izbăvirea vine de la Domnul, care intervine pentru gloria Numelui său și din bunătatea sa cea mare (21). David se simte obosit de lupte și la capătul puterilor (22-25). Biruința o dă Domnul și trebuie să fie spre slava Domnului (26-27). David se roagă ca binecuvântarea Domnului să fie mai mare decât blestemele vrăjmașilor (28-29). Rugăciunea lui se încheie cu lauda Domnului înaintea tuturor popoarelor, căci El este cel care îi scapă pe cei slabi și săraci de acuzatorii lor nedrepti (30-31).

APLICAȚII:

Cum reacționăm atunci când se repetă situațiile dificile în viață? Venim cu încredere la Dumnezeu, așa cum face David în psalmii 60 și 108?

.....

.....

.....

În ce feluri putem cere lui Dumnezeu să intervină și să îi oprească pe prigonitori și dușmani? Cerem binecuvântare sau pedeapsă pentru ei?

.....

.....

.....

Psalmii 110-113, Tăria legământului și înțelepciunea ascultării

Cu privire la psalmii 110-113, ar fi bine să citești câte un psalm pe zi, dacă se poate. Sunt patru psalmi plini de laudă pentru Dumnezeu, de bucurie pentru legământul său cu cei credincioși. Psalmul 110, unul din cei mai cunoscuți psalmi mesianici, este citat de Hristos însuși (Matei 22:34-36, Marcu 12:36-37, Luca 22:42-44), precum și de Epistola către Evrei (5:4, 7:17, 21). Psalmii 111-113 vorbesc despre credințioșia Domnului față de Israel. Dacă psalmii 108-109 așteptau izbăvirea lui Dumnezeu, aceștia patru îl laudă pentru eliberarea și binecuvântările primite.

PSALMUL 110

Isus ne aduce aminte că acest psalm, ca și ceilalți din Biblie, a fost scris de David prin inspirația Duhului Sfânt (Marcu 12:36). Acest lucru este o mare încurajare pentru noi, ca să recitim cuvintele Bibliei ca un mesaj dat nu de oameni, ci venit de la Dumnezeu, prin oameni, spre folosul și învățătura noastră. Cine citește Scriptura, se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu și are putere în viața de credință.

David cugeta mult la planul lui Dumnezeu cu oamenii. El îl înțelege pe Mesia, Fiul lui David, ca fiind Domn egal cu Dumnezeu, și totuși om, un rege divin care își primește domnia din mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu a lăsat astfel chiar și în Vechiul Testament, la profeții săi, cuvinte prin care să ne vorbească despre Întrupare, despre mântuire.

Versetul 110:3, ne cheamă să intrăm și noi, ca tinerii amintiți în psalm, în oștirea Domnului, ce plină de oameni sfinți, cu râvnă, împodobiți cu un caracter frumos, care sunt o binecuvântare pentru cei din jur, ca roua (110:3).

În același timp, Dumnezeu îi spune lui Mesia să șadă la dreapta sa, în ceruri, până toate îi vor fi supuse. Martirul Ștefan, în Fapte 7:55 îl vede pe Hristos la dreapta lui Dumnezeu și folosește cuvintele acestui psalm. Dumnezeu aduce toate ființele, toate națiunile și toți îngerii la ascultare de Hristos, totul îi va fi supus lui (1-2, 5-6). El va înfrânge toate răzvrătirile și va judeca toate nesupunerile, în ziua Judecății sale (ziua mâniei sale).

Psalmul aceasta ne învață și despre universalitatea preoției lui Hristos. Hristos, din neamul lui Iuda, nu este un preot levit, ci are o altă preoție, unică, netransmisibilă, primită prin chemare divină și prin jurământ divin, anume preoția după modelul lui Melchisedec. Acestuia și Avraam i-a plătit zeciuială, iar Melchisedec l-a binecuvântat (Gen. 14:18-24). Toate neamurile sunt slujite de Hristos, și Israel de

asemenea, căci preoția sa este mai mare decât preoția leviților. Acest lucru ne încurajează să vestim evanghelia tuturor.

Sfârșitul psalmului, v. 7, ne oferă un secret: cine vrea să continue victorios în viața de credință trebuie să bea din mers din izvor, adică să fie mereu în părtășie cu Duhul Sfânt, și cu Cuvântul care este apa vieții.

PSALMUL 111

Psalmul acesta este un psalm al părtășiei (comuniunii) frățești (1) și al aducerii aminte a lucrărilor lui Dumnezeu (2-3). Este un psalm al Scripturii pentru că în Scriptură Dumnezeu ne-a lăsat „o aducere aminte a minunilor lui” și a caracterului său îndurător și milostiv, credincios și neprihănit (4-6, 7-8). Foarte probabil este că în 111:4-5 se referă și la Chivot și obiectele legământului păstrate acolo (mana, tablele legii, toiagul lui Aaron).

Este un psalm al mântuirii că aduce aminte de moștenirea Canaanului, pentru evrei, și de moștenirea cerească, pentru Biserică (ceruri noi și un pământ nou).

Ne aduce aminte de proverbele lui Solomon, pentru că acolo se spune des începutul înțelepciunii este frica ded Domnul (10).

PSALMUL 112

Omul fericit este omul care se teme de Domnul (v.1, aici se continuă gândul din 111:10), și care are „o mare plăcere pentru poruncile Domnului”. Această delectare cu poruncile lui Dumnezeu, reprezintă o mare forță în viața celui credincios. Poruncile lui Dumnezeu nu creează frică, ci dau echilibru, înțelepciune, asigurare, încurajare.

Psalmul promite mari binecuvântări pentru cei credincios, un viitor sigur. În primul rând, astfel de binecuvântări pământești (neam puternic, belșug, nu se clatină, etc.) erau promise pentru Israel (binecuvântările din Deut. 28). Unele dintre ele se potrivesc și creștinilor (neam binecuvântat, lumină în întuneric – adică scăpare în greutăți, mântuire, pomenire veșnică – viață veșnică, stabilitate sufletească). Totuși, ele nu se potrivesc în totalitate creștinilor, pentru că Biserica nu este o împărăție pământească, cu teritoriu geografic, ci este o preoție sfântă, regală, în așteptarea Împărăției veșnice, așa cum spune și rugăciunea Tatăl nostru.

În final, se observă contrastul între cel credincios și cel rău. Cel credincios are o viață împlinită, în Dumnezeu, în Hristos, pe când cel rău este chinuit de poftele rele pe care le are și a căror împlinire nu o

va vedea. Scrâșnirea urii celui rău se va transforma în scrâșnirea pedepsei lui Dumnezeu.

PSALMUL 113

Psalmul 113 încheie șirul acestor meditații despre mântuirea lui Dumnezeu și despre lauda pe care merită și trebuie să i-o aducem. Numele Domnului va fi lăudat în veci, de la răsărit la apus, de către toate neamurile, alături de evrei. El face parte și săracilor (adică păgânilor) de mântuirea sa, iar casa femeii sterpe (adică popoarele păgâne), devine o casă plină cu copii ai legământului, ai mântuirii (adică mântuirea vine și la neamuri). Acest psalm ne arată ținta vestirii evangheliei: Domnul va aduce toate popoarele pământului la sine, la mântuire. De aceea, El merită lăudat și glorificat, în veci. Majoritatea dintre noi suntem descriși bine de acest psalm, căci ne bucurăm de îndurarea lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Ce înseamnă că Isus este preot după modelul preoției lui Melchisedec?

.....
 .....
 .....

Cum pot să aplic în viață secretul victoriei din 110:7?

.....
 .....
 .....

Ce înseamnă că Dumnezeu este credincios, drept, neprihănit (111)?

.....
 .....
 .....

Care este secretul unei minți sănătoase (111:10)?

.....
 .....
 .....

Ce înseamnă că omului neprihănit îi răsare o lumină în întuneric (112:4)?

.....
 .....
 .....

Psalmii 114-116, Izbăvirea Domnului și recunoștința credinciosului

Avem nenumărate motive să îl laudăm pe Domnul, dar în mod special, acești psalmi ne aduc aminte să îl laudăm pentru că mântuirea lui este puternică și toate lucrurile îi sunt supuse (Psa. 114). El singur este Dumnezeu adevărat, care poate să intervină în viața noastră, nu idoli păgâni (Psa. 115). El ne scapă chiar și din îmbrățișarea morții și din încercările cele mai grele, ne aduce scăpare chiar și din situațiile cele mai dificile și ne dăruiește odihnă sufletească în încercări (Psa. 116).

PSALMUL 114

Cât de puternic este Domnul și cât de puternică este sau poate fi mântuirea lui? Dacă El a vrut, și atunci când El a vrut, Marea Roșie s-a despărțit în două, și Iordanul, la fel, s-a despicat în apele de sus și apele de jos, ca poporul Israel să iasă din Egipt și, respectiv să intre în Canaan. Și chiar stânca din pustiu a dat apă pentru poporul lui Dumnezeu, când El a poruncit.

Ceea ce este imposibil la oameni, este posibil la Dumnezeu. Aceasta este o bună descriere a mântuirii și o mare încurajare în vestirea evangheliei. Dumnezeu este cel care hotărăște ce este posibil și ce nu.

PSALMUL 115

Dumnezeu merită slavă pentru credințioșia lui. Psalmul ne îndeamnă să nu uităm să îi mulțumim. Neamurile păgâne vor și că El intervine (1-2). Idoli sunt neputințoși (3-8). Prin comparație, astăzi, cine nu își pune nădejdea în Dumnezeu, se încrede în idoli: horoscop (grecesc, babilonian, chinezesc, maias, etc.), prezicători, ghicitori, filozofi ai energiilor din cristale sau vegetație (mama Tera, Gheea, etc.). În timp ce societatea se depărtează de Dumnezeu, este gata să accepte tot felul de autorități false și învățători falși.

Singurul care poate binecuvânta (12) este Dumnezeu care a creat lumea și care ne vorbește prin Scriptură (14-16). De aceea, toți cei ce trăiesc, trebuie să fie plini de viață și să îl laude pe Dumnezeu (17-18).

PSALMUL 116

Psalmul 116 este un psalm al învierii, al izbăvirii de moarte și chiar din moarte, și ne aduce aminte de rugăciunea lui Iona (Iona 2). Psalmul începe cu o afirmație care, de fapt, este concluzia psalmului (ca în Psa. 73): „Îl iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele.” Aceasta este reacția corectă: iubire, nu doar recunoștință, față de Dumnezeu, pentru că El este prezent și ascultă, nu evită, glasul nostru, cererile noastre. Oare venim și noi cu aceeași reacție de iubire față de

Dumnezeu, atunci când ne răspunde la rugăciuni? Autorul psalmului promite că va rămâne mereu credincios „îl voi chema toată viața mea” (2).

Realitatea nenorocirii și realitatea izbăvirii (3-11)

Autorul psalmului recunoaște în v. 3-4, la fel ca David în psalmul 18:4-7, prin aceleași cuvinte, că s-a aflat aproape de moarte și de mormânt, de necaz și durere, și că a strigat la Domnul. Încercarea a fost adevărată, profundă, grea și nenorocirea a fost una reală. Psalmul revine în v. 6 și spune „eram nenorocit de tot”, iar v. 10 spune „aveam dreptate când spuneam „sunt foarte nenorocit”.” În v. 11 „orice om este înșelător” auzim parcă diagnosticul pus de Ieremia 17:9 („inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea”). Este bine să fim realiști și să vedem de unde ne-a izbăvit Dumnezeu. Nenorocirea păcatului și a suferinței, este foarte reală.

La fel de reale sunt însă și izbăvirea și bunătatea Domnului. Îndurarea lui ne dă odihnă sufletească (7) și scăpare din moarte și din lacrimi (8).

Răspunsul credinciosului izbăvit (12-19)

Într-adevăr, care trebuie să fie răspunsul nostru după ce am ieșit din nenorocire și am experimentat binefacerile Domnului (12)? Primul răspuns este mulțumirea, al doilea este mărturisirea și lauda Domnului în public, al treilea este împlinirea promisiunilor și a jurămintelor făcute (12-14). La seriozitate se răspunde cu seriozitate. În formă rezumată, răspunsurile sunt repetate în versetele 17-19.

Relația Dumnezeu – om (1, 15-16)

În Psalmul 116 relația Dumnezeu – om apare într-o lumină deosebită, și este descrisă în termeni foarte apropiați. În mod surprinzător, deși sunt amintite mulțumirea, mărturisirea, lauda și împlinirea juruințelor, totuși 116:1 începe cu declararea iubirii, ca principal răspuns la faptul că Dumnezeu aude cererilor noastre. Este ceva neobișnuit și foarte frumos, în același timp. În al doilea rând, v. 15 spune că, deși Domnul a permis moartea și pedeapsa, ca urmare a păcatului, El nu este nepăsător față de această durere a morții. „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (15). Aceasta este o mare mângâiere și de aceea a trimis pe Fiul său, Isus Hristos, ca să ne izbăvească de moartea veșnică. În al treilea rând, relația aceasta specială este descrisă în v. 16: „sunt robul tău, fiul roabei tale, tu mi-ai desfăcut legăturile (m-ai eliberat)”. Aceasta declarație arată că omul credincios este un eliberat al Domnului.

Recunoștința pentru mântuirea primită ia, așadar, și această formă: o slujire de bună-voie din partea celui eliberat.

APLICAȚII:

Dumnezeu poate interveni în mod măreț și în natură, ca să își ducă la îndeplinire planurile. Ce alte exemple mai cunoști din Scriptură, pe lângă cele date în psalmul 114? Mai intervine El și astăzi în moduri asemănătoare?

.....
 .....
 .....

Care ar fi idolii moderni spre care unii oameni aleargă să primească ajutor, în loc să cheme ajutorul lui Dumnezeu? Cum să ne ferim de aceste capcane (psa. 115)?

.....
 .....
 .....

În ce feluri putem să mulțumim Domnului pentru izbăvirile sale din situații grele (psa. 116)?

.....
 .....
 .....

Psalzii 117-118, Recunoștință și curaj în credință

Practic, mesajul despre izbăvirea Domnului vine din Psalmul 118, în vreme ce chemarea internațională de a-l lăuda pe Domnul vine foarte clar din Psalmul 117.

PSALMUL 117

Psalmul este foarte scurt însă impresionează prin chemarea sa internațională. Domnul își arată bunătatea și credincioșia față de Israel, precum și față de toți oamenii. Acesta este miezul evangheliei.

PSALMUL 118

Este un psalm al victoriei regelui credincios împotriva vrăjmașilor numeroși. Se potrivește bine cu hotărârea la luptă și rugăciunile de mulțumire ale regelui David, și este un psalm mesianic extraordinar. Frumusețea sa vine din faptul că psalmistul înțelege cum regele Mesia este alesul binecuvântat – și neașteptat, al lui Dumnezeu, care biruie vrăjmașii și biruie și moartea.

Catrenul recunoștinței și îndurării veșnice (1-4)

Primele patru versete repetă, prin diverse grupuri de închinători, din Israel și din întreaga lume, aceeași motivare în lauda Domnului: „căci în veac ține îndurarea lui”. Lauda îndurării Domnului pentru noi este un refren pe care corul întreg al omenirii trebuie să îl cunoască și să îl cânte, pentru că este un mare adevăr al existenței noastre. Refrenul se repetă și în v. 29, deci, de cinci ori.

Chemarea Domnului în ajutor (5-9)

În mijlocul încercării, trebuie să îl chemăm pe Domnul în ajutor. Cum zice psalmul 116:1, El ne aude – și de aceea este iubit de noi. Perspectiva se schimbă când îl chem pe Dumnezeu în ajutor. Vedem că oamenii nu ne pot face mare lucru. În Luca 12:4-5, Isus ne spune să nu ne temem de oameni, care nu pot face nimic altceva decât să ne afecteze viața trupului, ci numai de Dumnezeu, care poate afecta și trupul și sufletul cu viață – sau moarte. Dumnezeu va judeca pe răufăcători (vs. 7, vezi și Psa. 112:8). Versetele 8-9 ne aduc aminte de Ieremia 17:5-8, binecuvântat este cel ce se încrede în Domnul, blestemat este cel care se încrede în oameni.

Împotrivire hotărâtă (10-12)

Aceste versete ne comunică o hotărâre puternică de împotrivire față de atacul păgân. Asediul este intens, dar hotărârea noastră trebuie să fie puternică. Expresia „în Numele Domnului le tăi în bucăți”, repetată

de trei ori, nu este redată foarte potrivit. Ea nu are înțeles violent, ci foarte hotărât, adică „le voi respinge hotărât în Numele Domnului”. Tit 2:12, spune ceva asemănător: 12. Harul lui Dumnezeu... ne învață s-o rupem cu păgînătaea și cu poftetele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie...”

Dialogul psalmistului cu vrăjmașul și cu sine însuși (13-18)

Este un dialog surprinzător. În discuția cu vrăjmașul (13-14), autorul mărturisește că deși era împins să cadă, Domnul l-a scăpat. Poate fi și o reprezentare a acțiunii lui Satan. Domnul ne scapă din ispitirile lui. Domnul ne scapă din moarte, de asemenea. Realismul versetului 18, cuprinde istoria mântuirii: „Domnul m-a pedepsit, da, dar nu m-a dat pradă morții.” Hristos ne-a izbăvit din pedeapsa morții veșnice, ne-a născut din nou prin Duhul și ne-a dat promisiunea învierii.

Poarta, piatra, ziua bucuriei, vestirea regelui (19-26)

Biruința cu Domnul are patru imagini importante în acest psalm. Prima este intrarea pe poarta neprihănirii (19-21). A doua este piatra din capul unghiului (22-24, Matei 21:42-44, Efeseni 2:20, 1Pet. 2:7, etc.). A doua este ziua bucuriei, adevăratul Sabat spiritual făcut de Domnul pentru mântuirea noastră (24). Strigătul bucuriei „Doamne, ajută, Doamne dă izbândă” este un salut des folosit de toți creștinii astăzi. Proclamarea regelui este a cincea imagine și este citată de entuziasmul popular la intrarea în Ierusalim a lui Hristos: „binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului”. Psalmul 118 este un psalm mesianic deosebit.

Recunoștința și jertfă (27-29)

La fel ca Psalmul 116 și acest psalm se încheie cu înălțarea numelui Domnului și cu închinarea la templu. Versetul 27 se traduce mai bine cu îndemnul: „apropiați-vă cu finici și palmieri până la coarnele altarului!” decât cu traducerea „legați cu funii vita pentru jertfă și aduceți-o până la coarnele altarului!”. De fapt, vitele de jertfă nu au fost niciodată legate, în Israel, și nu se cere asta nicăieri în Levitic sau Deuteronom. Finalul psalmului ne îndeamnă să celebrăm cu bucurie cu o închinare întregă, de la cântare până la jertfa de pe altar. În ce ne privește pe noi, din legământul cel nou, aici este vorba de o închinare deplină cu bucurie, din care să nu lipsească amintirea jertfei lui Hristos (Crucea) și bucuria venirii regelui (intrarea în Ierusalim).

Psalmul ne aduce în fața realității că Dumnezeu este Dumnezeul nostru personal, și că El merită preamărit din toată inima, căci este îndurător și aduce izbăvirea în viața noastră! Vs. 29 are aceleași

cuvinte ca vs. 1 și cuprinde tot conținutul său în cuvintele „Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!”

Aplicații:

De ce este mai bine să cauți adăpost în Domnul decât să te încrezi în oameni?

.....
 .....
 .....

Cine este piatra lepădată de zidari, dar pusă în capul unghiului și ce înseamnă aceasta?

.....
 .....
 .....

De ce spune psalmul 118 să îl lăudăm pe Domnul? Ai folosit aceste motive în rugăciunile și cântările tale?

.....
 .....
 .....

Psalmul 119, Psalmul ascultării de Scriptură

PSA 119.1-24, TRĂIEȘTE SFÂNT PE BAZA SCRIPTURII, 9

În acest pasaj de început, versetele 119:1-16 corespund primelor două litere din alfabet (*aleph*, 119:1-8, și *beth* 119:7-16, adică literele „a” și „b”). Versetele de aici prezintă temele mari ale Psalmului 119 (Legea Domnului, ascultarea, Cuvântul Domnului, credința, sfințenia, etc.), adică un fel de alfabet (abc) spiritual. Psalmul 119 este, așadar, un alfabet al credinței și ascultării de Domnul și de Cuvântul său. În ce privește versetele 119:17-24, ele corespund literei ghimel (litera „g”, abg în loc de abc). Pasajul acesta reprezintă cererilor după ajutorul Domnului.

ALEPH (119:1-8). FERICIRILE UMBLĂRII PE CĂILE DOMNULUI

Solomon a spus că „începutul înțelepciunii este frica de Domnul”, iar Domnul Isus ne-a spus nouă fericiri sau „binecuvântări” în predica de pe munte, Matei 5:1-11. La fel, și psalmul 119, începe cu două „fericiri”, pentru cei care decid să meargă pe Calea Domnului, păzind poruncile lui. El ne leagă, de fapt, de primele cuvinte din cartea Psalmilor, adică de Psalmul 1:1 „ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, etc.”

Două binecuvântări sau fericiri esențiale (1-3)

Prima fericire se adresează celor curați din cauză că umblă pe calea poruncilor lui Dumnezeu. A doua fericire se adresează celor care fac lucrul acesta din toată inima, cu dedicare. Cei ce trăiesc căutând să asculte de Legea Domnului vor deveni nevinovați, curați, lipsiți de răutate. Rostește și tu aceste două binecuvântări, citește-le cu glas tare și gândește-te dacă se aplică și la viața ta. Care sunt poruncile Domnului pe care trebuie să le ascuți tu? Sunt aceleași cu cele primite de evrei? De ce da, de ce nu?

Standardul poruncilor divine (4-6)

Sursa poruncilor Domnului este frumusețea caracterului său. Ele ne arată frumusețea și standardele lui Dumnezeu. Scopul poruncilor este păzirea lor cu atenție și sfințenie (4). Dumnezeu ne comunică voia sa nu ca să avem un program religios de închinare consistent, ci ca să trăim o viață nouă, să îl ascultăm. Păzirea poruncilor Domnului este secretul ca lucrurile să meargă bine în viața noastră și a altora. De aceea, psalmul spune că dorința celui credincios este, într-adevăr să păzească aceste porunci (5). Ce se întâmplă dacă le ignorăm? Desigur, vom ajunge într-o situație în care, la judecată Domnului, să fim dați de rușine (6). Dar cei ascultători și practici, vor fi lăudați.

Ascultarea depinde de învățare (7-8)

Este clar că pentru a-l lăuda pe Domnul cum se cuvine, avem nevoie mai întâi să învățăm legile lui, regulile lui, dreptatea lui. Cine ascultă pe Domnul îl va lăuda cu o inimă veselă!

BETH (119:9-16) TÎNĂR ȘI CURAT PRIN CUVÂNTUL DOMNULUI.

Resursele vieții de tânăr matur și tânără matură (9-11)

Ascultarea de Domnul este sursa purtării noastre, a eticii celui credincios. De obicei, această formare sufletească are loc în tinerețe, la începutul vârstei adulte. De aceea, psalmul pune întrebarea care sunt resursele bărbatului tânăr și ale femeii tinere, ca să își construiască o viață curată? Răspunsul este frumos: fii practic și corectează-te după Cuvântul lui Dumnezeu (9). Măsurile de protejare ale bărbatului tânăr și al femeilor tinere, ca să se ferească de rău, se găsesc în Cuvânt. Aici este resursa, metoda, unealta: Cuvântul.

De aceea, psalmistul își declară dragostea față de Domnul și dorința de a folosi resursa cuvântului. Cuvintele Domnului se memorează, se strâng în inimă ca o resursă ca să ferească de păcătuire. Avem aici o psihologie și o profilaxie a citirii Bibliei.

Binecuvântarea Domnului te îmbogățește spiritual (12-16)

A doua parte pasajului condus de litera beth începe cu o binecuvântare clasică (*baruch atah adonai*), adică „Binecuvântat să fii Tu, Doamne!”. Observați cum cei care îl binecuvintează pe Domnul, se închină bucuroși și îmbogățiți spiritual. Ei vor să învețe Legea – de la Domnul, nu singuri (inspirația Scripturii este importantă); ei sunt gata să spună mai departe ce au învățat (părtășie frățească și ucenicie); ei se simt bogăți și împliniți – de parcă ar poseda toate bogățiile lumii (să ne aducem aminte de pildele lui Isus în care un om găsește o perlă de preț, o comoară, și vinde tot ce are ca să le obțină). În final (16), îl găsim din nou pe psalmist delectându-se cu orânduiala, cu ordinea creației, așa cum a făcut-o Domnul. Probabil că sfârșitul vs. 16 spune mult despre aceste repetiții: reperele vieții sfinte se repetă ca să nu le uităm. De aceea repetă și Cina Domnului – să nu uităm moartea pe cruce a Domnului. De aceea ne închinăm duminică de duminică – să nu uităm învierea Domnului. Ce măsuri iei ca să nu fii năpădit de uitare, ci să ții proaspătă conștiința prezenței lui Dumnezeu?

GHIMEL (119:17-24). BUNĂTATEA DOMNULUI TE CĂLĂUZEȘTE*Darurile Domnului sunt secretul supraviețuirii (17-20)*

Fără darurile și bunăvoința Domnului, n-am supraviețui în necazuri. De aceea, autorul psalmului se roagă: „fă bine robului tău”. În același timp, ne dăm seama că suntem total dependenți de Dumnezeu, ca un rob de stăpânul său. Ce îți ceri tu lui Dumnezeu? Psalmistul îți cere să îți dăruiască darurile sale (17) și să îți deschidă ochii (18), accesul la poruncile lui, înțelegerea lor (19). Scopul primirii darurilor bunătății lui, este viața și ascultarea perseverentă. Conform Bibliei, sufletul nostru nu își găsește împlinirea decât lângă și în Dumnezeu. Până nu îl găsim pe El, ne topim de dor după El și ne simțim străini în existența noastră. Blaise Pascal spunea că în inima omului este un gol care are forma lui Dumnezeu și nu vom fi liniștiți sau împliniți până când Dumnezeu nu își ocupă acest loc în viața noastră (20).

Supraviețuirea o dă cugetarea asupra Scripturii (21-24)

Nu este greu de explicat că trăim într-o lume de îngâmfați, de rătăciți care îl părăsesc pe Dumnezeu și poruncile lui, de oameni care se așează singuri sub blestem, de uneltitori (complotiști) disprețuitori și violenți. Cel care ne poate scoate de sub acuzațiile lor false este Dumnezeu. El acționează și direct, dar și prin ridicarea calității noastre sufletești, dacă păzim învățaturile lui, dacă le studiem și dacă lumea noastră sufletească are drept petrecere și sfătuitoare cuvintele Domnului. În 23-24 se vede parcă un pic din Psalmul 23 (în fața dușmanilor, noi petrecem timp cu Domnul și suntem invitați la masa părtășiei cu El).

APLICAȚII

Psalmul 119 este absolut memorabil. Găsește din acest psalm trei versete (cel puțin), din fiecare secțiune: aleph, beth, ghimel (a, b, g) și scrie-le mai jos, și învață-le.

.....

.....

.....

.....

.....

Ce înseamnă pentru tine faptul că acest psalm începe cu două fericiri sau binecuvântări?

.....

.....

.....

Care sunt resursele omului tânăr, pentru o viață curată?

.....
.....
.....

Cum poți supraviețui prin credință atunci când ești înconjurat de oameni mândri, disprețuitori, uneltitori și violenți?

.....
.....
.....

PSA 119.25-48, IUBEȘTE ȘI ÎNVAȚĂ SCRIPTURA, 34-36

Aceste trei secțiuni ale psalmului, anume, conform literelor *daleth* („d”), *he* („h”) și *wav* („v”) ne învață să stăm lângă Domnul în dureri și depresie, să alegem calea rânduielilor și regulilor lui Dumnezeu și să avem răspunsuri bine pregătite despre credința și viața noastră, pentru noi și pentru toți cei care ne întrebă.

DALETH (119:25-32): PORUNCILE DOMNULUI TE ÎNVIOREAZĂ ÎN ÎNCERCĂRI

Cu litera „d” în ebraică începe cuvântul *dabar*, care înseamnă Cuvânt, și cuvântul *derek*, care înseamnă cale, cărare. Ele ne îndreaptă spre ascultarea de Dumnezeu.

Sunt destul de multe situațiile din viață când ajungem dezamăgiți și încercați și ne simțim lipsiți, părăsiți, trântiți la pământ („lipiți de țărână”, v. 25). Suflarea îmi este lipită de pământ, zice psalmistul, și avem nevoie de viață de la Domnul. Psalmul 119 ne învață să cerem învioreare de la Domnul, să ne concentrăm și mai bine pe poruncile Domnului.

Cele cinci cereri din rugăciunea omului în necaz

Mai întâi, el cere Domnului să-i învioreze viața. Promisiunile lui Dumnezeu sunt comoara supraviețuirii noastre (25). Apoi își dă seama că are nevoie de pricepere (Doamne, dă-mi pricepere, v. 27). În al treilea rând, el îl roagă să fie ridicat, izbăvit – încrezător în promisiunile Domnului (28). Iar în al patrulea rând, el cere îndurare și intervenția divină ca să fie îndepărtat de la facerea răului și de la necredincioșie (29). A cincea cerere apare în v. 31: „nu mă lăsa de rușine”. Ea are și o condiție („mă țin de învățăturile tale”). Aceasta este o analiză foarte realistă și sinceră a situației dificile prin care trecea psalmistul. Ca și el, avem și noi nevoie toate aceste cinci feluri de rugăciune.

Cele trei moduri principale de a vorbi cu Dumnezeu

În vs. 26 psalmistul mărturisește că îi place să se consulte cu Dumnezeu. El își povestește viața, iar Dumnezeu îl ascultă și îl învață prin Cuvânt. Credeți că această experiență poate deveni și experiența noastră? Este bine ca rugăciunile noastre să nu aibă doar un caracter oficial sau standardizat – ci să ia și forma unor conversații directe, sincere cu Dumnezeu, a unor „istorisiri”. Indiferent ce ar spune unii teologi, iată, aici se vede că îndemnul Bibliei este să ne rugăm personal, negrăbiți, să ne istorisim viața (să o analizăm) înaintea Domnului,

așteptând lumina lui. Ia-ți timp să faci lucrul acesta, delectează-te să fii în prezența sa, ca un fiul care vorbește cu tatăl său.

A doua declarație a psalmistului se întâlnește în v. 30. El singur își face timp să pună legile Domnului în fața sa (timp de citire) și declară că alege adevărul (decizii etice, precum și de disciplinare a programului zilnic). A treia declarație, din vs. 3, este pur și simplu o proclamare, un strigăt de eliberare: sunt gata să alerg pe căile Domnului, pentru că El m-a scos la loc larg, în spațiu liber, mi-a dat spațiu de acțiune, de exprimare, m-a eliberat din strânsoarea morții și a necazului!” Psalmistul este gata să alerge, nu doar să „umble” pe calea Domnului. El are energie și viziune acum. Iar Domnul scos inima (gândurile, sentimentele) la loc larg, în spațiu deschis. Omul care a stat în părtășie cu Dumnezeu, omul care și-a povestit viața în rugăciune și a dorit să ia decizii bune, omul pe care îl scapă Dumnezeu din necaz, nu trebuie să rămână obosit, blazat, fără chef. Decide-te să alergi, cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată inteligența ta pe căile ascultării de Dumnezeu. Nu disprețui libertatea și ocaziile pe care ți le dă. Aleargă pentru Numele lui!

HE (119:33-40). ÎNVAȚĂ-MĂ PERSEVERENȚA PE CALEA TA, DOAMNE!

După finalul în forță din pasajul anterior, revenim la cursa lungă și perseverentă, a vieții normale, zilnice.

Caracteristicile perseverenței (33-35)

Ea izvorăște din motivație, iar motivația se construiește citind îndemnurile și planurile lui Dumnezeu din Scriptură (33). Este nevoie de o dedicare deplină și de o ascultare din inimă, ca să fii perseverent. Ai nevoie și de pricepere, să îți dozezi efortul, să îți planifici acțiunile, să înțelegi Cuvântul (34). Toate îndemnurile acestea ar păli în strălucire dacă perseverența și hotărârea nu ar fi însoțită și de plăcere. Dacă îl urmezi pe Domnul de silă, și nu din convingere, cu bucurie și cu dragoste, e ca o căsătorie care nu poate funcționa. Așadar, de ce căutăm să facem voia Domnului? De teama judecății? Din sentimentul nevoii sau al datoriei? Proverbe 21:15 spune că „este o bucurie pentru cel neprihănit să facă ce este bine, dar pentru cei ce fac răul este o groază”. Domnul prețuiește dacă îl slujim cu bucurie. De exemplu, în 2 Cor. 9:7 scrie că Dumnezeu îl iubește „pe cine dă cu bucurie”. Iar în Deuteronom 28:47 spune că Domnul va aduce pedepse peste poporul său „pentru că, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie și cu dragă inimă,”... Va trebui, deci, să cugetăm mai profund la această caracteristică a slujirii.

Păzește-te de stăpânii falși (36-40)

Domnul Hristos a spus că nu putem sluji la doi stăpâni. Intuind prin Duhul Sfânt acest adevăr, autorul psalmului se roagă ca Domnul să îi aplece inima spre Scriptură, nu spre câștig (36). De asemenea, cere pază divină ca să privească la gloria care trece, sau la lauda omenească, la „lucruri deșarte” (37). Versetul 40 cere Domnului ceva parcă neobișnuit: „fă-mă să trăiesc drept”. Aici găsim un principiu foarte important: puterile noastre nu sunt suficient ca să trăim curat și frumos. Deciziile noastre sunt bune, dar ca să nu rămână neîmplinite ca atâtea și atâtea promisiuni luate de Anul nou, avem nevoie de acțiunea și puterea divină ca să trăim altfel. Iar Dumnezeu poate să intervină prin Duhul Sfânt ca să ne ajute (ca în Romani 8:1-2).

VAV (119:41-48). RĂSPUNSURI PENTRU CEILALȚI

Întreagă secțiune ne pregătește pentru a fi gata să dăm o bună mărturie în jurul nostru. Psalmistul este gata să dea un răspuns serios celui batjocoritor (42), precum și o mărturie înaintea împăraților (46), cu îndrăzneală și siguranță. Ce înseamnă să „dai răspuns”, în aceste condiții?

Înseamnă să mărturisești binefacerile Domnului, să poți explica cu răbdare credința și nădejde pe care le ai (1 Petru 3:14-15). Precondițiile unei mărturii bune (41-48)

Claritatea acțiunilor și sfințenia lor îți dau ocazia unei mărturii bune (45). Cine este creștin pe ascuns, va crea situații bizare când lumea îi va spune „vai, nici nu știam că ești credincios” (45), Botezul, de exemplu, este o asemenea acțiune. Cine și-a mărturisit credința și a primit botezul va fi mai pregătit să își afirme credința în fața tuturor martorilor. Hrănirea constantă cu cuvântul adevărului, este o altă condiție a răspunsului bun. La fel, prezența Duhului Sfânt în viața noastră. Însuși Duhul Sfânt ne va inspira să spunem ce trebuie (Marcu 13:11). Pasajul se încheie cu declarația delectării în Cuvânt (47) și cu cea în care psalmistul, după ce este gata să răspundă celor batjocoritori și să dea mărturie conducătorilor despre Dumnezeu, își reia cu constanță viața sa de meditație și ascultare de Scriptură, de legile și învățăturile Domnului (48). Indiferent de experiențele vieții, meditația la Scriptură și rugăciunea trebuie să meargă înainte, ca o realitate mai mare decât toate realitățile.

APLICAȚII

Amintește-ți cum ne spune psalmul 119 să discutăm cu Domnul în rugăciune. Cum îți istorisești tu viața către Domnul în rugăciunea ta privată?

.....
 .....
 .....
 Ce fel atitudini te pot ajuta să fii perseverent în credință și în ascultarea de Domnul?

.....
 .....
 .....
 Ce stăpâni falși, nepotrivți, spune Scriptura să evităm în cariera noastră?

.....
 .....
 .....
 Ai avut vreodată ocazia să aperi sau să îți prezinți credința înaintea colegilor, a șefilor, sau a celor care te batjocoresc? Cum ai făcut?

.....
 .....
 .....
 De ce este bine să fii gata să dai o mărturie bună despre credința ta?

PSA 119.49-72, CAUTĂ PAZA DOMNULUI, 50-52

De la Domnul vin încurajările și mângâierile, și promisiunile, El este moștenirea noastră și dorește să avem o inimă sensibilă față de El, nu o inimă împietrită.

ZAIN (119:49-56). ÎNCURAJARE ȘI MÂNGÂIERE ÎN VIAȚĂ

Sursele curajului sunt promisiunile lui Dumnezeu (49-50)

„Amintește-ți”, așa sună primul cuvânt din pasajul pentru această săptămână. Este un pic neobișnuit, poate, să începi o rugăciune cu această observație către Dumnezeu. „Doamne, adu-ți aminte că mi-ai spus un cuvânt, iar eu am nădăjduit în promisiunile tale!” - acesta este mesajul din vs. 49. Oare își poate uita Dumnezeu promisiunile? Psalmistul ne lămurește în vs. 50: „Doamne, știu că nu uiți, promisiunile tale sunt cele care mă întăresc și mă țin în viață.”

Poate că am trăit și noi această experiență, uneori. Poate că ai trecut prin momente în care doar prezența Domnului și promisiunile lui din Scriptură, te mai țin în viață și te întrebi dacă El te-a uitat sau nu. Dumnezeu nu ne uită, El ne dă viață veșnică prin credință în Hristos și această mântuire ne ține în viață și ne duce către viață.

Încurajare din istoria izbăvirilor lui Dumnezeu (51-53)

Ceea ce ne poate întări, în mijlocul problemelor zilnice, când suntem confrunțați iar și iar cu oameni mândri și batjocoritori, este amintirea intervențiilor lui Dumnezeu din trecut. „Judecățile tale de altădată”, zice psalmistul, ele ne mângâie. Orice prigonire pare nouă și ne acapărează toată atenția și revolta. Adevărul este au mai fost asemenea lucruri, iar Dumnezeu ne-a dovedit că nu ne părăsește și ne poate scoate de acolo. Șadrac, Meșac și Abed-Nego, prietenii lui Daniel, știau că se pot baza pe Dumnezeu și că El îi va ajuta, chiar dacă va fi să moară. Și chiar și noi, știm lucrul acesta și ne încredem în Dumnezeu.

Amintirea izbăvirilor din trecut, și legile Domnului sunt o bogăție adevărată în timpul pribegiei noastre pe pământ. Amintirea lor este sursă de cântări (54) și de veghe bucuroasă în timpul nopții (55). Psalmistul ne spune și un secret psihologic în vs. 56: „așa mi se întâmplă mie, căci păzesc poruncile tale”. Cine păzește poruncile lui Dumnezeu va avea astfel de inițiative și de bucurii. Iată un beneficiu și o formare foarte benefică a caracterului atunci când păzim poruncile Domnului.

HETH (119:57-64). MOȘTENIREA NOASTRĂ ESTE DOMNUL

Psalmistul declară din început că partea sa de moștenire este Domnul (57). El vorbește ca un levit, care nu avea drept la moștenire în Israel, ci doar slujba la templu, și zeciuielile din care trăiau. În același timp, și David zice în Psalm 16:5, un lucru foarte asemănător: „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu”. Este timpul să evaluăm ce ne motivează cel mai mult, ce anume ne dă identitate: averile și moștenirile de pe pământ sau Domnul însuși, prezența lui și poruncile sale?

Iute la ascultare (59-60)

Cine este este copilul Domnului și moștenitor al vieții veșnice, se concentrează tot mai mult pe ascultarea de Domnul. El se gândește la căile sale și le îndreaptă. El se grăbește să fie prompt în credință și fapte. Iacov în 1:19 scrie „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mînie” (59-60).

Administrează bine timpul și cugetă la Scriptură (61-63)

Chiar și când cursele celor răi îl înconjoară, cel credincios nu se teme, ci el găsește un timp și un prilej de a se gândi la Legea Domnului. Este foarte frumos este ceea ce spune autorul în v.62, anume că se trezește la miez de noapte ca să îl laude pe Dumnezeu pentru dreptatea sa și judecățile sale. Este, desigur, un obicei al regelui David. Și al lui Daniel, profetul din Babilon, etc. În liniștea și răcoarea nopții, când sufletul era treaz, psalmistul se gândea la dreptatea lui Dumnezeu și îl lăuda pentru judecățile sale drepte. Fă-ți timp liniștit de rugăciune, în răcoarea nopții sau a dimineții.

Ochii celui credincios văd bunătatea lui Dumnezeu (64)

Uneori, obosim sufletește și nu mai vedem dreptatea lui Dumnezeu. Ochii celor credincioși văd însă bunătatea lui, zice psalmul, văd prezența Domnului pe tot pământul, și mai văd că Domnul face bine poporului său. Ce văd ochii tăi când privești la lumea din jurul tău? Biserica din Filadelfia este sfătuită să cumpere de la Hristos balsam pentru ochi, ca să vadă limpede (Apoc. 3:18). Secțiunea aceasta se încheie frumos prin cuvinte importante care încep cu litera „h”: „de credincioșia ta (*hesed*) este plin tot pământul... învățătura ta (înțelepciunea, *hok*) mă învață”

TETH (119:65-72). ÎNVAȚĂ DE LA DOMNUL ȘI ÎN ÎMPREJURĂRI DIFICILE

Versetele 65, 68 și 71, 72 vorbesc toate patru despre bunătatea Domnului, despre ce este cel mai „bine” sau mai „bun” în viață (*tob* – bine, bun). În versetul 72, psalmistul spune: „mai bună este pentru mine Legea gurii tale decât mii de arginți și decât mult aur” (traducerea Sinodală ortodoxă zice în vs. 72 așa: „bună-mi este mie Legea gurii tale, mai mult decât mii de comori de aur și argint”). Legile Domnului ne îndreaptă privirea spre această bunătate divină care dă viață și ne face bine, chiar dacă ne trece prin încercări (71).

Aici este și relevana experienței de „smerenie” sau „necaz” din vs. 66, 71. Încercările pe care Domnul le trimite asupra noastră sunt dificile, este adevărat, dar nu sunt primejdioase ca să distrugă, căci suntem copiii lui. Uneori, ele sunt o disciplină tare care se dovedește a fi un bun profesor, ce ne îndreaptă atenția spre Domnul, spre ascultarea de El. Disciplina Domnului te abate de la eșec, de la răzvrătire și de la moarte. Versetul 119:67 este un fel de a acord asupra disciplinei divine, care ante-datează declarația din Evrei 12:7. „Suferiți pedeapsa (disciplina): Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?”... și 12:11 „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare un motiv de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei rodul dătător de pace al neprihănirii.”

În mijlocul greutăților și a celor răi, cel credincios păzește poruncile Domnului și are o inimă sensibilă. Prin comparației, cei răi sunt insensibili, au o inimă bătătorită și nedecisă, deformată (fără formă) ca o gelatină, ca grăsimea. Aceasta este imaginea folosită de psalmist, o inimă care este doar un țesut amorf, insensibil, inactiv, lipsit de reflecție. Cel credincios are o inimă înțeleaptă și știe să se bucure de viață, de Cuvântul lui Dumnezeu. El se delectează, se desfată în Legile Domnului (70). Inima ta este ca o grăsime flască, sau ca o inimă vie, activă, puternică, sensibilă?

Încheierea pasajului ne atrage iarăși atenția că Legea gurii lui Dumnezeu prețuiește mult mai mult decât tot aurul și argintul din lume (72). Ești și tu convins de acest adevăr? În mod special, observăm că Legea lui Dumnezeu este numită aici „Legea gurii tale” (72). Într-adevăr, în Biblie noi găsim cuvinte inspirate divin, Dumnezeu însuși ne vorbește prin autorii umani. Revelația divină și autoritatea ei care vine de la Dumnezeu, este ceea ce deosebește Scriptura de orice altă carte din lume. Dumnezeu este cel ce i-a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, și profeților, El le-a vorbit apostolilor prin Hristos, care este Dumnezeu întrupat, și prin Duhul Sfânt. De aceea, emoția cu care ne apropiem de Scriptură nu se datorează doar înțelepciunii găsite, ci întâlnirii cu

comunicarea lui Dumnezeu, cu intenția lui, care ne cere ascultare și credință.

APLICAȚII

Își aduce aminte Dumnezeu de noi sau ne uită? Ce spune psalmul 119 aici? Dar noi, ne amintim de izbăvirile lui din trecut ca să fim încurajați prin ele? Spune care este experiența ta.

.....
 .....

Măsoară-ți viteza cu care ascuți de Domnul? Ești încet sau grabnic la ascultare? Roagă-te Domnului în privința aceasta.

.....
 .....

Ai ochi să vezi bunătatea Domnului în jurul tău? Menționează câteva situații sau aspecte unde vezi că Domnul este bun.

.....
 .....

Ți s-a întâmplat ca încercările să fie vreodată un bun învățător în viața, și să te conducă la Dumnezeu? Ai putea să încurajezi pe cineva care trece prin greutăți?

.....
 .....

Te-ai gândit că meditarea la Cuvântul Domnului îți antrenează gândirea și îți dezvoltă capacitatea și varietatea sentimentală, precum și stabilitatea sufletească? Aceasta înseamnă să ai o inimă matură, nu flască și nesimțitoare ca grăsimea. Notează ce părere ai despre această metaforă folosită psalmist (70).

.....
 .....
 .....
 .....
 .....
 .....
 .....

PSA 119.73-96, FII BUCUROS CĂ EȘTI AL DOMNULUI, 73, 94

În această săptămână vom privi la învățăturile care au drept ghid alfabetic literele *i*od („i”), *k*aph („k”) și *l*amed („l”). Prin ele psalmistul ne învață că îi aparținem Domnului, că El ne reface viața prin har și ne maturizează prin învățăturile Bibliei.

Iod (119:73-80). DESTINUL NOSTRU ESTE CUNOAȘTEREA DOMNULUI

Iod este o literă mică, seamănă cu o virgulă, cu punctul de pe litera „i” din limba română. Despre ea zicea Domnul Isus că „nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Matei 5:18). În limba greacă ea se numește *iota* și seamănă cu „i” din limba română.

Suntem creația lui Dumnezeu (73-74)

Cu litera *i*od încep toate versetele din 73-80. De exemplu, expresia „mâinile tale (*iadei-cha*) m-au făcut și m-au întocmit” (73), începe cu *i*od. De altfel, acest verset ne aduc aminte de cartea Geneza. Trebuie să înveți cu pricepere poruncile Domnului, căci pentru aceasta ne-a creat Dumnezeu cu mâinile sale, după chipul său, ca să îl cunoaștem și să stăm în dialog cu El, în ascultare de El. Aceasta este una din trăsăturile de bază ale destinului nostru. Concluzia este extraordinară: am fost creați ca să stăm în relație cu Cuvântul divin, să îi fim parteneri în Univers, să îl auzim și să cugetăm la el, să îl ascultăm.

Domnul este bun și credincios (74-77)

Versetele 75 și 76 fac legătura cu pasajul dinainte, 65-72, prin patru cuvinte cheie: smerire (suferință), credincioșie, bunătate și mângâiere. Așadar, trebuie să primim smerirea – sau disciplina, căci Dumnezeu este drept și binevoitor (credincios) și noi nădăjduim în bunătatea lui care ne mângâie. Dacă dorim să înțelegem dreptatea și bunătatea, credincioșia lui Dumnezeu să ne aducem aminte, de exemplu, de 1 Ioan 1:9, „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” Sau în psalmul 89, „Voi cânta totdeauna îndurările Domnului: voi spune din neam în neam, cu gura mea, credincioșia Ta. Căci zic: Îndurarea are temelii veșnice! Tare ca cerurile este credincioșia Ta!” (89:1-2).

Psalmistul cere ca îndurările Domnului să se reverse asupra lui, ca să trăiască (77). Fără îndurarea Domnului nu este viață, nici dezvoltare. El își susține cererea amintind că „Legea ta este desfătarea mea” (delectarea mea). Așa cum se observă, principiul delectării în Cuvântul și regulile Domnului revine constant, cu putere, în tot psalmul 119. De

ce este atât de important? Așadar, nu doar este bine să citim Biblia, ci trebuie să ajungem să ne delectăm cu învățăturile ei, aceasta este adevărata spiritualitate.

Roagă-te și fii ascultător (78-80)

În același timp, autorul psalmului face o cerere specială (78-79). Psihologic, aici este vorba despre teologia omului care a rămas singur în urma bârfelor aruncate în jur de alții. El cere ca Domnul să dea un răspuns celor semeți și asupritori fără temei, iar cei credincioși să vină iar în compania sa.

Este foarte dificil să fii singur, fără sprijinitori și să fii vorbit de rău de alții. Cine poate face dreptate, în asemenea cazuri? Noi putem să ne apărăm cauza, până la un nivel, dar cel ce poate aduce dreptate cu adevărat este Dumnezeu. El corectează și confruntă, și influențează inimile oamenilor. În același timp, vedem dorința de comunitate a credincioșilor, de adunare. Nu suntem făcuți să fim singuri, ci să trăim slujindu-ne unii pe alții și, împreună, slujindu-l pe Dumnezeu.

Versetul 80 aduce cu sine o cerere care poate să devină și motto-ul vieții noastre: „Inima să-mi fie neîmpărțită (fără vină, sinceră) în orânduirile Tale”. Cei ipocriți vor rămâna de rușine, dar cei sinceri în ascultarea de Domnul, vor vedea răsplătirile lui. Există o cântare care vorbește despre „o inimă curată, Doamne, este tot ce-mi doresc”. Am putea cânta oare și un imn care să spună „Doamne, dă-mi o inimă neîmpărțită”?

KAPH (119:81-39). FII CREDINCIOS, CĂCI AI UN VIITOR BUN

Nădejde în adâncurile deznădejdiei (81-84)

Secțiunea literei *kaph* începe cu menționarea tânjirii și suferinței psalmistului (o adevărată „topire” a ochilor, a nădejdiei care privește în zare, după ajutor, vv. 81-82), din cauza așteptării îndelungate a izbăvirii. El resimte fizic această depărtare și așteptare. Privind la sine, psalmistul se compară cu „un burduf pus în fum” (83). Nu știm exact la ce se referă el, dar orice ar fi, nu este de bine. Este posibil să se simtă uscat și crăpat ca o piele de burduf pusă la uscat, peste care însă dă căldura și fumul. Ajungi uneori să te simți uscat, fără vlagă, obosit, afectat și răpus de probleme, și părăsit în bătaia vântului.

Din adâncul unei asemenea depresii, credinciosul așteaptă mântuirea Domnului, făgăduințele lui, mângâierea lui. La fel ca Iov însă psalmistul nu uită ci, chiar și în încercări își aduce aminte de orânduirile Domnului (83). Așteptarea îndelungată îți ascute parcă

simțurile și întrebi: oare cât mai ai de trăit? Când va veni sfârșitul? Oare când va face Domnul dreptate? Oare când își vor primi pedeapsa cei răi? Eliberarea din uscăciunea deznădejdiei, o aduce Dumnezeu.

Încurajare în fața atacurilor (85-87)

Psalmistul îi vede la lucru pe cei mândri, că ei îi sapă groapa (pentru că ei îl consideră ca mort) și sunt gata să îl împingă în ea. Totuși, el nu își pierde nădejdea. Îți trebuie curaj, dar și o bună cunoaștere de Dumnezeu, și credință în El.

Când ești înconjurat de probleme, nu uita că Domnul este credincios, ca El este gata să vindece ființa noastră și să ne învioreze sufletul. Oricare ar fi greutățile prin care treci, nu uita să îți amintești de credințioșia Domnului. Cere-i Lui să te ajute, ține poruncile lui, învățăturile gurii lui. Și El va interveni – aceasta este încurajarea.

LAMED (119:89-97). CUVÂNTUL DOMNULUI NE REFACE VIAȚA

Litera „l” (lamed), este litera cu care în limba ebraică încep cuvintele „a învăța”, „învățătură”. Cuvântul Talmud, care se referă la o colecție de multe volume, pline de explicații rabinice, de proverbe și păreri despre Vechiul Testament, vine de la acest verb „a învăța” (*lamad*). De aceea, subiectul învățaturii din Scriptură este tema principală a acestei secțiuni.

Creația îi aparține Domnului (89-91)

Prima învățătură este că întreaga creație îi aparține Domnului, care este Creatorul universului. Biblia spune că pământul și cerurile au apărut prin cuvântul lui Dumnezeu, și continuă să existe prin decizia lui. Tot ce există, continuă să existe (să stea în picioare), prin legile lui Dumnezeu. Așadar, psalmistul vede că Dumnezeu nu s-a retras din Universul său, ci toate se țin în continuare prin El. El nu își schimbă legile, iar minunile pot fi înțelese fie ca o generalizare a legilor lui (iar știința vrea să explice cum), fie ca o transcendere (depășire) a lor, pentru că El este suveran. El a lăsat a lăsat o anume libertate oamenilor și îngerilor să acționeze spre bine sau rău, în contextul acestor legi, dar în final va aduce judecata sa peste toți. Merită să onorăm Numele lui Sfânt și să știm că El este în continuare suveran în tot universul (universuri, veacuri, epoci, lumi, etc.).

Viața ta îi aparține Domnului (92-95)

Alături de Univers, de ceruri și de pământ, de ființele create, se află însă și Legea de pe Sinai. Și ea este o creație a Domnului, o revelație din partea lui, în folosul oamenilor, și în vederea planului său de mântuire.

Ce este Legea de pe Sinai? O formă istorică în care Dumnezeu și-a descris caracterul și standardele, pe care a dat-o ca îndrumar și legământ poporului Israel în trecut. Descrierea aceasta a rămas adevărată și azi, dar noi nu mai trăim, ca Biserica, în (sau sub) Legământul Legii, ci în Legământul lui Hristos, bazat pe jertfa lui Hristos. Psalmistul recunoaște că fără această lumină a Domnului, care este Legea, el ar fi pierit în răutate și neștiință (92). Și la fel ar fi fost și soarta noastră, dacă nu aveam Vechiul Testament, apoi Noul Testament.

Într-un fel, aici este vorba și despre Eden și despre prezent, anume despre cunoașterea binelui și răului. Noi cunoaștem binele și răul prin Legea lui Moise și, în mod suprem, prin învățătura lui Hristos și a apostolilor în Noul Testament. Cunoașterea de Domnul este viață. Ne dăm seama că îi aparținem Domnului, și fără el nu putem fi mântuiți (94) din declarațiile pe care le citim în Scriptură.

De aceea, cel credincios nu uită de lumina poruncilor Legii, căci prin Cuvântul său, Domnul ne înviează. Din nou, apare promisiunea psalmistului: chiar în mijlocul prigoanei celor răi, el nu va uita niciodată de învățăturile Domnului. Legătura lui cu Scriptura este constantă.

Perfecțiunea Domnului și perfecțiunea oamenilor (96)

Versetul 96 are o mare adâncime teologică. El zice: „Văd că tot ce este desăvârșit are margini: poruncile Tale însă sunt fără margini”. Este așa de profund că ne-ar trebui mult timp să îl analizăm ca să îl înțelegem. Psalmistul declară că toate lucrurile perfecte din universul creat au un scop și o limită, au o finalitate. Perfecțiunea universului creat se află în împletirea și în complementaritatea limitelor sale. În contrast cu ele însă se află Dumnezeu. La El, perfecțiunea înseamnă altceva, nu completare, ci cuprindere a tuturor lucrurilor și fiinelor în planurile sale. Perfecțiunea divină nu are margini ori limite. Ea cuprinde totul și asigură coerența și scopul tuturor celor create, și toate se supun voiei lui Dumnezeu. Libertatea pe care o ai și timpul în care trăiești, au și ele limitele lor. Ce faci în privința aceasta?

APLICAȚII

Cum a fost făcut omul, în contrast cu restul lumii?

.....

.....

.....

De ce merită să fim bucuroși că suntem copiii lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

S-a retras Dumnezeu din univers, în raiul său, sau este prezent în continuare?

.....
.....
.....

Ce spune 119:80 despre inima noastră, cum trebuie să fie ea înaintea Domnului (119:80)?

.....
.....
.....

Prin ce frământări a trecut psalmistul când s-a văzut înconjurat de greutate și de dușmani? Când ne-a trimis Dumnezeu izbăvirea lui deplină? Ce va însemna a doua venire a lui Hristos?

.....
.....
.....

Prin ce se deosebește perfecțiunea lui Dumnezeu de perfecțiunea oamenilor?

.....
.....
.....

Vom ajunge vreodată să cunoaștem totul despre Dumnezeu?

.....
.....
.....

PSA 119:97-120, URMEAZĂ LUMINA SCRIPTURII, 105-106

Lecciile din 4 august (119:87-120) și din 11 august (119:121-152), de săptămâna viitoare, conțin ambele câteva referiri importante la Lumina lui Dumnezeu, pe care o vedem în poruncile și învățăturile din Scriptură. Seria lor începe aici, în pasajul pe care noi l-am numit „Urmează lumina Scripturii”. În lecția pentru săptămâna aceasta, psalmistul trece de la dragostea pentru legile Domnului, la recunoașterea că ele sunt o lumină, și în final, la dorința de a urma această lumină curajos, cu inimă dedicată, nu cu inimă împărțită.

MEM (119:97-104). SCRIPTURA TE FACE OM ÎNȚELEPT

Versetul 97 conține o declarație directă „Ah, cât de mult iubesc Legea ta: întreaga zi meditez la ea!”. Iată, așadar, o măsură a iubirii față de Cuvânt: el este subiectul meditației noastre pe toată durata zilei. Ar fi bine să ne întrebăm dacă la fel gândim și noi. Ți-ai făcut obicei să discuți cu vreun prieten zilnic, sau cu soția, sau copiii, să aveți întrebări și răspunsuri din Scriptură? Dacă nu, atunci în ce fel ai putea spune că ești un creștin care iubește Cuvântul lui Dumnezeu? Merită să ne obișnuim să ne întrebăm unii pe alții cum înțelegem și trăim învățătura Bibliei. Asta înseamnă, printre altele și îndemnul din Coloseni 3:16.

Cuvântul divin îți dă pricepere (98-100)

Din meditația la Scriptură se naște o înțelepciune vie, bună, gustoasă, adevărată, practică, nu o istețime uscată, rece, abstractă, mândră sau o inteligență pusă pe rele. Psalmistul spune că în trei privințe vei deveni mai înțelept – și toate aceste direcții sunt importante. Mai întâi, vei fi mai înțelept decât dușmanii tăi – și ei nu te vor controla (cred că și maneliștii ar aprecia acest subiect: „Biblia te face înțelept și dușmanul nu te trage-n piept”). Apoi devii mai înțelept decât profesorii vieții tale (viața însăși este un profesor, și mulți prieteni, frați sau dușmani, sunt profesori la școala aceasta a vieții, fără să vrea). În al treilea rând, vei fi mai înțelept decât bătrânii. Motivul este limpede: nu vârsta te face înțelept, în sine, ci frica de Domnul (poți fi în vârstă și totuși neînțelept). Un credincios în vârstă, echilibrat, va beneficia și de înțelepciunea anilor, dar și de înțelepciunea Scripturii, a Duhului Sfânt.

Cuvântul divin este baza eticii umane (101-104)

Meditarea la Scriptură, la Legea Domnului, este baza eticii umane. Bazați pe Scriptură, vom putea evita acțiunile și inițiativele rele (vom ține piciorul departe de drumuri rele), vom păzi cerințele Domnului, vom continua să învățăm de la El și, cum se zice, „să ținem aproape” de

El. Vom evita minciuna și vom fi pricepuți, inventivi pentru bine. În legătură cu aceasta, se pare, în urma statisticilor, că trei din patru creștini obișnuiesc să mintă zilnic, ca să iasă cu bine din dificultăți sau ca să își construiască o imagine publică mai bună. Ne exagerăm succesele, ne minimalizăm eșecurile, ne cosmetizăm conflictele și defectele. S-ar putea ca aceste statistici să indice că nu mai studiem și nu mai iubim Cuvântul lui Dumnezeu, ci mai mult orgoliul nostru și aplauzele societății.

NUN (119:105-112). UMBLĂ ÎN LUMINA CUVÂNTULUI DIVIN

Lumina pe cărare (105-106)

Litera *nun* este prezentă și în limba română ca litera „n”. Versetul 105 este un adevărat motto pentru mulți credincioși: „Lampă (*nar*, ebr.) pentru picioarele mele este Cuvântul tău, și o lumină pe cărarea mea”. Așa cum soarele și luna sunt lumină pentru zilele și nopțile noastre, așa Cuvântul este o lumină pentru drumul sufletului și pentru acțiunile noastre. Dar, desigur, e un lucru să ai lumina, și cu totul altul să o urmezi. Psalmistul promite în vs 106, cu jurământ, că va urma această lumină a Cuvântului divin. Aceasta arată și pocăință și dedicare definitivă. Se aseamănă într-un fel cu ce promit credincioșii la botez.

Balsam pentru temeri și dezamăgiri (107-108)

Momentele de revelație și promisiune, foarte prețioase în viață, pot fi urmate însă, adeseori, de amărăciune. Psalmul 119 spune în vs. 107: „Sunt foarte întristat: însuflețește-mă, Doamne, după cuvântul tău!”. Sentimentele noastre adeseori fluctuează: uneori suntem fericiți, alteori suntem nefericiți. Uneori ne doboară teama de primejdii și vederea curselor întinse de cei răi, alteori mergem cu credință înainte. Indiferent de întunericul și luptele vieții, candela luminii Scripturii este cu noi ca să nu ne rătăcim (110).

Moștenirea cerească și auto-convingerea (111-112)

Dacă în vs. 57, psalmistul spunea că „partea lui este păzirea poruncilor”, acum spune că „învățăturile Domnului sunt moștenirea și bucuria mea”. Urmarea luminii Cuvântului își are răsplătirea în ea însăși – intrăm în moștenirea veșniciei și a bunăvoinței veșnice a Domnului – și ne bucurăm de aceste răsplătiri, încă din prezent.

SAMECH (119:113-120). FII HOTĂRÂT ȘI CURAJOS ÎN CREDINȚĂ

În Apocalipsa lui Ioan 21:8 scrie „dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă”. Există așadar o categorie a oamenilor fricoși, adică lași și ipocriți, și „nehotărâți” – cum zice vs. 113, care este certată și respinsă de Dumnezeu. Ei mai pot fi numiți și oameni „cu inima împărțită”, oameni „care îl caută pe Dumnezeu cu jumătate de inimă”, sau „fără tragere de inimă”. Pe aceștia, psalmistul îi numește chiar „răi” în vs. 115. În comparație cu ei, el iubește Legea Domnului, iar Domnul este scutul și adăpostul său.

Bisericile astăzi au o problemă majoră aici: mulți au inima împărțită și caută gloria și aplauzele oamenilor, sau câștigul și promovările lumii, și nu standardele lui Dumnezeu și voia lui. A avea o imagine publică bună a devenit o țintă majoră, cu politici majore alături de ea, pentru care mulți sunt pregătiți să mintă sau să îmbrățișeze nedreptatea.

O atitudine dedicată și curajoasă, nu poate fi însă doar rezultatul eforturilor noastre. Psalmistul îi cere sprijinul lui Dumnezeu – ca să scape de cei răi, dar și ca să urmeze calea Domnului cu curaj (116-117).

Finalul celor prefăcuți care se depărtează de Domnul pentru avantajele și aplauzele vieții de acum, este pe măsura ipocriziei lor. Domnul îi aruncă așa cum se aruncă rebuturile, împreună cu înșelăciunea și minciuna lor, ca pe o spumă cu mizerii pe care o iei și o arunci ca să cureți apa (118-119). De aceea, psalmul 119 se încheie pe un ton foarte sobru: își dă seama bine, cu teamă, de corectitudinea judecăților Domnului (120).

APLICAȚII

Citește din nou vs. 97. În ce fel se vede că tu iubești Legea Domnului?

.....
 .....

Ce facem dacă după momente glorioase de rugăciune și părtășie spirituală, vin și experiențe dificile, de tristețe și supărare (107-108)?

.....
 .....

Ce înseamnă să fii cu inimă dedicată pentru Dumnezeu, sau cu inimă împărțită, nehotărâtă? De ce spune Ioan că nu vor intra în moștenirea cerească oamenii „fricoși”, care ezită să mărturisească credința?

.....
.....
.....

Ce răspuns va avea Domnul pentru cei nehotărâți în ascultarea de El?

.....
.....
.....

PSA 119.121-152, SĂ AI NĂDEJDE ÎN DOMNUL, 134-135,139

Prima săptămână din August ne invită la citirea a patru secțiuni din Psalmul 119, corespunzătoare literelor *ain* („e”), *pe* („p”), *tzade* („ț”), și *qoph* („q”). În versetele acestea, se continuă subiectul despre lumină, început anterior, pentru că la litera *pe*, se afirmă că deschiderea cuvintelor Domnului (citirea lor) ne dă lumină (130, 135). Partea dedicată literei *tzade* are un înțeles mesianic profund, fiind una din referințele la care s-au gândit apostolii după ce Isus a curățit templul de vânzătorii de animale și de schimbătorii de bani (Psa. 119:139, cf. Ioan 2:17, dar, mai ales, vezi Psa. 69:9).

AIN (119:121-128). CUM SĂ FACI FAȚĂ PRESIUNILOR CELOR RĂI

Confruntarea cu răutatea omenească și cu inventivitatea celor răi pare să nu aibă sfârșit decât în Ziua Judecării. Subiectul luptei cu cei răi revine de foarte multe ori în Psalmul 119. Parcă nu se mai termină. Dar nici încrederea în Dumnezeu și meditarea la Cuvântul lui Dumnezeu nu se termină. Adesea, în încercări prelungite, oamenii se dezamăgesc și spun „lui Dumnezeu nu îi pasă”. Cel credincios însă are o încredere constantă.

În secțiunea literei *ain*, sau „e”, psalmistul încearcă să arate calea spre a face față acestor răutăți. Mai întâi, el declară că păzește „Legea și dreptatea”. Niciodată nu vei face față presiunilor nedreptății și necinstei, dacă nu ai o atitudine clară față de Legea și dreptatea Domnului, și dacă nu ești angajat ferm să le studiezi și să le păzești (121). Apoi, de asemenea, nimic nu poate fi întreprins fără ocrotirea și paza Domnului. Psalmistul se roagă de două ori: „nu mă lăsa”, și în 121 și 122.

Lupta pentru dreptate socială este foarte importantă, și mulți creștini se lasă cuprinși de ea în mod foarte intens (mișcări ecologice, drepturile familiei, drepturi cetățenești, etc.). Dacă este vorba de prioritățile vieții însă trebuie să recunoaștem că mântuirea dată de Dumnezeu este pe primul loc (apare iarăși tema „topirii după Dumnezeu” și se regăsește în vs. 20, 82, 123 în Psa. 119). Acesta este lucrul pe care îl recunoaște psalmistul în vs. 123-125. Astfel, de două ori el se descrie pe sine drept „robul” lui Dumnezeu (124, 125).

Această relație Dumnezeu – om (slujitor, rob), este extrem de importantă. Ea recunoaște că sursa dreptății este la Dumnezeu, nu în planurile noastre. De aceea, ascultarea de Domnul este crucială. Cauza răutății umane și efectele ei cele mai mari nu stau în nedreptăți față de

semeni, ci în răzvrătire față de Domnul. De aceea, El trebuie să intervină (126) și pe El trebuie să îl urmărim neconținut.

Relația de ascultare de Domnul este frumos arătată în vs. 127: cuvântul lui Dumnezeu trebuie iubit „mai mult decât tot aurul curat din lume”, pentru că merită.

PE (119:129-136). CUVÂNTUL ESTE O LUMINĂ

Claritatea judecății sau evaluării este și ea crucială. Nimeni nu poate oferi o adevărată cunoaștere a binelui și răului decât Domnul. De aceea, învățăturile lui sunt minunate (129), pentru că dau lumină celor cu inima sinceră (130).

Psalmistul este înfometat („lacom”) după Cuvântul divin ca după o hrană bună, de care nu te poți sătura (131). Nu poți face față presiunii celor răi, dacă sufletul tău nu se hrănește cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este o mare presiune în prezent arătată prin diverse politici sociale și culturale față de diverse minorități, prin programe mass-media de o valoare îndoielnică, prin generalizarea îndemnului la necredință și la nesocotirea standardelor divine pentru viața umană. Fără o hrănire continuă cu Scriptura, vom fi flămânzi, iar sufletul nostru va primi o altă hrană, înșelătoare, letală.

Apar aici trei direcții de acțiune: apelul la mila Domnului față de noi, apelul la ajutorul lui și la evitarea nelegiurii în viața personală și cultivarea unei inimi sensibile (136), care plânge și suferă în fața nedreptății. Apostolul Pavel atrăgea atenția că în vremurile din urmă oamenii vor fi lipsiți de această sensibilitate, chiar și de dragoste naturală, firească, unii față de ceilalți. 2 Timotei 3:2-5, spune că „oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, etc.” Psalmistul varsă lacrimi neîncetat pentru astfel de încălcări ale dreptății (136).

TZADE (119:137-144). URMĂREȘTE DREPTATEA DOMNULUI

Litera *tzade* este și litera cu care începe cuvântul neprihănire sau dreptate în limba ebraică (*țedek*). De aici vine și numele Țadoc, preot pe timpul regelui David, și numele Saducheilor, care se trăgeau din acest preot.

De aceea, pasajul începe cu repetarea cuvântului „dreptate”: „Tu ești drept, Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană. Tu îți întemeiezi învățăturile pe dreptate și pe cea mai mare credincioșie” (137-138). La fel apare și în 142: „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică” și în 144: „Învățăturile tale sunt drepte pe vecie”. Temelia dreptății

omenești nu poate fi bine întemeiată decât dacă este așezat pe temelia dreptății divine, bună și veșnică. De aceea, în situații neclare repetăm că „răzbușnarea este a Domnului”, pentru că El știe secretele inimilor (Deut. 32:35, Romani 12:18-19).

Chiar dacă uneori ni se pare că alte rațiuni sunt presante și obiective, psalmul 119 ne atrage atenția că tot Cuvântul lui Dumnezeu este încercat, testat și merită iubit (140). Cine te face cu adevărat „mare”: oamenii sau Dumnezeu? Răspunsul este că Dumnezeu și este bine să fim „mari” înaintea lui, nu înaintea oamenilor.

QOPH (119:145-152). NĂDEJDEA ÎN DOMNUL TE FACE PERSEVERENT

„Te chem”, „te strig”, și „glasul tău” – sunt toate expresii care încep cu litera *qoph*, în ebraică. Simțim cu mare intensitate că psalmistul spune cu întreaga ființă: „te strig”, „te strig”, „te chem”, „te chem”, „ascultă-mi glasul” (145-147, 149). Aici este vorba despre intensitatea și puterea rugăciunii celui credincios.

Toată inima trebuie să participe în această chemare a lui Dumnezeu. Nu este loc pentru o strigare cu jumătate de gură, după cum nu era, în lecția mai dinainte, loc pentru o inimă împărțită (145).

David spunea că el se roagă noaptea (63:6), la fel spune și aici psalmistul din Psalmul 119 (147-148). S-a mai repetat acest lucru și în vs. 119:62. Și Isus, spun evangheliile, se ruga adeseori noaptea. Miezul nopții și niștea sa, precum și liniștea revărsatului de zori este un timp bun rugăciunea neîngrădită a inimii.

În urma acestei rugăciuni, apare clar că psalmistul îl știe și îl simte pe Dumnezeu aproape (151), știe că la El este adevărul (151), și învățăturile Domnului sunt așezate să rămână așa pentru vecie (152). Cu alte cuvinte, Dumnezeu este același și nu se schimbă. Caracterului lui este de o frumusețe colosală, veșnică absolut stabilă, nepieritoare (152).

APLICAȚII

Ce trebuie să facă un om dacă se cheamă pe sine „rob al lui Dumnezeu”?

.....

.....

.....

Cât de important este să recunoști dreptatea lui Dumnezeu, ca sursă a oricăre dreptăți, și să păzim legile lui?

.....
.....
.....

Ce loc dai rugăciunii în viața ta? Cât de des vorbești cu Dumnezeu? Te-ai rugat vreodată devreme dimineața sau în timpul nopții?

.....
.....
.....

PSA 119.153-176, ÎNCREDE-TE ÎN DOMNUL PENTRU IZBĂVIRE, 153, 176

Ultimile trei litere din cele 22 care alcătuiesc sunt *resh* („r”), *shin* („ș”) și *tav* („t”). Saptămâna aceasta vom studia încheierea psalmului 119 care își găsește o bună rezumare în aceste trei pasaje (așa cum primele două litere *alef* și *beth*, au oferit o bună introducere în temele psalmului). Dumnezeu este scăparea noastră, de aceea avem pace în mijlocul încercărilor și ne rugăm lui Dumnezeu cu încredere.

RESH (119:153-160). DOMNUL TE SCAPĂ DE CEI RĂI

Adeseori, ne temem de ce ne pot face oamenii răi. Există însă o răsplătire a Domnului, atunci când facem voia lui, prin care El vine în izbăvirea poporului său.

În ebraică, cu litera *resh* încep cuvintele „vezi”, „văd” (*rah*), și „mulți”, „mult”, „mare” (*rabah*, *rabim*), „cap” (temelie, *rosh*). Întregul pasaj conține de mai multe ori aceste cuvinte. Psalmistul își recunoaște păcatele („vezi-mi ticăloșia”, 153), apoi privește cu repulsie la cei răi („văd cu scârbă pe cei necredincioși”, 158), și apoi îi mărturisește lui Dumnezeu dragostea după cuvântul său („vezi cât iubesc poruncile tale”, 159). De aceea, el cere ca Dumnezeu să îl răscumpere din păcate și să îi restaureze sufletul (154). Mântuirea nu vine decât de la Domnul, iar cei răi o resping (155). Versetele 156 și 159, amândouă așteaptă învierea venită de la Dumnezeu. Dumnezeu, care iartă păcatul, aduce o viață deplină celui ce se pocăiește, adică o întregă înviere a sufletului. Dumnezeu ne izbăvește din adâncul păcatelor noastre pentru că îndurarea lui este mare (156).

Accentul pus pe rugăciune în psalmul 119 apare și aici și ne arată că mântuirea lui Dumnezeu ne aduce în prezența lui, în părtășie cu El. Un om mântuit trebuie să iubească părtășia cu Dumnezeu și părtășia cu frații, întâlnirea cu ei și închinarea.

Frumusețea ultimului verset este greu de egalat (v.161). „Capul („piatra de căpătâi” sau „piatra cap”, *rosh*) a cuvântului Tău este adevărul”. Ne aducem aminte că Domnul Hristos este piatra din capul unghiului și, într-un fel, El este prezent și aici, în vs. 160. El este Cuvântul cel veșnic. Cine construiește pe Hristos, pe Cuvânt, pe Adevăr, își zidește o viață trainică, veșnică.

SHIN (119:161-168). PACE ÎN MIJLOCUL FURTUNII, LÂNGĂ CUVÂNT

Uneori, poți ajunge prigonit de cei ce dețin puterea politică și administrativă. Așa se întâmplă și cu psalmistul care a scris psalmul 119 când spune că niște conducători îl prigonesc fără temei (161;

„voievozi” înseamnă „conducători”). De cele mai multe ori, în asemenea situații, ne temem de oameni și de ce ni se poate întâmpla. Totuși, Dumnezeu veghează și atunci. Psalmistul spune „inima mea nu tremură decât de cuvintele tale”. În Luca 12:4-5, Domnul Hristos are o explicație - sau îndemnare, foarte bună. El zice „Vă spun vouă, prietenii Mei: Să nu vă temeți de cei ceucid trupul și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți.” Cine se teme de Dumnezeu, nu trebuie să se mai teamă și de altceva, sau altcineva, pentru că Dumnezeu dă pacea în viața noastră. Isaia 26.3, zice: „celui cu inima tare, Tu-i chezeșuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine.” Adică, „pentru cel cu inima tare, tu îi asiguri pacea”. Nu este un verset ușor, dar este perfect adevărat. Și Solomon ne învață în Proverbe 29:25 că „frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă.”

Părtășia psalmistului în rugăciune și citirea Scripturii este profundă și plină de bucurie. El se bucură de Cuvânt, ca „de o mare pradă” (v. 162). Până acum am văzut multe comparații cu privire la Cuvânt: Cuvântul asemănat cu o hrană gustoasă și bună, cu un câștig care depășește tot aurul din lume, cu o recoltă foarte bogată, peste așteptări, etc. Acum vedem Cuvântul lui Dumnezeu asemănat cu o pradă de război pentru un luptător victorios. Un astfel de luptător se trezește peste zi, foarte bogat. Noi am dobândit o mare victorie prin Isus, „peste zi”. A lui este victoria. Și prada este dată de El este viața veșnică, nașterea din nou, toate binecuvântările Cuvântului.

Versetele 166 și 167 se află în centrul învățaturii din această secțiune. Lauda noastră la adresa lui Dumnezeu trebuie să ne însoțească toată ziua, în toate zilele vieții noastre. Psalmistul zice „de șapte ori pe zi te laud”. Iar „șapte” începe și în ebraică - la fel ca în limba română, tot cu litera „ș”. Șapte înseamnă un număr desăvârșit, complet, o creație împlinită (6+1). Ne aduce aminte de profetul Daniel, care se ruga în fiecare zi de trei ori (Daniel 6:10). Prin comparație, autorul psalmului 119 se roagă și el, dar de șapte ori. Aceasta arată o continuitate desăvârșită a rugăciunii, de-a lungul zilei, cu privire la toate detaliile vieții, o discuție permanentă cu Dumnezeu în duhul omului.

Pacea lui Dumnezeu vine peste cei ce iubesc Legea lui Dumnezeu și nu li se întâmplă nici o nenorocire (165). Răsplata iubirii Cuvântului lui Dumnezeu, și a credinței în Dumnezeu, și a păzirii poruncilor lui, este mântuirea (166).

Încet, psalmul ne conduce spre rugăciunile din final. De aceea, înainte de aceste rugăciuni, mântuirea este afirmată cu această intensitate.

TAV (119:169-176). RUGĂCIUNILE ESENȚIALE ALE CELUI MÂNTUIT

Din aceste ultime opt versete, vs. 174 este o mărturisire, o constatare, iar celelalte șapte sunt toate rugăciuni, cu cereri sau îndemnuri ori promisiuni.

Astfel, versetul 174 ne descrie starea sufletească a psalmistului. El suspină după mântuirea lui Dumnezeu, știe că are nevoie de ea, și în același timp se delectează în legea lui Dumnezeu. Deci, tot psalmul a încercat să ne asigure că avem această poziție: că prețuim mântuirea Domnului, că ne dăm seama că avem nevoie de ea, și că ne lăsăm inundați și binecuvântați de cuvintele scumpe ale Scripturii. Căutarea și primirea mântuirii lui Dumnezeu sunt experiențe centrale în viața noastră.

Să privim în continuare, la aceste cereri finale, recapitulative, și la îndemnul presărate între ele. La început găsim două cereri intense:

1. O cerere de ascultare a rugăciunii și o cerere după pricepere, bazată pe promisiunile Domnului (169 a și b).
2. O cerere de ascultare și de izbăvire, bazate pe promisiunile lui (170).

Accentul autorului nu trebuie omis. Toate răspunsurile la rugăciune, toate izbăvirile, toate intervențiile, Dumnezeu le face ca împlinire a promisiunilor sale, în care își declară dragostea, credințioșia și bunătatea.

Aceste cereri sunt urmate de îndemnuri și promisiuni personale, și de mărturisiri din partea psalmistului. Astfel, vedem două efecte principale ale legilor lui Dumnezeu în viața noastră.

1. Efectul învățării regulilor Domnului, trebuie să fie lauda adusă Numelui său, adusă cu bucurie (171).
2. Efectul dreptății (neprihănirii) sîntelesă din poruncile Domnului, trebuie să fie o cântare inspirată, care să pună în acorduri muzicale chiar acest Cuvânt drept! Acest efect seamănă foarte mult cu îndemnul să vorbim unii cu alții cu cântări de laudă (Efes. 5:19. „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului”, cf și Col. 3:16).

Psalmul se încheie cu trei cereri importante: „ajută-mă” (173), „sprijinește-mă” (175), „caută-mă” (176). În alte cuvinte, aici ne întâlnim cu o cerere care ne aduce aminte de Psalmul 23: „Doamne, fii păstorul meu cel bun, păstorește-mă, căci doar la tine este viața adevărată.”

Cuvântul lui Dumnezeu rămâne la loc ales în viața psalmistului: el alege să studieze și să urmeze poruncile Domnului și nu le uită. Deși ne-a condus printr-o închinare măreață, în acest psalm 119, psalmistul rămâne un om modest. El se compară cu o oaie care rătăcește, dacă Domnul nu vine să se îngrijească de ea. Domnul să ne dea hotărârile sfinte și perseverența psalmistului, dar și smerenia și modestia lui, de-a lungul întregii vieți.

APLICAȚII

Ce înseamnă să îți zidești viața pe piatra de căpătâi sau de unghi, care este Isus Hristos?

.....

.....

.....

Cum poți să te temi doar de Domnul și nu de oameni? De ce și cum? Știi pe cineva care s-a purtat așa cu succes?

.....

.....

.....

De ce compară aici psalmistul bucuria sa pentru Cuvântul Domnului, cu bucuria pentru o pradă uriașă?

.....

.....

.....

Care sunt cele trei rugăciuni scurte cu care se încheie psalmul 119, în vss. 173-176? Cum se aplică acestea la viața noastră?

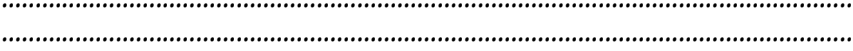
.....

.....

.....

De câte ori este bine să ne rugăm într-o zi: de trei ori, ca Daniel, sau de șapte ori, ca psalmistul din psalmul 119? Ce vrea să spună Scriptura aici?

.....

Psalmii 120-121, Rugăciune și pază divină

Psalmul 120 și 121 formează o pereche foarte interesantă. Într-un fel, psalmul 121 vine ca răspuns la psalmul 120. Dacă în psalmul 120 este exprimată teama și îngrijorarea față de cei care vor numai conflicte și ne fac necazuri, în psalmul 121 vedem paza și vegherea lui Dumnezeu asupra noastră.

PSALMUL 120

Psalmul începe cu mărturisirea unui necaz (1) și se încheie cu menționarea unui război (7), iar între ele vorbește despre înșelăciune și calomnie. Cu greu pare a fi un imn potrivit pentru pelerini să-l cânte în timp ce se îndreptau spre templul lui Dumnezeu. Totuși, se pare că autorul acestui psalm se afla în aceeași situație ca scriitorul Psalmului 42: împrejurările l-au împiedicat să participe la sărbătoare, așa că a trebuit să stea acasă printre oameni care i-au făcut viața dificilă (vezi Psalm 42:3-4, 9-10). Cântarea acestui psalm le reamintea pelerinilor că ei erau într-adevăr privilegiați că puteau merge la Ierusalim și că altora le-ar fi plăcut să meargă cu ei. Și, de asemenea, le amintea călătorilor că atunci când se întorceau acasă trebuiau să ducă o parte din binecuvântare celor care au rămas acasă și să-i ajute să le facă viața mai ușoară. Psalmul amintește credincioșilor de astăzi că închinarea este un privilegiu și binecuvântările pe care le primim trebuie împărtășite și altora. Când trecem prin suferință și dezamăgire avem trei responsabilități de îndeplinit pentru ca poverile noastre să devină binecuvântări: rugăciunea, încrederea în Dumnezeu, perseverența.

TREBUIE SĂ NE RUGĂM (v.1-2)

„Către Domnul strig în strâmtorarea mea și El ascultă” (1). În loc să se plângă de situația lui, el a împărtășit-o Domnului și, prin acest psalm, ne-a împărtășit-o și nouă. Problema lui era că oamenii spuneau minciuni despre el și îi calomniau numele. Este posibil ca el să fi fost implicat într-un fel de litigiu, iar dușmanii au mituit martori falși pentru a depune mărturie împotriva lui. El nu a îndrăznit să meargă la Ierusalim de teamă ca aceștia să profite de absența lui și să facă și mai mult rău.

TREBUIE SĂ NE ÎNCREDEM ÎN DUMNEZEU (v.3-4)

„Ce-ți dă El ție, ce-ți aduce El ție, limbă înșelătoare! Săgeți ascuțite de războinic, cu cărbuni aprinși de ieniper.” Este puțin probabil ca psalmistul să se adreseze dușmanilor săi, ci acesta este mesajul pe care i l-a dat Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile sale. Scriitorul nu avea nevoie să-și atace inamicul, pentru că Domnul va face lucrul acesta

pentru el. „Săgeți” și „cărbuni aprinși” sunt imagini ale cuvintelor lor rele și mincinoase, întâlnite frecvent și în alte părți din Scriptură. Psalmistul era încrezător că Dumnezeu îi va pedepsi pe dușmani cu propriile lor arme, iar consecințele vor fi mult mai grave. Săgețile vor fi ascuțite și trase împotriva dușmanilor de un războinic viteaz, probabil o referință la Domnul Dumnezeu Însuși (Psalm 24:8). Cuvântul ebraic tradus prin ieniper indică un arbust din lemnul căruia arabii obțin, până în zilele noastre, un excelent cărbune (se aprinde foarte repede și arde timp îndelungat, dând multă căldură).

Astăzi în lumea noastră există atâta vorbire fără Dumnezeu, încât credincioșii trebuie să fie atenți la ce ascultă și cum îi afectează lucrul acesta. Noi trebuie nu numai să ne abatem privirea de la vederea lucrurilor deșarte (Psalm 119:37), ci de asemenea să ne abatem și urechea de la auzirea lucrurilor murdare, stricate. Domnul Isus zicea (Pilda semănătorului): „Luați seama la ce auziți...” (Marcu 4:24). Când suntem defăimați și mințiți, să lasăm problema aceasta în mâna Domnului și să avem încredere în El. „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra” (Psalm 37:5).

TREBUIE SĂ ÎNDURĂM CU RĂBDARE (v.5-7)

„Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului”(5). În Orientul Apropiat antic, Meșecul era localizat în Asia Mică, la nord-vest de Israel, iar Chedarul era un popor nomad din nordul Arabiei, în sud-estul Israelului. Meșec făcea parte dintre Neamuri (Geneza 10:2), iar locuitorii din Chedar erau urmașii lui Ismael, fiul lui Avraam din roaba sa Agar (Geneza 25:13). Ambele popoare erau la mare distanță de Israel și erau considerate dușmanii evreilor. Psalmistul nu locuia de fapt cu acești oameni (nu putea locui în același timp în două locuri aflate la mii de kilometri distanță), ci mai degrabă locuia printre evrei care se purtau ca oamenii care trăiau în afara binecuvântărilor legământului lui Dumnezeu. Orice evreu temător de Dumnezeu care respectă Decalogul, nu aducea mărturie falsă împotriva altui evreu și nici nu arunca ocară asupra numelui altuia. Era dificil să locuiești cu aceste popoare străine, dar era și mai dificil să locuiești cu evrei care se comportă ca niște străini de legământul Domnului.

Credincioșii de astăzi trebuie să trăiască nu numai împreună cu cei necredincioși, ci și cu prețișii credincioși care trăiesc ca necredincioșii. Apostolul Pavel i-a făcut de rușine pe credincioșii cărora le-a scris comparându-i cu păgânii „cei de afară”, cei nemântuiți (1Cor.5:1). Psalmistul era un făcător de pace și a încercat să-și încurajeze vecinii evrei fără Dumnezeu să fie pașnici, dar ei erau

tot mai porniți să facă război (7). Și astăzi multe din problemele din familii și din biserici sunt cauzate de creștinii cu numele, care nu au o relație adevărată și vie cu Isus Hristos. Ei nu sunt făcători de pace smeriți, ci făcători de probleme aroganți. Până când Dumnezeu nu îi schimbă sau decid ei să plece în altă parte, credincioșii dedicați trebuie să aibe răbdare și să se roage. Așa a procedat Iosif cu frații săi în Canaan și cu acuzatorii lui mincinoși în Egipt. La fel a procedat David când s-a confruntat cu regele Saul și Domnul Isus când și-a tratat dușmanii (1 Petru 2:23).

Pe de altă parte, trăim în mijlocul unei societăți care nu împărtășește valorile lui Dumnezeu și, adesea, este gata de conflict, indiferent ce am face ca să păstrăm pacea. Am putea să spunem și noi „vai mie, că locuiesc și am asemenea vecini”, dar totuși Dumnezeu veghează peste noi și în asemenea situații și ne poate ajuta să avem o mărturie bună și să ne rugăm pentru cei din jur. El chiar poate interveni să îndepărteze amenințările din jurul nostru. Ai trecut prin astfel de experiențe?

PSALMUL 121

Este posibil ca acest psalm să fi fost folosit ca o cântare pe mai multe voci, sau mai mulți participanți, cântată în timpul călătoriei pentru a celebra o sărbătoare la Ierusalim. Conducătorul grupului începea cu versetele 1-2, care sunt la persoana întâi singular, iar diferite persoane sau grupuri îi răspundeau cu versetele 3-4 și așa mai departe, care sunt la persoana a doua singular. Tema psalmului este protecția lui Dumnezeu asupra poporului Său. Cuvântul „păzește” (veghează asupra a ceva) este folosit de șase ori în șapte versete. Protecția în timpul călătoriei era un lucru de care pelerinii erau interesați în mod special atunci când mergeau prin ținutul deluros spre Ierusalim. Un călător putea să se împiedice și se putea răni, sau cineva putea suferi de insolație sau putea răci în timpul popasului noaptea pe câmp. În plus, totdeauna exista posibilitatea ca să se întâlnească și cu tâlhari (ca în Pilda Samariteanului milostiv-Luca 10:30-35). Dar, mesajul psalmului se aplică și pelerinilor lui Dumnezeu de astăzi și ne oferă asigurările de care avem nevoie pe măsură ce călătorim în această viață.

DUMNEZEUL A TOATE CREATOR ESTE CEL CE MĂ AJUTĂ (V.1-2)

„Îmi ridic ochii spre munți...De unde-mi vine ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul care a făcut cerurile și pământul”. Domnul, care a creat toate lucrurile, este ajutorul prezent în necaz. Benjamin Franklin, editor de succes și fizician pasionat, inventatorul paratrăsnetului, a spus odată că „Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri” – și maxima aceasta este citată destul de des. Totuși, Scriptura spune

altceva. Dumnezeu îi ajută pe cei ce îl caută și îi cer ajutorul, și se încred în El. Unii comentatori spun că de fapt, primul verset ar fi un îndemn „uită-te la munți, pentru că de acolo îți vine ajutorul, uită-te la cei puternici, la fortărețe și lucruri sigure”. În comparație cu acest îndemn pe care ți l-ar putea da mulți, răspunsul celui credincios este altul: „eu mă uit la Dumnezeul ce atotputernic, nu la forțele omenești sau ale naturii...”.

El este un Dumnezeu plin de putere, înțelepciune și slavă și de aceea nu avem de ce să ne temem. Unii evrei necredincioși se închinau altor zei la altarele de pe dealuri („înălțimile”), dar poporul credincios al lui Dumnezeu privea deasupra munților spre marele Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul.

Dacă citim felul în care Avraam îi salută pe ceilalți în Geneza, vedem că el mereu le urează să fie binecuvântați de Creatorul cerului și al pământului. Aceasta este carea de vizită a lui Dumnezeu. Ce ce a făcut întreg universul poate să aibă grijă și de noi. Tot ce este în ceruri și pe pământ mărturisește despre puterea marelui Creator care este și Tatăl nostru ceresc, deci de ce să ne temem?

OCHII DOMNULUI SUNT ÎNDREPTAȚI ASUPRA MEA (v.3-4)

„Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește, nu va dormita” (3). Este ceva foarte uimitor în asigurarea că Domnul nu va permite să se clatine piciorul nici măcar pentru cel mai slab și obosit. Muntele Sionului nu se clatină, dar pasul omului cât de ușor poate să se împiedice și omul să cadă pe potecile denivelate ale munților! Și totuși, Dumnezeu este preocupat și de pașii noștri.

Pe de altă parte, Biblia ne spune să fim încălțați cu râvna evangheliei (Efeseni 6.15), și asta înseamnă că zelul și hărnicia în ascultarea de Domnul ne poate păzi de cădere, ne dă o poziție stabilă în încercările vieții.

Cuvântul „păzește” înseamnă „a apăra și a proteja” și este folosit de șase ori în acest psalm (v.3,4,5,7 și 8). El este menționat pentru prima dată în Biblie în Geneza 2:15, unde ni se spune că „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească”. Asta înseamnă să o apere și să o protejeze și să aibă grijă de ea. Chiar și când dormim, Dumnezeu veghează asupra noastră pentru că El nu doarme. Domnul a promis să păzească pe Iacov, care a devenit tatăl celor douăsprezece seminții ale lui Israel și El a protejat și pe urmașii lui Iacov („Și l-a păzit ca lumina ochiului Lui” – Deut. 32:10). Promisiunea lui Dumnezeu este reluată și în Noul Testament: „Căci

ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor..." (1 Petru 3:12).

PREZENȚA DOMNULUI ESTE LÂNGĂ MINE (v.5-6)

Păzitorul nostru este nu numai pe tron privindu-ne de sus, ci El este și lângă noi ca să ne ocrotească de orice rău: „Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă” (5). Domnul, Dumnezeu Atotputernic este Păzitorul poporului Său („Cel ce păzește pe Israel”), dar și al fiecărui credincios în parte. Domnul Isus, în calitate de Mare Preot, s-a rugat Tatălui: „...Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat...” (Ioan 17:11). Zi de zi, lună de lună și an după an, Domnul este cu noi în multele provocări și schimbări ale vieții. Nu trebuie să ne fie frică de atacuri neașteptate care pot veni ziua sau noaptea, căci „umbra” Celui Atotputernic ne acoperă (Psalm 91:1) și prezența Lui ne asigură de tot ceea ce avem nevoie. La fel ca în pustiu, când umbra norului lui Dumnezeu îi ferea de arșiță, și pe noi prezența Domnului ne ferește de necazuri pe care nu le putem purta.

GRIJA DOMNULUI ESTE ÎN JURUL MEU (v.7-8)

„Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul”(7). „Orice rău” înseamnă tot ceea ce ne-ar putea face rău, dar în harul Său, Domnul transformă în bine lucrurile pe care noi le considerăm rele. Iosif a trebuit să îndure calomnia și ura fraților săi, treisprezece ani de separare de tatăl său, acuzațiile false ale soției lui Potifar și ani de închisoare, toate din cauza păcatului fraților săi. Dar, la sfârșit, Iosif a putut să spună: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine” (Geneza 50:20), iar apostolul Pavel spune același lucru în Romani 8:28! Când este vorba de păzirea sufletului, poate fi o referire că ne ține în viață, dar și că ne-a scris numele în Cartea vieții, și ne-a dat viață veșnică, prin credință în Isus, pe care nimeni nu ne-o poate lua. Adesea, în mijlocul încercării, simți paza Domnului, care nu îngăduie ca probleme ivite să ne zdrobească, să ne nimicească, să ne răpească mântuirea.

„Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac” (8). Aceasta înseamnă o pază continuă în toate acțiunile, în inițiativă și în oprirea proiectelor, de dimineață și până seara, când ne întoarcem acasă. Părintele ceresc se îngrijește de sarcinile și programele noastre și chiar de așa numitele „detalii minore”, pe care prea adesea le luăm de bune. Evreul, sub Legea mozaică, avea datoria să scrie pasaje din Tora pe porțile casei lui. În felul acesta, de fiecare dată când pleca de acasă, lua cu sine un cuvânt din partea lui

Dumnezeu, cuvânt care trebuia să-l țină treaz pe tot parcursul zilei, indiferent ce făcea. Întorcându-se acasă, în timp ce trecea din nou pe poartă, i se amintea încă o dată de relația cu Legea. În timp ce intră și ies din casă, evreii ating cilindrul de metal fixat pe stâlpul din dreapta ușii (care conține pasajele din Deut. 6:4-9 și 11:13-21) și recită ultimul verset din Psalmul 121. Noi nu folosim asemenea obiceiuri, ci strângem asigurările și promisiunile Domnului în inima noastră. El ne dă o inimă nouă și noi îi urmăm în tot timpul acțiunilor noastre.

APLICAȚII

Când ai de-a face cu oameni cu buze mincinoase și limbă înșelătoare, care este locul și rostul rugăciunii?

.....

.....

.....

În familie, în biserică sau în societate, cei din jur ne cunosc ca făcători de pace sau făcători de probleme?

.....

.....

.....

Ce înseamnă să-ți ridici privirile spre Domnul și ce binecuvântări promise Dumnezeu în Psalmul 121?

.....

.....

.....

La plecare de acasă și la venire acasă evreii cercetau pasajele din Scriptură scrise pe ușorii casei. Cum putem, noi creștinii, să aplicăm spiritul acestei practici din Vechiul Testament?

.....

.....

.....

Psalmii 122-123, Bucurie și îndurare

PSALMUL 122

Patru din „Cântările treptelor” sunt atribuite lui David. Psalmul acesta se concentrează asupra Ierusalimului (v.2,3,6) și asupra Casei Domnului (v.1,9). Psalmul 124 descrie ocrotirea lui Dumnezeu pentru Israel față de dușmanii lui, Psalmul 131 vorbește despre supunerea lui David față de Domnul, iar Psalmul 133 arată unitatea Duhului asupra căreia Dumnezeu își revarsă binecuvântarea.

Psalmul 122 este ceea ce s-a numit un psalm-plic, fiindcă el începe și se termină cu o referință la Casa Domnului. Psalmistul cântă Ierusalimul și Templul. Probabil că acest psalm a fost scris de David la scurt timp după strămutarea chivotului la Ierusalim, când împăratul plănuise să zidească o casă pentru Dumnezeu. În zilele monarhiei, tronul și templul erau două instituții separate, dar astăzi, Domnul Isus Hristos este și Rege și Preot (Psalm 110; Evrei cap.7-9), iar cei din poporul Domnului sunt cetățeni ai „Ierusalimului ceresc” (Evrei 12:12-29), o Cetate Sfântă pregătită de Dumnezeu pentru poporul Său (Apocalipsa 21:1-10).

Credincioșii de astăzi nu trebuie să facă pelerinaje lungi la „locurile sfinte” pentru a se închina lui Dumnezeu, pentru că „Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești” (Fapte 7:48). Nici nu avem nevoie de „divertisment religios ” ca să fim aduși sau atrași la închinare. Lucrul cheie este inima. Din cuvintele lui David din acest psalm, putem discerne ușor tipul de inimă de care au nevoie cei credincioși, dacă vrem să-I fim plăcuți lui Dumnezeu în închinarea noastră.

O INIMĂ PENTRU DUMNEZEU (v.1-2)

„Mă bucur când mi se zice: „Haidem la Casa Domnului!”(1). Declarația lui David exprimă hotărâre și dedicare. După ce chivotul a fost așezat în cortul pe care-l ridicase David în Ierusalim, fără îndoială că împăratul mergea frecvent acolo pentru a se închina lui Dumnezeu. Dragostea lui David pentru casa lui Dumnezeu era binecunoscută: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui” (Psalm 27:4). El se bucura de oportunitatea de a merge împreună cu alți închinători să-L laude pe Domnul. Deși locuia în Cetatea Sfântă-Ierusalim, David nu a luat acest lucru de la sine înțeles, pentru că avea o inimă pentru Dumnezeu, era

omul după inima Lui (1 Samuel 13:14). Pelerinul care venea de la depărtare, nu se plângea de călătorie, căci inima lui era îndreptată spre Domnul.

O INIMĂ PENTRU LAUDĂ (v.3-5)

Domnul a spus poporului Său că într-o zi va exista un loc central unde se vor închina și acel loc era Ierusalimul (Exodul 23:14-19). Domnul l-a instruit pe David că locul de pe Muntele Moria unde a construit altarul trebuia să fie locul pentru templu (1 Cronici 21-22), și de asemenea i-a dat și planurile pentru structura templului (1 Cronici 28). Ierusalimul fusese o fortăreață ieboșită înainte ca David să îl cucerească și l-a făcut capitala sa „cetatea lui David” (2 Samuel 5:6-10). Alegerea lui David a fost o alegere înțeleaptă, căci Muntele Sion era o cetate aproape inexpugnabilă, și un loc pentru strângerea împreună a triburilor din nord și din sud.

Când psalmistul a privit la cetatea Ierusalimului, el s-a gândit la unitate și siguranță. La fel cum pietrele zidurilor și ale caselor au fost legate ferm împreună, tot așa și oamenii erau legați împreună în închinarea față de Domnul și respectul față de tron. Cele douăsprezece seminții separate plus seminția lui Levi, aveau aceeași strămoși și aceeași istorie, participau la aceeași închinare în aceeași Cetate Sfântă, și erau guvernate de aceleași legi divine. Biserica de astăzi are deja unitate spirituală (Efeseni 4:1-6), dar noi trebuie să o menținem și să o demonstrăm înaintea unei lumi care ne privește (Ioan 17:20-23). În ceea ce privește siguranța, Domnul Isus a promis că forțele iadului nu vor putea rezista mersului înainte al bisericii.

Dar, când mergeau la Ierusalim, cel mai important lucru pentru pelerini era „să laude Numele Domnului”(4). Dumnezeu a poruncit ca poporul Său să meargă la Ierusalim la sărbătorile Paștelui, Cincizecimii (Primele roade) și a Corturilor (Exodul 23:14-19), și oamenii mergeau acolo ca închinători și nu ca vizitatori. Da, erau multe de văzut în Ierusalim, dar a-I mulțimi lui Dumnezeu era cea mai importantă sarcină și cel mai mare privilegiu. În același timp poporul trebuia să arate loialitate pentru casa lui David, căci același Domn care a stabilit sărbătorile, tot El a stabilit și tronul.

În Romani cap.13, apostolul Pavel arată clar că Dumnezeu a rânduit stăpânirile care sunt și noi trebuie să respectăm funcțiile, chiar dacă nu putem totdeauna respecta funcționarii. Deși există o separare între biserică și stat, nu trebuie să existe niciodată o separare între Dumnezeu și țară. Cea mai importantă datorie civică a noastră este să

ne rugăm pentru cei înălțați în dregătorii, pentru autorități (1Timotei 2:1-6).

O INIMĂ PENTRU RUGĂCIUNE (v.6-9)

„Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă”(6). Numele Ierusalim înseamnă „temelia, fundamentul păcii”, și totuși cetatea a fost centrul multor conflicte de-a lungul secolelor. Dacă înțelegem corect profeția biblică, nu va fi pace adevărată în Ierusalim sau pe pământ până când Prințul Păcii, Domnul Isus Hristos, va domni pe tronul lui David (Isaia 9:6-7). Așa că, atunci când ne rugăm pentru pacea Ierusalimului, noi de fapt ne rugăm: „Vie Împărăția Ta”(Matei 6:10) și „Da, vino, Doamne Isuse!”(Apocalipsa 22:20), dar mijlocirea noastră nu trebuie să fie o rugăciune superficială, ci din toată inima, pentru că noi Îl iubim pe Dumnezeu și iubim poporul Său.

Ca și popor al lui Dumnezeu și cetățeni ai patriei cerești, noi credincioșii de astăzi, trebuie să ne rugăm unii pentru alții și pentru lucrarea din biserici, pentru că ne aparținem unii altora, avem nevoie unii de alții și trebuie să ne ajutăm unii pe alții. Trebuie să ne rugăm pentru pacea în biserici și între biserici și pentru nevoile „fraților și prietenilor noștri”(8).Cu siguranță trebuie să ne rugăm și pentru cei pierduți. O inimă pentru Dumnezeu va fi cu siguranță o inimă plină de laudă și rugăciune.

PSALMUL 123

Numele autorului nu este indicat, dar unii cercetători îl atribuie împăratului Ezechia, când asirienii au atacat Ierusalimul și au rostit cuvinte hulitoare, disprețuitoare împotriva Domnului Dumnezeu și împotriva locuitorilor Ierusalimului. Dar, și în anii de după robia babiloniană Israel a suferit batjocura și disprețul neamurilor vecine. Acest psalm vorbește despre Dumnezeu care locuiește în ceruri și a cărui mână lucrează pentru poporul Său. Psalmul începe la persoana întâi singular (1), dar apoi trece la plural (2,3).

S-ar putea ca un preot sau un levit să fi cântat primul verset, un cor să fi continuat (v.2) și adunarea să încheie (v.3). Când noi înșine suntem defăimați, batjocoriți și persecutați, către cine ne îndreptăm pentru ajutor? Psalmul ne dă trei răspunsuri la această întrebare: să privim cu credință la Dumnezeu, să așteptăm cu nădejde intervenția mâinii sale, să ne bazăm pe îndurarea lui.

PRIVIM PRIN CREDINȚĂ LA TRONUL LUI DUMNEZEU (v.1)

„La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri”. Deși nu-L putem vedea pe Dumnezeu cu ochii fizici, totuși, prin ochii credinței Îl vedem stând pe tronul Său în ceruri. „Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul” spune David în Psalmul 25:15. A privi la Domnul înseamnă să ne încredem în El și să predăm Lui toate problemele noastre. Prin credință „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...” (Evrei 12:2). Viața de credință începe privind la Domnul și încrezându-ne în El pentru mântuire (Isaia 45:22), continuă apoi pe măsură ce păstrăm ochii credinței la Domnul Isus și va atinge punctul culminant când Îl vom vedea pe Domnul Isus în gloria Sa (1Ioan 3:1-2).

PRIVIM PRIN CREDINȚĂ LA MÂNA LUI DUMNEZEU (v.2)

„Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul, Dumnezeul nostru până va avea milă de noi”. În țările Orientului, stăpânii porunceau adesea slujitorilor prin semne făcute cu mâna, așa că robii își țineau ochii ațintiți la mâna stăpânului și acesta le dădea astfel îndrumări pentru munca lor. Dar mâna stăpânului era și sursa aprovizionării lor cu ceea ce aveau nevoie pentru hrana zilnică. În sfârșit, mâna stăpânului îi proteja în vreme de pericol. Așa este și cu poporul lui Dumnezeu astăzi: îndrumarea, aprovizionarea și protecția noastră vin toate din mâna Domnului nostru, iar mâna Lui nu ne va lăsa niciodată.

PRIVIM LA MILA ȘI HARUL LUI DUMNEZEU (v.3-4)

După șaptezeci de ani de robie în Babilon, aproximativ cincizeci de mii de evrei s-au întors în țara lor încercând să rezidească templul, să restaureze cetatea Ierusalimului și să revitalizeze națiunea lor. Aceasta nu era o sarcină ușoară, iar națiunile din jurul lor nu doreau ca Israelul să revină pe scena istoriei. Era o nouă dovadă a urii neamurilor față de evrei. De aceea, psalmul spune „suntem sătui de de dispreț; ne este sătul sufletul de batjocurile celor îngâmfați, de disprețul celor trufași” (3,4). Psalmistul și de aceea se roagă: „Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi...” (3).

Prin jertfa și legământul lui Hristos, noi nu suntem numai supușii Regelui (1) și robii Stăpânului (2-3), ci suntem și copiii Tatălui ceresc plin de milă, care aude strigătele copiilor Săi și le vine în ajutor. El are har și îndurare pentru fiecare situație. Poporul ales al lui Dumnezeu a fost batjocorit, disprețuit și a avut parte de multă împotrivire, dar Dumnezeu le-a dat harul de care aveau nevoie ca să termine templul și să restaureze închinarea. Națiunea lui Israel a continuat să existe și

Într-o zi specială, Mesia cel promis s-a născut în rasa umană în Betleemul din Iudeea. Când noi, credincioșii de astăzi suntem criticați, disprețuiți și lumea râde de noi că aparținem Domnului Isus, să ne aducem aminte pentru mângâierea noastră că Domnul nostru, deși a fost disprețuit și părăsit de oameni (Isaia 53:3), totuși El nu a încetat lucrarea Sa desăvârșită până când a fost înălțat la dreapta Tatălui în ceruri. Există har disponibil, la tronul harului, de la Dumnezeuul oricărui har, așa că ridică-ți ochii credinței spre El!

APLICAȚII

Pentru David, mersul la Casa Domnului era bucurie. Pentru noi astăzi, este obligație sau oportunitate, cântire sau bucurie?

.....
 .....
 .....

Cum demonstrez practic că sunt un închinător, nu un vizitator la Casa Domnului?

.....
 .....
 .....

Persoanele care neglijează strângerile laolaltă ale credincioșilor, cum pot fi ajutate mai bine, prin muștrare sau prin încurajare?

.....
 .....
 .....

Ce semnificație au expresiile „ pacea între zidurile tale și liniștea în casele tale domnești”?

.....
 .....
 .....

Ce binecuvântări primim din mâna Domnului ca răspuns la rugăciunile scurte, dar fierbinți? Exemplifică cu persoane din Biblie și din viața personală.

.....
.....
.....

Psalmii 124-126, Siguranță și eliberare în Domnul

PSALMUL 124

Psalmul 124 este a doua „Cântare a treptelor” atribuită lui David. Când David și-a început domnia la Ierusalim, filistenii l-au atacat de două ori, dar Domnul Dumnezeu i-a dat o mare izbăvire (2 Samuel 5:17-25). Acest psalm poate să fi fost cântecul său de mulțumire față de Domnul. Unii cercetători cred că regele Ezechia a preluat psalmul în versiunea originală aparținând lui David și l-a adaptat, referindu-se la izbăvirea Domnului pe când a avut loc invazia asiriană. Acesta este un psalm ideal pentru a fi cântat după o izbăvire personală sau națională. Autorul recunoaște prezența, protecția și suveranitatea Domnului.

RECUNOAȘTEREA PREZENȚEI DOMNULUI (v.1-2)

„De n-ar fi fost Domnul de partea noastră...când s-au ridicat oamenii împotriva noastră” este imaginea unei ambuscade bruște ,a unui atac prin surprindere care putea învinge Israelul, dacă Domnul nu ar fi fost de partea lor. Dușmanul sufletului, Satan, nu avertizează în prealabil asupra atacurilor sale; prin urmare trebuie să fim treji, să luăm toată armura lui Dumnezeu și să veghem în rugăciune. Dacă umblăm cu Domnul, nu trebuie să ne simțim nepregătiți pentru atacurile bruște ale dușmanului. „Când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Psalm 16:8).

RECUNOAȘTEREA PROTECȚIEI DOMNULUI (v.3-5)

Vrăjmașii lui Israel semănau cu fiarele sălbatice, erau feroși ca leii flămânzi, erau ca mormântul care își deschide gura pentru a-și înghiți victimele. Profetul Ieremia a comparat invaziile inamice cu inundațiile provocate de râurile ieșite din matcă și care distrug tot ce întâlnesc în cale (Ieremia 47:1-4). Psalmistul folosește imagini foarte sugestive referindu-se la inamicii lui Israel: „ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră; ne-ar fi înecat apele... ar fi trecut peste sufletul nostru valurile năpraznice” (3-5). Dar, Dumnezeu i-a protejat și nu a îngăduit să fie înghițiți de vrăjmași și i-a ocrotit să nu ajungă înecați de valuri. Pentru noi, credincioșii de astăzi, dacă Domnul este de partea noastră, El este mai tare decât orice inamic, în primul rând mai puternic decât Satan. Noi trebuie să folosim Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne lumineze cărarea pe care mergem, astfel încât să putem detecta și evita cursele Celui rău. Moartea și învierea Domnului Isus Hristos au zdrobit puterea păcatului și a morții și, dacă rămânem în Domnul, El ne asigură victoria.

RECUNOAȘTEREA SUVERANITĂȚII DOMNULUI (v.6-8)

Psalmistul exclamă, plin de recunoștință: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt, și noi am scăpat” (6-7). Aceste cuvinte exprimă o recunoaștere a suveranității Domnului, o gloriificare a Numei Lui minunată, Nume care garantează că Dumnezeu va fi marele EU SUNT pentru toate nevoile poporului Său. Iar în final, psalmistul proclamă: „Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul” (8). Dumnezeu ține sub control întregul Univers. Nu există nimic prea greu sau prea complicat pentru El. Noi ne întrebăm mereu: „Ce să fac ? Cum să procedez?” Dar resursele Lui sunt infinite. Un Dumnezeu capabil să creeze universul, cerurile și pământul, poate face orice. Pentru El nimic nu este cu neputință!

PSALMUL 125

Trei feluri de oameni sunt menționați în acest psalm: cei care se încred în Domnul (1) cei numiți și neprihăniți și buni (3-4); cei care fac compromisuri cu dușmanul (3) și cei care merg în mod deliberat pe calea greșită (5). Probabil că i-am putea numi și altfel: credincioșii, cei care alunecă și apostazia. Slavă Domnului pentru cei care se încred în Dumnezeu și ascultă de Cuvântul Său. Acest psalm vorbește despre siguranța credinciosului și prezintă beneficiile pe care credința și credincioșia le aduc poporului lui Dumnezeu.

CREDINȚA NE AJUTĂ SĂ STĂM ÎN PICIOARE (v.1-2)

„Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie”(1). Siguranța și stabilitatea aparțin celor care umblă prin credință. Cetatea Ierusalimului era trainică și de neclătinat, pentru că avea o temelie adâncă și era zidită pe stâncă. Cetatea era înconjurată de munți și probabil de două rânduri de ziduri. Mai mult, în Ierusalim era Templul sfânt al Domnului și tronul lui David. Slava lui Dumnezeu și autoritatea lui Dumnezeu locuiau în mijlocul poporului Său.

Noi, credincioșii de astăzi, suntem zidiți pe temelia tare, care este Isus Hristos (1 Corinteni 3:11; 1 Petru 2:4-8). El locuiește în noi și ne înconjoară cu protecția și mila Sa. Noi stăm tari în harul lui Dumnezeu, prin credință, bazați pe Cuvântul lui Dumnezeu. Când ne încredem în noi înșine sau în alții, atunci începem să ne clătinăm, să ne împiedicăm și să cădem.

CREDINȚA NE AJUTĂ SĂ ASCULTĂM (v.3)

Țara lui Israel aparține Domnului și El a permis poporului Său să locuiască acolo atât timp cât ei au ascultat de legământul Său (Levitic 25:2,23,38). Pământul țării a fost atribuit, prin tragere la sorți, diferitelor seminții și nu trebuia vândut niciodată nimănui din afara tribului. Dar, peste ani, păcatele lor au întinat țara, iar Domnul a trebuit în cele din urmă să trimită poporul în robie în Babilon, pentru a da pământului odihna și curățirea de care avea nevoie. În timp ce evreii erau plecați în robie, o parte din țară a fost preluată de străini, inclusiv neamuri din națiunile vecine, iar acest lucru a trebuit să fie îndreptat când s-au întors cei veniți din robie. În anii de după robie Israelul a fost sub administrație persană, iar unii evrei au făcut compromisuri cu perșii. „Toiagul de cârmuire al răutății” a fost folosit chiar și de unii israeliți lacomi, care nu au respectat legea lui Dumnezeu și au exploatat pe frații lor evrei (vezi Neemia cap.5). Înmulțirea fărădelegii face ca lumea să păcătuiească mai cu ușurință (Matei 24:12), dar Domnul nu va permite ca acest lucru să continue pentru totdeauna. Oamenii care se încred în Dumnezeu, vor asculta de Cuvântul Său, indiferent de ceea ce fac alții și nu vor ceda în fața ispitei (1Cor.10:13).

CREDINȚA NE AJUTĂ SĂ NE RUGĂM ȘI SĂ SPERĂM (v.4-5)

„Doamne, varsă-Ți binefacerile peste cei buni, și peste cei cu inima fără prihană” (4). Oricât de deprimante ar fi vremurile, oamenii credincioși se roagă Domnului și primesc lucruri bune din mâna Tatălui lor (Matei 7:11). A trăi prin credință înseamnă să ne ațintim privirea asupra Domnului (Psalm 123:1; Evrei 12:1-2), să ne odihnim pe promisiunile Cuvântului Său și să facem ce este drept. Oamenii credinței știu și speră că Dumnezeu va judeca într-o zi pe cei neascultători. Cei ce se încred în Domnul sunt binecuvântați cu pace (5).

PSALMUL 126

Unii cercetători ai Bibliei leagă acest psalm de eliberarea neașteptată, bruscă a Ierusalimului din asediul asirian în timpul domniei regelui Ezechia (Isaia 36-37). Dar cuvântul ebraic tradus cu „a adus înapoi” în versetul 1 și „adu înapoi” în versetul 4, este folosit de asemenea și pentru a descrie întoarcerea evreilor din robia babiloniană (Ezra 2:1; Neemia 7:6). Împăratul Cyrus a dat decretul său în anul 537 B.C, iar evenimentul a fost profețit de Isaia (44:24-45:7). Isaia a profețit și despre bucuria poporului la eliberarea lor cât și despre mărturia acestui eveniment remarcabil în fața celorlalte națiuni (43:10-21). Dar,

odată ce exilații s-au întors în țară, bucuria lor a început să scadă, căci viața nu este întotdeauna ușoară la un nou început. Însă, atunci când trebuie să facem un nou început, Dumnezeu ne ajută dându-ne încurajări speciale.

ÎN NOI, BUCURIA ELIBERĂRII (V.1-3)

Generația de evrei care a cucerit Țara Promisă a fost credincioasă Domnului și la fel și copiii lor, dar a treia generație a călcat legământul și s-a întors spre idoli (Judecători 2:7-23). Atunci, Dumnezeu a pedepsit poporul Său în țară, permițând ca șapte națiuni străine să-i invadeze, să-i subjuge și să-i prădeze. Când răzvrătirea Israelului a devenit așa de mare că țara însăși a fost întinată, Dumnezeu i-a scos din țară și i-a trimis pentru șaptezeci de ani în Babilon.

Acum când au fost eliberați, nu le venea să creadă ce s-a întâmplat: „Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam”(1). Da, ei știau că atât Isaia cât și Ieremia au promis acest „al doilea Exod”, dar era prea frumos ca să fie adevărat. În timpul lungilor ani de așteptare ei visaseră să se întoarcă acasă, și acum visul devenise realitate. Dumnezeu în îndurarea Sa i-a iertat și ei puteau să experimenteze un nou început. În Babilon evreii își pierduseră dorința de a cânta (Psalm 137:1-5), dar acum ei strigau plini de bucurie și cântau de veselie! (2). Ce mărturie despre Dumnezeu care-și ține promisiunile! „ Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie” (3). Chiar și neamurile vecine cu Israel au rămas uimite de acest eveniment și au mărturisit deschis că Dumnezeul lui Israel a făcut lucruri mari: „... Atunci se spunea printre neamuri: „ Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!” (2). Mărturia despre măreția lui Dumnezeu, manifestată în jertfa desăvârșită a Domnului Isus, ar trebui să fie mărturia fiecărui creștin și a fiecărei biserici locale!

Poate deveni eliberarea și o experiență adevărată în viața noastră? Își poate arăta Dumnezeu puterea și fața de noi prin eliberări asemănătoare? Desigur. Uneori, a sta în mijlocul persecuției, este o ocazie bună de a da mărturie. Alteori, Dumnezeu ne răspunde la rugăciuni și ne scoate de acolo. Eliberarea de probleme are și mai mult sens dacă am ajuns cumva acolo prin greșeli și nepocăință. Domnul așteaptă să ne întoarcem la El și are căi de a interveni pentru a aduce evenimente noi în viața noastră.

ÎN JURUL NOSTRU, PROMISIUNEA VIEȚII (v.4)

„Doamne, adu înapoi pe prinșii noștri de război, ca pe niște rîuri în partea de miazăzi!” Robia s-a sfârșit și evreii se rugau pentru binecuvântarea Domnului în viața lor și în țara lor. Era important ca poporul să se întoarcă în țara lor și să se apuce de lucru, dar era la fel de important ca Dumnezeu să binecuvânteze munca lor (Psalm 127:1-2). Dacă Dumnezeu nu și-ar ține legământul și să trimită ploile timpurii și ploile târzii (Levitic 26:4), nu ar fi recolte și munca lor ar fi în zadar. Fiecare picătură de ploaie era doar un lucru mic, dar când cădea pe pământ aducea promisiunea vieții, o ploaie binecuvântată (Ezechiel 34:26). Cât de important este ca poporul lui Dumnezeu să se roage pentru binecuvântarea Domnului și să fie gata să o primească. Și noi astăzi, în România, avem nevoie de ploaie binecuvântată căci este secetă. Să ne rugăm pentru lucrul acesta. În Scriptură, apa de băut este o imagine a Duhului Sfânt și a vieții înviorate pe care El o aduce celor care Îl caută (Ioan 7:37-38). Să ne rugăm și pentru această înviorare spirituală pe care numai Duhul Sfânt o poate aduce. A fi mântuit este ceva, dar a fi umplut cu plinătatea puterii Duhului Sfânt, a ajunge să curgă din inima ta râuri de apă vie, cum zice Scriptura, este cu totul altceva.

ÎN FAȚA NOASTRĂ, PROVOCAREA MUNCII (v.5-6)

Credința fără fapte este moartă, așa că după ce L-am lăudat pe Dumnezeu și ne-am rugat, noi trebuie să trecem la muncă, pentru că munca este o binecuvântare, nu un blestem. Dumnezeu a dat de lucru părinților noștri în Eden, înainte ca păcatul să intre în rasa umană (Geneza 2:15). În Scriptură, oamenii pe care Dumnezeu i-a chemat pentru o slujire specială, erau ocupați cu munca, atunci când El i-a chemat: Moise păștea oile (Exodul 3), David îngrijea de turma familiei (1 Samuel 16), Neemia era în slujba împăratului (Neemia 1), Petru, Andrei, Iacov și Ioan erau ocupați cu afacerile de pescuit (Luca 5), iar Matei lucra la vamă (Matei 9).

Rămășița întoarsă din robie a experimentat câteva anotimpuri rele, dar Dumnezeu a promis că va trimite ploile și recoltele. Dumnezeu își ține promisiunile legământului, atunci când poporul Său ține poruncile legământului. Pentru evreii întorși, lacrimile și bucuria mergeau împreună în acele vremuri, iar fermierul se încredea în Dumnezeu să înmulțească ceea ce a semănat, ca să aibă atât pâine pentru familie cât și sămânță pentru sezonul următor. În legământul Său, Dumnezeu a făcut promisiunea că va da hrana necesară poporului Său (Deut.28:1-14), iar semănătorul revendica această promisiune. Domnului îi place când udăm cu lacrimile noastre sămânța Cuvântului

pe care o semănăm. Nu putem secera dacă nu semănăm mai întâi sămânța, iar sămânța trebuie udată cu lacrimile și rugăciunile noastre. „Cel ce umblă plângînd, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii” (6). Noi semănăm sămânța Evangheliei, iar Dumnezeu se îngrijește de rezultate. El va garanta secerișul.

APLICAȚII

În cine îți pui încrederea atunci când te confrunți cu situații de „mânie aprinsă” și „valuri năpraznice” din partea oamenilor?

.....

.....

.....

Care este rolul credinței în siguranța și stabilitatea spirituală?

.....

.....

.....

Care este locul mijlocirii pentru „prinșii de război” ai bisericii, în viața ta de rugăciune?

.....

.....

.....

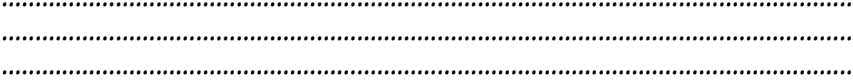
O parte din țara noastră trece prin vremuri de secetă. Ar trebui să ne rugăm pentru „râuri în partea de miază zi”? Doar din punct de vedere fizic sau și spiritual?

.....

.....

.....

Ce promisiuni face Dumnezeu pentru cei care seamănă Cuvântul și-l udă cu lacrimile rugăciunii stăruitoare?

Psalmii 127-128, Credincioșie și binecuvântare în familie

Psalmii 127 și 128 sunt doi psalmi care urcă pe treptele prețuirii vieții de familie văzută ca o binecuvântare a Domnului. Familia este un proiect important al vieții, și pentru Dumnezeu și pentru noi. Ne investim în el cu atenție, cu efort, cu drag, cu recunoștință și așteptăm binecuvântarea Domnului așa cum facem și în alte proiecte majore în care ne angajăm. Care sunt prioritățile vieții, dacă ai întemeiat o familie? Acești psalmi ne ajută să le vedem cu claritate.

PSALMUL 127

Este o cântare a treptelor, un psalm al lui Solomon. De observat că în fiecare psalm de la Psalmul 120 până aici, inima și atenția sunt îndreptate numai asupra Domnului. Fiecare psalm începe cu o referire la Domnul. Domnul și numai Domnul este lăudat la fiecare pas al acestor cântări ale treptelor.

Psalmul 127 vorbește despre binecuvântarea lui Dumnezeu asupra poporului Său, ca singura lor mare necesitate și privilegiu. Suntem învățați aici că cei care zidesc case și cetăți, averi și sisteme, biserici și imperii, dacă zidesc fără Domnul, lucrează în zadar. Dacă lucrează însă sub conducerea Domnului, ei se bucură de odihnă deplină.

Psalmul 127 este un psalm al familiei binecuvântate. Astfel, el vorbește despre copii, pe care îi vede ca pe o binecuvântare specială a lui Dumnezeu, mai importantă decât o moștenire părintească. Psalmul prezintă astfel două teme care sunt strâns legate în cultura ebraică, prima referindu-se la nevoia de a face toate lucrurile cu Dumnezeu, altfel sunt deșertăciune, iar a doua scoate în evidență binecuvântarea de a fi părinte.

NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU (v.1-2)

Psalmul precizează foarte insistent că „dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește. Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere; căci preaiubiților Lui El le dă pâine ca în somn”. În istoria poporului Israel, ori de câte ori au încercat să realizeze ceva fără Dumnezeu, eforturile lor au fost zadarnice. De aceea, ideea principală din aceste versete este legată de ordinea corectă a priorităților.

Domnul Isus Hristos a afirmat în „Predica de pe munte” că succesul, fericirea și chiar mântuirea, depind de modul în care oamenii

își organizează prioritățile. Astfel, Isus spune: „Nu vă îngrijorați dar, zicând: „Ce vom mânca?” sau „Ce vom bea?” sau „Cu ce ne vom îmbrăca?” Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:31-33). O ordine greșită a priorităților nu-ți dă nici o șansă să fii pe deplin fericit.

În Cuvântul lui Dumnezeu, ordinea corectă a priorităților este: întâi Dumnezeu, apoi familia, la urmă fiind cele materiale. Dar, în mentalitatea lumii ordinea este complet inversată: întâi cele materiale, apoi familia, și la urmă Dumnezeu, dacă mai este loc și timp pentru El! Nu-i de mirare că în lumea noastră este atâta neîmplinire și nefericire! Câți dintre oameni, înainte de a face o alegere în viață, înainte de a începe o afacere, înainte de a pleca în călătorie, înainte de a zidi o casă sau o familie, se roagă lui Dumnezeu pentru prezența și ocrotirea Lui, cerând înțelepciune de la El?

Indivizii, familiile și națiunile lumii nu au nici o șansă să progreseze în mod real fără Dumnezeu, iar dictonul „nihil sine Deo” („nimic fără Dumnezeu”) nu este învechit sau anacronic, ci este și va fi valabil pentru societatea umană până la sfârșitul istoriei lumii. Adevărul acesta, este afirmat clar în Sfânta Scriptură: „...nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El ” (Ioan 1:3) și „...despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5), și el are valabilitate veșnică. Orice progres fără Dumnezeu este aparent, iar în final se constată că, în realitate este un regres, mai ales din punct de vedere moral.

Cât despre expresia „El le dă pâine ca în somn”, ea nu promovează lenea sau comoditatea. Mai degrabă, ea ne ajută să ne gândim la binecuvântarea lui Dumnezeu, care însoțește eforturile oamenilor credincioși.

Iar dacă constatăm că ordinea priorităților noastre nu este corectă, să spunem sufletului nostru: „ Suflete, oprește-te! Schimbă macazul și ia deciziile corecte!” Și aici, tot Dumnezeu este cel care ne poate ajuta. De aceea să-I oferim lui primul loc în viață și nu vom regreta niciodată.

CE LAȘI ÎN URMA TA CA MOȘTENIRE? (v.3-5)

O altă nevoie a ființei umane este aceea de a avea un sens în viață, iar sensul existenței noastre este strâns legat și de ceea ce lășăm drept moștenire după noi. „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El. Ca săgețile în mâna unui

războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă”.

Nu face bine să construim și să ne păzim casele și cetățile, dacă nu există generații viitoare care să le moștenească și să continue familia, cetatea și națiunea. Copiii sunt prețioși, sunt o moștenire, și fac căminul o comoară. Dar, ei sunt de asemenea folositori, precum roadele și săgețile, și fac din casă o grădină și un depozit (tolbă de săgeți). Dacă nu ne creștem copiii să cunoască și să iubească adevărul, cine va planta sămânța adevărului și va lupta împotriva minciunii și a răului în anii care vin? Poarta cetății era locul în care se făceau afaceri legale importante (Rut 4:1-11), și era de folos să ai o familie evlavioasă care să te susțină. De asemenea, inamicii încercau să intre pe poarta cetății, dar cu cât erau mai mulți fii care să lupte alături de tine, cu atât mai mare era șansa de victorie. În familie păstrăm ceea ce este mai bun din trecut și îl investim în viitor. Fiecare copil născut este votul lui Dumnezeu pentru viitorul omenirii și oportunitatea noastră de a ajuta la crearea unor noi începuturi.

O familie binecuvântată cu copii are griji și responsabilități suplimentare, pe care nu le cunosc familiile fără copii, dar acolo unde sunt responsabilități noi, există și avantaje noi. Iar acolo unde sunt avantaje noi, există și împliniri ale vieții la cote mai înalte. Înseamnă că cei necăsătoriți sau cei fără copii nu pot fi fericiți? Nicidecum! Biblia vorbește despre două feluri de copii: copii trupești și copii duhovnicești. Cei care nu au copii trupești (din motive independente de ei), pot avea copii duhovnicești. Ne-am gândit câte suflete pot fi influențate prin viața noastră, dacă îi suntem credincioși lui Dumnezeu? Ce moștenire spirituală lăsăm în urma noastră, după ce vom ieși de pe scena vieții?

PSALMUL 128

Psalmul 128 este tot „o cântare a treptelor”, care prezintă o ascensiune, o treaptă în sus față de Psalmul 127. Dacă Psalmul 127 nu făcea decât să sugereze modul în care poate fi construită o casă, Psalmul 128 prezintă o imagine a acelei case, construită și împodobită cu fericirea conjugală adusă prin binecuvântarea Domnului. Există în psalm o anume înaintare în vârstă, căci aici trecem dincolo de copii la copiii copiilor; și de asemenea există un progres în fericire, pentru că copiii din psalmul anterior, care erau „săgeți”, aici sunt „lăstari de măslin” și în loc să vorbească „cu vrăjmașii lor la poartă”, aici încheie cu „pacea să fie peste Israel”. Astfel ne ridicăm pas cu pas și cântăm pe măsură ce urcăm.

La fel ca și psalmul 127, acest psalm vorbește despre protecție (v.1), muncă (v.2), familie (v.3-4,6) și despre binecuvântarea lui Dumnezeu peste Ierusalim. În timp ce scriitorul include pe toți cei ce se tem de Domnul („Ferice de oricine se teme de Domnul, și umblă pe căile Lui” (v.1), psalmul este adresat stăpânului casei. Vedem un bărbat și o femeie fericiți, în timp ce trec prin mai multe etape ale vieții.

CREDINCIOȘI EVLAVIOȘI (v.1)

În psalm avem un cuplu de evrei, soț și soție, care se temea cu adevărat de Domnul și dorea să întemeieze un cămin, pe care Iehova să-l binecuvânteze. A te teme de Domnul înseamnă să-I dai cinstea cuvenită și a căuta să-I fii pe plac, ascultând de Cuvântul Său. În legământul făcut cu Israel, Dumnezeu a promis să le împlinească nevoile, dacă ei vor asculta. Dacă ei nu vor asculta, El îi va disciplina. Aceasta este versiunea Vechiului Testament a principiului din Matei 6:33. Pentru o căsătorie fericită sunt necesare trei persoane: un bărbat și o femeie care iubesc pe Domnul, și se iubesc unul pe altul, și Domnul care a oficiat prima căsătorie în Grădina Edenului. Înainte de Căderea omului, Paradisul a fost căminul omului. După Cădere, căminul poate fi un Paradis!

OAMENI ÎMPLINIȚI ÎN MUNCA LOR (v.2)

„Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit, și-ți merge bine”. Domnul le promite celor ce se tem de El și umblă în căile Lui binecuvântare și împlinire în munca lor. Dumnezeu se va îngriji de veniturile și cheltuielile noastre și El va proteja economiile noastre. El se va îngriji ca, după ce am arat și am semănat, să și secerăm. Probabil că Domnul nu ne va da tot ce ne-am dori, însă, cu siguranță Se va îngriji să avem tot ceea ce este necesar. Apostolul Pavel spunea: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19).

PĂRINȚI FERICIȚI (v.3-4)

„Nevastă-ta este ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale” (3). În economia Israelului atât vița de vie cât și măslinul sunt foarte importanți. Vița de vie este o emblemă, în principal a rodniciei și a binecuvântării Domnului, dar poate deveni fi un simbol al dependenței, ea având nevoie de sprijin (arac) pentru a crește. De asemenea, măslinul este emblema vieții viguroase, sănătoase și vesele, un simbol al hranei bune și al vindecării. Măslinul crește ca un copac frumos, puternic, bine

ramificat, plăcut și din punct de vedere estetic, dar și din punct de vedere al rodului.

Soția credincioasă este cea mai mare mulțumire și bucurie a soțului, iar soțul îi acordă tot sprijinul necesar ca ea să poată crește și să se dezvolte, în har, și în cunoștința lui Dumnezeu. Apoi cei doi soți împărtășesc și bucuria de a avea „un ciorchine” de copii, pe care se vor strădui să-i crească pentru Domnul. Cât despre copii, aceștia „stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale”.

Măslinul este un pom care crește încet; de aceea grădinarul trebuie să aibă multă răbdare cu el. În condiții normale, trebuie să treacă 7 ani până când măslinul începe să rodească (cât de importanți sunt cei 7 ani de acasă pentru un copil). Apoi, până la 10-15 ani recolta lui nu va fi prea bogată, dar după aceea, el va continua să facă roade foarte mulți ani. Un măslin bine înrădăcinat va crește în mod corespunzător și va atinge o vârstă foarte înaintată. El va continua să rodească chiar și atunci când trunchiul său va ajunge parțial uscat. Când am avut harul să vizitez Israelul, am văzut în Grădina Getsimani un măslin foarte, foarte bătrân (unii spuneau că avea peste 1000 de ani), cu trunchiul parțial uscat, dar înconjurat de lăstari tineri și viguroși care au răsărit din rădăcinile acestui venerabil părinte. Așa fac și copiii buni și iubitori: se adună în jurul mesei părinților credincioși, devenind bucuria și veselia inimii lor, o mângâiere și un sprijin pentru vârsta lor înaintată. Și psalmistul concluzionează foarte înțelept: „Așa este binecuvântat omul care se teme de Domnul” (4).

CETĂȚENI RESPONSABIL (V.5)

„Să te binecuvânteze Domnul din Sion, să vezi fericirea Ierusalimului, în toate zilele vieții tale”. Poporul evreu este mândru de moștenirea lui și vrea să vadă cea mai aleasă binecuvântare venind peste Ierusalim. Își dau seama cât sunt de bogați pentru că aparțin de Sionul Domnului.

Ei doresc ca fiecare din copiii lor să aducă cinste Israelului și se roagă pentru pacea și prosperitatea lui Israel și a Ierusalimului. Mulți dintre psalmi se incheie cu o rugăciune pentru țară și pentru cetatea Ierusalimului (de exemplu, psalmii 14, 25, 72, 106, 125, 130, 131, 134, 135, 148). Adevăratul patriotism începe în familie, unde dragostea pentru Dumnezeu, familie și țară sunt legate împreună.

BUNICI MULȚUMIȚI (V.6)

Psalmul adaugă: „...și să vezi pe copiii copiilor tăi! Pacea să fie peste Israel!” De la mire și mireasă la bunici în doar șase versete! Ce repede trece timpul! Trei generații sunt reprezentate în psalm și fiecare din

ele umblă cu Domnul. Suntem atât de predispuși să ne amintim că Dumnezeu judecă generațiile următoare, dacă ele repetă păcatele strămoșilor lor, dar trebuie să ne amintim și că El dă mai departe binecuvântarea, atunci când părinții au fost evlavioși. Dumnezeu promite în mod solemn în Decalog: „...Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exodul 20:6). De aceea, noi trebuie să ne rugăm mult pentru copiii și nepoții noștri, ca Dumnezeu să păstreze mâna Sa bună de binecuvântare asupra vieții lor pentru slava Lui.

APLICAȚII

În ce constă zădărnicia lucrului fără Dumnezeu?

.....
 .....
 .....

Promisiunea că Domnul „dă prea iubiților Lui pâinea ca în somn” este un îndemn la lene sau la comoditate?

.....
 .....
 .....

Este nevoie să faci schimbări în prioritățile tale? Cu ce începi?

.....
 .....
 .....

Dacă ai copii sau nepoți, cum dai direcție bună acestor „săgeți”?

.....
 .....
 .....

Ce înseamnă să ai copii spirituali?

.....
 .....
 .....

Psalmii 129-130, Dreptate și iertare

Psalmii 129 și 130 sunt psalmi ai eliberării (emancipării) și ai relației cu Dumnezeu în vederea izbăvirii, sunt psalmi ai destinului uman. Adesea ne întrebăm cine suntem și ce plan are Dumnezeu cu noi. Intrarea noastră în viață nu este prin Eden, ci prin diverse forme de probleme. Psalmii 129 și 130 ne ajută să vedem că Dumnezeu se îngrijește de ai săi și istoria vieții lor, de identitatea și mersul înainte al vieții noastre.

PSALMUL 129

Nu se știe sigur când a fost scris acest psalm. Distrugerea Ierusalimului de către babilonieni a fost asemănată de profeți cu „aratul” (Isaia 51:23; Mica 3:12; Ieremia 26:17-18), iar psalmistul vorbește și el despre „arat” și „brazde lungi” (3). Probabil că psalmul a fost scris după ce evreii s-au întors în țara lor. Întotdeauna poporul lui Dumnezeu a fost înconjurat de vecini ostili. Vorbind în numele națiunii, psalmistul afirmă că, oricât de severă ar fi persecuția, nimic nu poate distruge poporul lui Israel. Dar, și biserica Domnului Isus sau creștinii ca indivizi au suferit persecuții severe. De altfel, Biblia afirmă că: „...toți care voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizonieri” (2 Timotei 3:12). Psalmul ne prezintă mai întâi lecțiile istoriei și apoi resursele credinței.

LECȚIILE ISTORIEI (v.1-4)

„Destul m-au asuprit din tinerețe- s-o spună Israel!- destul m-au asuprit din tinerețe, dar nu m-au biruit. Plugarii au arat pe spinarea mea, au tras brazde lungi pe ea. Domnul este drept: El a tăiat funiile celor răi”. Aceste patru versete rezumă experiențele pe care poporul lui Dumnezeu le-a avut de-a-lungul a sute de ani de istorie. Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, El i-a dezvăluit că unii vor binecuvânta pe evrei, iar alții îi vor blestema (Geneza 12:1-3). Isaac a fost persecutat de Ismael, iar evreii au fost asupriți teribil în Egipt (Exodul 1:9-14), dar acolo familia lui Iacov a fost modelată de Dumnezeu, devenind națiunea lui Israel. Israel a suferit mai mult decât orice altă națiune în istorie, și totuși Israelul nu a fost nimicit.

Egiptenii au încercat să înece pe evrei (Exodul 1:15-22), dar Domnul a înecat carele, călăreții și toată oastea lui Faraon în Marea Roșie (Exodul 14:19-31). Asirienii au încercat să-i înfometeze pentru a se preda, dar Dumnezeu a nimicit armata asiriană (Isaia 36-37). Regele Nebucadnețar al Babilonului a încercat să-i ardă în cuptorul aprins, dar Domnul i-a izbăvit (Daniel 3). Haldeii au aruncat pe Daniel în groapa cu lei, dar Dumnezeu l-a izbăvit și lei i-au devorat, în schimb, pe Haldei. Hitler a omorât peste șase milioane de evrei în camerele de gazare, dar

a fost învins, și națiunea Israel a luat ființă câțiva ani mai târziu (anul 1948).

Națiunea Israel a fost „arată” adesea profund, în mod metaforic, adică subjugată și pusă sub taxe grele. În ce privește Ierusalimul, el a fost arat la propriu, prima dată după cucerirea Ierusalimului de către generalul roman Titus - 70 A.D., apoi de către trupele împăratului Hadrian-după înăbușirea revoltei lui Bar Kochba - 135 A.D. Autorul psalmului însă în loc să-L învinovățească pe Dumnezeu pentru suferința lor, a mărturisit: „Domnul este drept: El a tăiat funiile celor răi”. Adversarii lui Israel n-au avut niciodată ultimul cuvânt. Dumnezeu evreilor, Yahweh (4), are primul și ultimul cuvânt, iar El este de partea lui Israel.

Imaginea „aratului” este una potrivită și pentru credincioșii de astăzi, pentru că ne amintește că poate fi o recoltă glorioasă, dar depinde de semințele pe care le plantăm. Suferința, în sine, nu produce binecuvântare. Dacă semănăm semințele urii și resentimentului, atunci suferința va produce amărăciune. Dar, dacă plantăm credință, nădejde și dragoste și promisiunile prețioase ale Scripturii, atunci recolta ne va binecuvânta pe noi și va ajuta și pe alții, aducând glorie lui Dumnezeu (1 Petru 4:12-19).

RESURSELE CREDINȚEI (v.5-8)

Când situația poporului este restabilită, oamenii au nevoie de o altă restaurare; la fel, dacă un adversar îl înlocuiește pe altul, resursa rămâne aceeași: rugăciunea adresată lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu este drept, El nu uită niciodată pe copiii Săi. Rugăciunea, și numai rugăciunea, poate răspunde adversității. Psalmistul se roagă: „Să se umple de rușine și să dea înapoi, toți cei ce urăsc Sionul! Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă!” (5-6).

Dar, de ce ar vrea cineva să-i urască pe evrei? Este ura născută din invidie? Cel mai logic răspuns este că Satan urăște Israelul și totdeauna a fost în război cu acest popor (vezi Apocalipsa 12). Scriptura ne învață: „Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul” (Romani 12:19). Secerătorii evrei se binecuvântau adesea unul pe altul în timp ce lucrau pe câmp (Rut 2:4), dar nici o binecuvântare nu avea să fie dată dușmanilor lui Israel, deoarece ei se răzvrăteau împotriva Dumnezeului lui Israel.

Psalmul 129 ne învață un mare adevăr și anume că Dumnezeu Și-a asumat o mare obligație față de Israel, pe temeiul legământului avraamic. Este o relație privilegiată, iar națiunile care îl atacă pe Israel vor avea de luptat cu Dumnezeu Însuși. Istoria omenirii, de la un capăt la altul, confirmă acest lucru.

PSALMUL 130

Cântarea aceasta este al șaselea din cei șapte psalmi de pocăință, ceilalți fiind psalmii 6, 32, 38, 51, 102 și 143. Psalmul 130 subliniază ceea ce face Dumnezeu pentru oamenii neputincioși, care strigă către El după milă. Poate că pelerinii evrei au folosit acest psalm pentru a-și mărturisi păcatele și pentru a căuta iertarea și binecuvântarea lui Dumnezeu, în timp ce se îndreptau spre templu (vezi și Evrei 10:19-25 despre modul în care credincioșii de astăzi au nevoie de pregătire când se apropie de Domnul). Indiferent de nevoia noastră, când Îl chemăm pe Domnul cu credință, El ne aude și face schimbările necesare în viața noastră.

DE LA MOARTE LA VIAȚĂ (v.1-2)

„Din fundul adâncului, Te chem, Doamne! Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele!” Este imaginea unei persoane care se îneacă și nu poate să înoate în siguranță pentru a fi salvată. Timpul folosit în expresia „Te chem” arată că psalmistul a strigat în trecut și continua să strige și în timp ce scria psalmul, pentru că fără intervenția plină de milă a lui Dumnezeu ar muri. Dar și-a adus aminte de rugăciunea lui Solomon făcută când a fost sfințit templul, și știa că ochii lui Dumnezeu erau îndreptați spre el și că urechile Lui luau aminte la strigătele lui (2 Cronici 6:40). Ca o povară grea, păcatul își târâște victimele spre adâncuri, dar Dumnezeu ne-a făcut pentru lucrurile de sus, pentru viață, nu pentru moarte.

DE LA VINOVĂȚIE LA IERTARE (v.3-4)

„Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne ? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.” Din adâncul mării, psalmistul s-a mutat în sala de judecată, dar acolo păcătosul nu poate sta în picioare din cauza vinovăției. Singurul mod în care putem scăpa de „înregistrarea păcatelor” este să venim la Dumnezeu pentru iertarea Sa plină de har, iar această iertare este posibilă pe baza lucrării Domnului Isus Hristos de pe cruce (Efeseni 1:7). Dumnezeu a promis că iartă nelegiuirea și nu-și mai aduce aminte de păcatele noastre (Ieremia 31:34). Dar iertarea nu este o binecuvântare care să fie luată cu ușurință, pentru că ea a costat pe

Dumnezeu, chiar viața Fiului Său. De aceea, noi trebuie să-L iubim și să ne temem de Dumnezeu. Dacă iei în serios vina păcatului, vei lua în serios și harul iertării. Mîntuirea este o lucrare serioasă și de mare preț.

DE LA ÎNTUNERIC LA LUMINĂ (v.5-6)

Din sala de judecată ne deplasăm la zidurile cetății, unde străjerii sunt atenți, în timp ce privesc prin întuneric pentru a detecta apropierea oricărui pericol. Nimic din ceea ce fac străjerii nu poate face ca soarele să răsară mai devreme, dar când se ivește ziua, ei se bucură că cetatea a fost în siguranță încă o noapte. Psalmistul afirmă: „Sufletul meu așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața, da, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața” (6). Când Domnul iartă pe păcătoși, pentru ei este răsăritul unei noi zile, pentru că Dumnezeu i-a scos din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9). Fiecare nouă zi dăruită de Dumnezeu aduce noi binecuvântări din mâna Sa, pentru că: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!” (Plângerile lui Ieremia 3:22-23).

DIN ROBIE LA LIBERTATE (v.7-8)

„Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui”. În finalul psalmului ajungem într-o piață de sclavi și tema este răscumpărarea. A răscumpăra înseamnă a elibera pe cineva plătind un preț. Israel cunoștea multe despre răscumpărarea lui Dumnezeu, căci la exod, puterea lui Dumnezeu i-a eliberat de tirania egipteană. Evreii nu aveau nici o speranță și nu puteau să se elibereze singuri, dar Dumnezeu a făcut lucrul acesta pentru ei (Exodul 12-15). Dumnezeu a dat poporului Său „belșug de răscumpărare”, care includea eliberarea din robie, victoria asupra dușmanilor și Țara Promisă drept cămin al lor. Robul nu are speranță, dar copilul din familie așteaptă în viitor să primească o moștenire. Toți care își pun încrederea în Domnul Isus Hristos sunt copii în familia lui Dumnezeu și nu robi, iar viitorul lor este asigurat. Psalmistul vede o răscumpărare în viitor pentru Israel, iar noi creștinii așteptăm venirea lui Hristos și răscumpărarea pe care o va aduce El (Romani 8:18-30).

APLICAȚII

De ce așa mulți oameni sau popoare au urât pe evrei de-a-lungul secolelor?

.....
.....
.....

Când experimentezi ură și dispreț din partea oamenilor, apelezi la dreptatea ta sau a lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

Cine ia în serios vina păcatului, va lua în serios și harul iertării. Cât de des practic rugăciunea de pocăință pentru iertare? Doar în cazul unor păcate grave?

.....
.....
.....

De ce iertarea lui Dumnezeu nu trebuie tratată cu ușurință? Belșugul de răscumpărare al lui Dumnezeu, te îndeamnă la pocăință sau la ideea „poți să mai păcătuiești”?

.....
.....
.....

Psalmii 131-132, Odihnă în prezența Domnului

PSALMUL 131

Este un psalm al lui David și despre David. Este unul dintre cei mai scurți psalmi de citit, dar este unul dintre cei mai lungi de învățat. În acest psalm David ne arată care sunt lucrurile esențiale ale unei vieți care îl slăvește pe Dumnezeu și care împlinește lucrarea Lui pe pământ.

ONESTITATE - ACCEPTĂ-TE PE TINE (v.1)

Ne îndreptăm spre maturitate atunci când acceptăm sincer cine suntem, înțelegem ce putem face, când le acceptăm pe amândouă și trăim pentru slava lui Dumnezeu. „Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine”. O inimă mândră refuză să înfrunte realitatea, o privire trufașă acoperă deficiențele ascunse, iar ambiția arogantă îi impresionează pe unii oameni, dar duce în cele din urmă la un eșec rușinos. Când te accepți pe tine însuși și destinul rânduit de Dumnezeu și îi mulțumești Lui pentru felul în care te-a creat, nu trebuie să îi impresionezi pe oameni. Ei îți vor vedea valoarea și te vor iubi pentru ceea ce ești. David nu s-a promovat pe sine; totul era lucrarea lui Dumnezeu.

SMERENIE - ACCEPTĂ VOIA LUI DUMNEZEU (v.2)

„Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțercat, care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este ca un copil înțercat”. Comparația cu un copil înțercat este o imagine frumoasă a umilinței și maturității. Copiii evrei erau înțercați la vârsta de trei sau patru ani, iar această experiență marca sfârșitul prunciei lor. Înțercarea înseamnă că s-a terminat o perioadă a vieții și începe alta, mai matură, și că se schimbă felul de hrană pe care îl folosești.

Cuvântul ebraic pentru înțercare înseamnă și „a termina, a se maturiza, a trata cu amabilitate”. Oamenii care se maturizează știu că viața implică o serie de câștiguri și pierderi, și ei învață cum să-și folosească pierderile în mod constructiv. Pentru un copil în curs de maturizare asta înseamnă înțercare, mersul la școală, alegerea unei vocații și apoi căsătoria și o nouă familie. Scopul lui Dumnezeu pentru noi este maturitatea spirituală și emoțională și uneori Dumnezeu trebuie să ne „despartă” (înțarce) de lucruri bune pentru a ne oferi altele mai bune. Copilul pe care l-a descris David a plâns și s-a supărat, dar în cele din urmă s-a potolit și a acceptat situația. Cuvântul descrie

calmarea valurilor mării sau nivelarea pământului de către plugar după ce a arat. A trăi cu succes înseamnă a trece de la dependență la independență și apoi la interdependență, mereu în voia lui Dumnezeu. A accepta voia lui Dumnezeu în pierderile și câștigurile vieții înseamnă a experimenta acel calm interior (liniște), atât de necesar dacă vrem să fim oameni maturi.

SPERANȚĂ – ANTICIPEAZĂ VIITORUL (v.3)

„Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!” Pruncii nu își dau seama că decizia mamei lor este pentru binele lor, deoarece înțarcarea le dă libertatea de a cunoaște viitorul și de a profita de el la maxim. Copilul poate dori să păstreze lucrurile așa cum sunt, dar asta duce la imaturitate și situații tragice. În vocabularul creștin, speranța nu înseamnă „s-ar putea”, ci este o anticipare plină de bucurie a ceea ce Domnul știm că va face în viitor, bazați fiind pe promisiunile Lui care nu se schimbă. Circumstanțele noastre actuale sunt plămădeala din care se vor naște noi binecuvântări și oportunități (Romani 8:28).

PSALMUL 132

În această cântare a treptelor, treptele sau urcușurile sunt foarte vizibile; tema urcă pas cu pas de la „necazurile lui David” (1) la „cununa lui” (18), de la „adu-ți aminte de David” (2) la „voi înălța puterea lui David” (traducerea literală este: „voi face să înmugurească cornul lui David” (17). Autorul psalmului nu este menționat. Deoarece versetele 8-10 sunt citate de Solomon la dedicarea templului (2Cronici 6:41-42), poate că acest psalm a fost scris pentru acea ocazie. Totuși, finalizarea templului nu era o asigurare a binecuvântării lui Dumnezeu asupra lui Israel, pentru că lucrul important era ca poporul să-și îndeplinească responsabilitățile față de Domnul.

DĂ-I LUI DUMNEZEU LOCUL CUVENIT (v.1-5)

Chivotul legământului reprezenta tronul lui Dumnezeu pe pământ (Psalmul 99:1), și locul cuvenit acestuia era în Sfânta Sfintelor din templul lui Dumnezeu. Până când Dumnezeu nu este pe tronul vieții noastre, nici o acțiune pe care o încercăm nu poate avea cu adevărat succes. Chivotul fusese în mai multe locuri înainte ca Solomon să-l așeze în templu. Chivotul a mers înaintea copiilor lui Israel când ei urmau norul și stâlpul de foc prin pustie, și el a mers înaintea lor și când au trecut râul Iordan și au intrat în Canaan. Este posibil ca el să fi fost temporar la Betel și Mițpa (Judecători 20:27; 21:5) și apoi a rămas la Șilo (1Samuel 1-3). După luarea chivotului de către filistenii și aducerea lui înapoi în Israel, chivotul s-a odihnit 20 de ani în casa lui

Abinadab (1 Samuel 7:1-2), apoi a stat trei luni în casa lui Obed-Edom și în final, David l-a adus la Ierusalim (2 Samuel 6:12-19).

David a avut două mari dorințe: să aducă chivotul la Ierusalim și apoi să construiască un templu glorios pentru a adăposti chivotul. El chiar a făcut o juruință Domnului (2-5) și Domnul i-a permis să o împlinească pe prima, dar nu și pe a doua.

EXPRIMĂ LUI DUMNEZEU ÎNCHINAREA SA BUCUROASĂ (v.6-9)

Avem impresia că chivotul a fost aproape uitat în anii cât a stat în casa lui Abinadab din Kiriath Jearim (aprox. 13 Km la N-V de Ierusalim). Dar nu distanța era problema, ci inima. Odată ce chivotul s-a întors la Ierusalim, oamenii s-au simțit atrași să meargă în pelerinaj în cetate. Când Solomon a așezat chivotul în Sfânta Sfintelor (1 Împărați 8:1-11), slava Domnului a umplut templul. S-au împlinit cuvintele: „Haidem la locuința Lui, să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui! ... Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu și Chivotul măreției Tale. Preoții Tăi să se îmbrace în neprihănire, și credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurie!” (7-9). O preoție sfântă era importantă pentru prosperitatea lui Israel, dar la fel de importantă era și o națiune dedicată Domnului. Domnul se putea „odihni” acum în casa Lui, după anii mulți când s-a mutat din loc în loc.

ADU-I AMINTE LUI DUMNEZEU DE CREDINCIOȘIA LEGĂMÂNTULUI SĂU (v.10-12)

Legământul lui Dumnezeu cu David (2 Samuel 7) l-a asigurat pe Israel că unul din urmașii lui David va ședea pe tron, iar acum Solomon era regele „Unsul Domnului”. Așa că Dumnezeu a binecuvântat de dragul lui David, nu al lui Solomon, și pe rege și poporul. Profetul Isaia a numit lucrul acesta „îndurările sigure față de David” (Isaia 55:3). Psalmistul i-a amintit Domnului de legământul Său, pentru că dorea ca cineva din dinastia davidică să stea pe tronul lui Israel.

În cele din urmă, această promisiune a fost împlinită în Isus Hristos „Fiul lui David”, al cărui tron și împărăție sunt pentru totdeauna (2 Samuel 7:11-17; Luca 1:30-33). Dacă urmașii lui David doreau binecuvântarea Domnului, era necesar ca ei să asculte de legea lui Dumnezeu, și mulți din ei nu au ascultat. Credincioșii de astăzi sunt uniți cu Domnul într-un nou legământ, pe care Domnul Isus l-a făcut în propriul Său sânge (Matei 26:26-30) și El nu va încălca niciodată acest legământ. Psalmistul a folosit numele lui David când s-a rugat Domnului, dar noi ne rugăm în numele Domnului Isus (Ioan 16:23-24).

ÎNCREDE-TE ÎN DUMNEZEU PENTRU BINECUVÂNTĂRILE SALE BOGATE (v.13-18)

Dumnezeu nu a ales doar pe Israel să fie poporul Său, iar David și urmașii lui să fie regii Săi, ci a ales și Sionul ca să fie locul templului Său și al tronului Său (chivotul). Dumnezeu a vorbit poporului în versetele 14-18 și a reafirmat legământul cu Israel (Levitic 26), pentru că atât poporul cât și regii erau obligați să asculte de Domnul, dacă doreau să aibă parte de binecuvântarea Lui. Dumnezeu a promis să locuiască cu Israel, să le asigure hrana, să le binecuvânteze închinarea și să le învingă dușmanii.

Două imagini speciale sunt folosite aici: candela și puterea înălțată (în ebraică - „cornul încolțit”), și ambele se referă la David și la Mesia cel promis, Isus Hristos. „Acolo voi înălța puterea lui David, voi pregăti o candelă unsului Meu” (17). Candela aprinsă simbolizează regele (2 Samuel 21:17), păstrarea vieții (Psalmul 18:28-30) și perpetuarea dinastiei regale (2 Împărați 18:9). Cornul este un simbol al puterii și tăriei, iar încolțirea cornului lui David este o imagine a venirii lui Mesia. Cuvântul ebraic „mugur” („vlăstar”) este tradus cu „odraslă” în Isaia 4:2, Ieremia 23:5 și 33:15 și Zaharia 3:18 și 6:12, și se referă la Mesia „Odrasla” sau „Vlăstarul”, „Mlădița” (cea importantă).

Cuvântul „va străluci” în versetul 18 („peste el va străluci cununa lui”) poate însemna și „a înflori” și este folosit în acest sens în Numeri 17:8 (înflorirea toiagului lui Aaron). Aceasta, de asemenea, este o imagine mesianică. Psalmul se referă la David și la legământul lui Dumnezeu cu el, dar indică spre Fiul lui David, Isus Hristos, și la legământul cu biserica Sa. Să-I dăm lui Dumnezeu locul cuvenit, să ne închinăm Lui cu bucurie, să ne odihnim în legământul Său credincios și să avem încredere în El, pentru binecuvântările promise celor ce ascultă de voia Lui.

APLICAȚII

Cauți ca să impresionezi pe oameni, ca să capeți valoare, sau ești mulțumit cu felul în care te-a creat Dumnezeu?

.....
.....
.....

În viața de credință ai experimentat, din partea lui Dumnezeu, despărțirea de lucruri bune ca să primești altele mai bune? Cum ai reacționat?

.....
.....
.....

Care este rolul promisiunilor lui Dumnezeu în a experimenta pacea sufletească?

.....
.....
.....

Psalmii 133-134, Bindecuvântarea părtășiei frățești

PSALMUL 133

Psalmul 133 este una din „Cântările treptelor”, care poartă numele lui David. El cunoștea din experiență amărăciunea prilejuită de dezbinările din familie și era bine pregătit să celebreze, în cea mai aleasă psalmodiere, binecuvântarea unității pentru care a suspinat adesea. Între „Cântările treptelor”, acest imn a atins cu siguranță o treaptă înaltă, și chiar în literatura laică este citat frecvent pentru parfumul și roua sa. În acest psalm nu există nici un cuvânt neplăcut, totul este „dulceță și lumină”, un urcuș remarcabil față de Psalmul 120 (cu care pelerinii porneau în călătorie). Psalmul 120 era plin de război și plângeri, dar Psalmul 133 cântă despre pace și încântare. Vizitatorii Sionului erau pe cale să se întoarcă acasă și acesta poate să fi fost imnul lor de bucurie pentru că văzuseră o astfel de unire între semințiile care se adunaseră la altarul comun-templul. Psalmul anterior (132), care a cântat despre legământ, dezvăluise de asemenea, centrul unității lui Israel în persoana unsului Domnului și în promisiunile făcute lui. Nu este de mirare că frații locuiesc în unitate, atunci când Dumnezeu locuiește printre ei și își găsește bucuria în ei. Tema acestui admirabil psalm este „Beneficiul părtășiei sfinților”.

BENEFICIILE UNITĂȚII (v.1)

„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!”. Unitatea credincioșilor a fost întotdeauna idealul Tatălui ceresc pentru poporul Său, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Dacă Dumnezeu este Creatorul și Tatăl nostru prin Domnul Isus Hristos, indiferent de rasă, cultură sau zonă geografică, și dacă El este dragoste (Ioan 4:8,16), atunci este logic ca Dumnezeu să dorească împlinirea acestui ideal cu poporul Lui. Care părinte nu dorește ca pacea și armonia să domnească între membrii familiei sale? Sunt atâtea lucruri care ne unesc: avem același Mântuitor, același Duh Sfânt, așteptăm același măreț eveniment-revenirea în glorie a Domnului Isus-și tânjim după cerurile noi și pământul cel nou. Mai mult, însuși Domnul Isus în rugăciunea Sa de Mare Preot (Ioan 17), și-a exprimat dorința ca urmașii Săi să trăiască în unitate și explică și de ce: „...ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (v.23). Experiența fericită a părtășiei frățești, descrisă de David în Psalmul 133, a fost reeditată în sânul Bisericii Primare: „Ei stăruiau în ... legătura frățescă... iar mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet” (Fapte 2:44; 4:32). Observând cât de mult se iubesc și se susțin urmașii lui Hristos, și cei din lumea de afară vor dori să guste această

bucurie a părtășiei frățești. Parfumul plăcut al unei vieți armonioase nu poate rămâne ascuns.

DOUĂ ILUSTRAȚII SEMNIFICATIVE- UNTDELEMNUL ȘI ROUA

Pentru a sublinia beneficiile unității credincioșilor, psalmistul se folosește de două imagini artistice împrumutate, una din domeniul sacru și cealaltă din domeniul secular: untdelemnul de preț și roua. „Untdelemnul de preț” era untdelemnul sfânt folosit la ungerea marelui preot (ulei de măslină îmbogățit cu alte uleiuri parfumate-Exodul 30:22-33). Acest ulei răspândește un parfum plăcut în jurul preotului închinat în slujbă, devenind un simbol al sfințirii și al consacrării sale. Tot astfel, astăzi, Domnul Isus Hristos este arătat lumii prin trupul Său spiritual, Biserica, fiecare mădular uns de Duhul Sfânt fiind purtătorul miresmei lui Hristos (2 Cor.2:14).

„Este ca roua Hermonului, care se pogoră pe munții Sionului” (3). În climatul fierbinte al Mării Mediterane, roua este vitală pentru viața plantelor. Ea cade pe pământ în timpul nopții și nici odată după furtună. Se formează numai când totul este liniștit și în odihnă. Roua este un simbol potrivit al unității Duhului. Roua nu poate fi produsă de mîna omului; ea este darul îndurării lui Dumnezeu. Roua spirituală cerească, este revărsată prin lucrarea Duhului Sfânt care aduce învioreare spirituală, adică o viață nouă și ține frații împreună.

Roua vorbește despre rodnicie, iar untdelemnul de preț vorbește despre mireasmă, pentru că unitatea poporului lui Dumnezeu în părtășia frățească este și „plăcută și dulce”: „... acolo dă Domnul binecuvântarea, viața pentru veșnicie (3). Când vom ajunge în Sionul ceresc, acolo ne vom bucura de o unitate perfectă - „viață pentru veșnicie” (Evrei 12:18-29).

PSALMUL 134

Acest ultim psalm din seria „Cântările treptelor” este destul de scurt, dar tratează un subiect vast: închinarea înaintea Domnului și împărtășirea binecuvântărilor Sale și cu alții. Psalmul încheie colecția cu o binecuvântare și ne conduce spre o serie de psalmi care subliniază lauda Domnului. Concluzia pe care o tragem din acest psalm ar trebui să ne încurajeze în călătoria noastră spre cer și să ne facă o binecuvântare pentru alții. Avem de împărtășit trei mari adevăruri.

DUMNEZEU NU DOARME NICIODATĂ (v.1)

„Iată, binecuvântați pe Domnul, toți robii Domnului, care stați noaptea în Casa Domnului!” Pe măsură ce revedem acești cincisprezece psalmi,

constatăm că pelerinii au avut o varietate de experiențe în călătoria lor la Ierusalim, dar au ajuns cu bine în Cetatea Sfântă, și-au îndeplinit obligațiile și acum se pregătesc să se întoarcă acasă. Era noapte și doreau să facă o ultimă vizită la templu. Îndrumați de marele preot, preoții templului și leviții erau responsabili să se asigure că totul era în ordine pentru slujirea de a doua zi. Pelerinii auzeau un cor al templului cântând laudele lui Iehova, iar slujirea lor avea să continue toată noaptea. Dar, își aduc aminte: „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel” (Psalmul 121:4). Domnul dă odihnă poporului Său iubit, dar El rămâne treaz și păzește cetatea și veghează asupra familiei (Psalmul 127:1-2). El aude și laudele poporului Său și primește închinarea robilor Săi.

ÎNCHINAREA NU SE SFÂRȘEȘTE NICIODATĂ (v.2)

„Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș, și binecuvântați pe Domnul!”. Vizitatorii bisericilor întreabă uneori: „Când se termină slujba de închinare?”. Dacă ai fi pus această întrebare unui preot sau levit la templul din Ierusalim, el ți-ar fi răspuns: „Niciodată!”. Împăratul David a rânduit ca zi și noapte cântăreții templului să-L laude pe Domnul (1 Cronici 23:30). Și astăzi, atunci când noi dormim, în altă parte pe glob, credincioșii se închină lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Marele nostru Preot, Domnul Isus, mijlocește în ceruri pentru noi și ne ajută să ne rugăm și să-L slăvim pe Dumnezeu. Cea mai mare responsabilitate și cel mai mare privilegiu pentru credincioșii individuali și pentru biserică este să se închine lui Dumnezeu, pentru că tot ce avem și tot ce facem izvorăște din închinare. Când corul din templu își ridică mâinile spre cer, ei arătau spre Izvorul tuturor lucrurilor bune și Îl lăudau pe Dumnezeu pentru mila și harul Său.

Adevărații închinători „ridică spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli” (1 Timotei 2:8) și se apropie de Dumnezeu „... cu o inimă curată, cu credință deplină...” (Evrei 10:22), pentru că Domnul se uită la inimă. Închinarea adevărată o învățăm aici și va continua în moduri glorioase în ceruri, în veșnicie (Apocalipsa 4-5). Este bine să îi învățăm standardele și parfumul părtașiei, încă de pe acum.

BINECUVÂNTAREA NU SE OPREȘTE NICIODATĂ (v.3)

„Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul!”. Când pelerinii părăseau templul, un preot în slujbă spunea aceste cuvinte. El rostea binecuvântarea la singular, pentru că binecuvântarea lui Dumnezeu este pentru fiecare din noi, personal. La fel era și binecuvântarea preoțească din Numeri 6:22-27. A pleca din casa lui Dumnezeu cu binecuvântarea Lui asupra noastră este un mare

privilegiu, dar și o mare responsabilitate. Noi trebuie să împărtășim acea binecuvântare și cu alții. Dacă este o bucurie să primești o binecuvântare, este o bucurie și mai mare să fii o binecuvântare. Spiritual vorbind, Dumnezeu ne binecuvântează din Sion, pentru că: „... Mântuirea vine de la Iudei” (Ioan 4:22). Din ziua când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și i-a dat legământul Său (Geneza 12:1-3), Dumnezeu a binecuvântat națiunile pământului datorită poporului evreu, mai ales prin „sămânța lui Avraam”, adică Hristos Isus.

Dacă Dumnezeu nu doarme niciodată și închinarea noastră nu se sfârșește niciodată, atunci și binecuvântarea nu se va opri niciodată. Mireasma binecuvântării lui Dumnezeu va ajunge în întreaga lume!

APLICAȚII

Care este semnificație spirituală a ilustrațiilor folosite de David, untdelemnul de preț și roua, pentru credincioșii de astăzi?

.....
 .....
 .....

Unitatea în părtăția frățească este realizată prin efortul credincioșilor sau este darul lui Dumnezeu?

.....
 .....
 .....

Ridicarea mâinilor spre cer, atunci când te închini lui Dumnezeu, implică doar mâinile? Ce spune apostolul Pavel despre adevărații închinători (1 Timotei 2:8)?

.....
 .....
 .....

Este o bucurie să primești o binecuvântare, dar este o bucurie și mai mare să fii o binecuvântare. După care din acestea tânjește sufletul tău?

